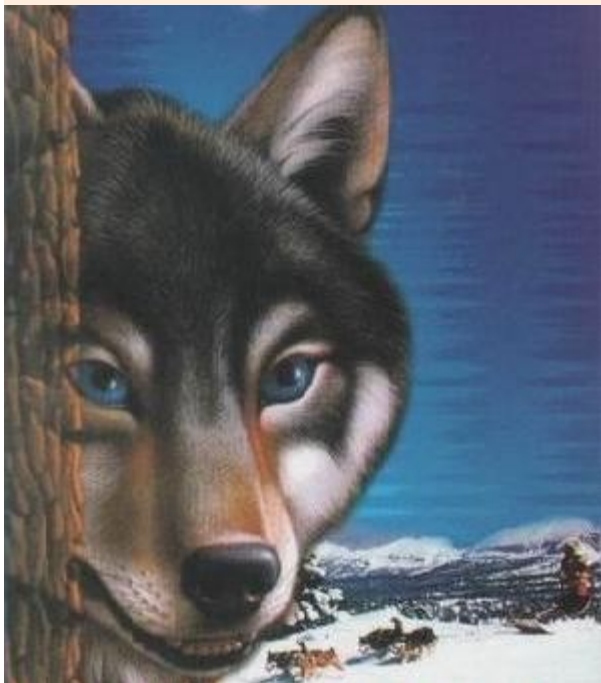

Colt Alb

Jack London

PARTEA a I-a

Capitolul 1

PÎRTIA CĂRNII

Pădurea de molift negru șerpuia mohorîță de-a lungul malurilor înghețate. Vîntul despuiașe de curînd arborii de veșmîntul lor alb de gheață, și în lumina palidă a asfințitului, trunchiurile negre, prevestitoare de nenorocire, păreau că se pleacă unul spre altul. O tăcere nemărginită domnea asupra întinderii și întreg ținutul nu era decît o pustietate nesfîrșită și fără de viață, încremenită, atît de însingurată și rece, că nici tristețe nu mai trezea. Te îmbia parcă să rîzi, dar un rîs ce înfiora mai mult decît orice tristețe, un rîs fără voioșie, ca zîmbetul sfinxului, un rîs rece ca gheața, în care sălășluia ceva din grozăvia celor nestrămutate. Era Wildul¹, sălbaticul wild de la miazănoapte, cu inima de gheață.

Dar viață totuși era, undeva departe în acest ținut, o viață sfidătoare. În josul apei înghețate trudea un atelaj de cîini-lupi. Blana lor zburlită prinsese chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer de cum ieșea din gură în pufăituri de aburi, așternîndu-li-se apoi în cristale pe blană. Prinși în hamuri și șleauri² de piele, cîinii trăgeau după ei o sanie. Era o sanie fără tălpici, făcută din scoarță groasă de mestecăn, cu fundul de-a dreptul pe zăpadă. Botul îi era adus în sus și răsucit ca un sul, anume ca să împingă sub sanie coama de zăpadă afînată ce se ridica dinainte în valuri. Pe sanie se afla legată zdravăn o ladă lungă și îngustă. Mai erau și altele - pături, o secure, un

ibric pentru cafea și o tigaie; dar în ochi îți sărea mai întâi lada lungă și îngustă, care ocupa mai tot locul.

Înainte de cîinilor păsea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În urma săniei, un altul. În lada de pe sanie zăcea un al treilea, pentru care truda se sfîrșise, un om pe care wildul îl doborîse și îl răpusese pentru a nu se mai putea urni sau lupta vreodată. Prin natura lui, wildul nu iubește mișcarea. Pentru el viața e o ocară, căci viața înseamnă mișcare; și wildul năzuiește întotdeauna să nimicească mișcarea. El îngheață apa pentru a o opri să alerge spre mare, alungă seva din arbori de-i face să înghețe pînă-n măduvă, dar cel mai sălbatic și mai grozav îl hăituiește și-l doboară wildul pe om - omul, făptura cea mai neastîmpărată, mereu răzvrătită împotriva zicalei după care mișcarea trebuie să ducă pînă la urmă la nemișcare.

Totuși, înainte și în urma săniei, neînfricați și dîrji, păseau anevoie cei doi oameni care nu fuseseră încă răpuși, își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrazii și buzele le erau atît de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că nici nu li se mai putea desluși chipul. Ai fi spus că sunt niște arătări, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormîntarea unei stafii. Nu erau însă decît oameni care răzbăteau prin pustietate, prin ținutul amăgirii și tăcerii, bieții vîntură-lume, porniți într-o aventură uriașă, luptîndu-se cu strășnicia unei lumi tot atît de îndepărtate, străină și încremenită precît e hăul văzduhului.

Mergeau fără vorbă, cruțîndu-și suflarea pentru truda trupurilor. Pretutindeni domnea tăcerea, care îi apăsa ca o povară. O simțeau cum le apasă creierii, întocmai cum scafandrul simte în adîncuri o presiune de mai multe atmosfere³. Îi strivea sub greutatea imensității fără margini și a unei sorți de nestrămutat. Îi strivea pînă în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului, storcînd din ei, așa cum storci sucul din boaba de strugure, toate patimile și exaltările înșelătoare și neîngăduita prețuire de sine a omului, pînă ce și-au dat seama că sunt pieritori și mărunți, bieți atomi, biete fire de praf ce se mișcă cu prea puțină viclenie și fără un dram de minte în vîltoarea jocului marilor elemente și forțe oarbe dezlănțuite.

Trecu o oră și încă una. Lumina palidă a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, cînd un urlet slab și îndepărtat străpunse atmosfera încremenită. Urletul crescînd în icniri repezi, pînă ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stăruia tremurător și încordat, apoi se stinse încet. De n-ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă mistuitoare, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tînguie. Omul din față întoarse capul pînă ce privirea lui o întîlni pe a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amîndoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet străpunse tăcerea. De astă dată, cei doi oameni își dădură seama dincotro vine: venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă peste care trecuseră. Un al treilea urlet, ce părea răspunsul, se auzi tot dinapoia lor, dar din stînga celui de-al doilea urlet.

- Ne-au luat urma, Bill - spuse omul din față.

Glasul îi răsuna răgușit și parcă dintr-o altă lume, iar ca să vorbească, se trudise de-a binelea.

- Carnea e rară - îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure nu știu de câte zile. După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deși rămaseră cu urechile ciulite la urletele de pradă ce nu mai conteneau înapoia lor.

La căderea nopții vîrîră cîinii într-un desîș de molift de pe malul apei și înjghebară tabăra. Sicriul așezat lîngă foc le slujea deopotrivă de scaun și de masă. Cîinii-lupi, înghesuiți, ceva mai departe de foc, mîrîiau și se ciorovăiau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

- Henry, mi se pare că se ațin pe lîngă tabără mai aproape ca de obicei - observă Bill.

Henry, care sta aplecat asupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap. Și nici nu se grăbi să vorbească pînă ce nu-și luă locul pe sicriu și nu începu să mănînce.

- Știu ei unde le e pielea la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decît să fie înfulecați. Cîinii aștia nu-s proști deloc.

Bill dădu din cap.

- Eh, nu știu, zău. Tovarășul îl privi mirat:

- Nu te-am mai auzit pînă acum să te îndoiești de deșteptăciunea lor.

- Henry - spuse celălalt, mestecîndu-și tacticos fasolea -ai auzit ce larmă au făcut cînd le-am dat de mîncare?

- S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei - recunosc Henry.

- Cîți cîini avem, Henry?

- Șase.

- Bine, Henry... - Bill se opri o clipă pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. După cum ți- am spus, Henry, avem șase cîini. Am scos din sac șase pești și am dat fiecărui cîine cîte unul dar un cîine a rămas fără pește.

- Ai numărat greșit.

- Avem șase cîini - o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. După aia m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

- Avem numai șase cîini - spuse Henry.

- Henry - continuă Bill - nu vreau să spun că toți erau cîini, dar șapte au primit pește. Henry se opri din mîncat și, aruncînd o privire pe deasupra focului, numără cîinii.

- Acum îs doar șase - spuse el.

- L-am văzut pe celălalt rupînd-o la fugă prin nămeți -zise Bill cu nepăsare. Am văzut șapte. Henry îl privi compătimator și spuse:

- Ce n-aș da să se termine odată drumul ăsta!

- Ce vrei să spui? Întrebă Bill.

- Vreau să spun că încărcătura pe care o ducem cu noi îți cam zdruncină nervii și că ai început să ai vedenii.

- M-am gîndit la asta - răspunse Bill cu seriozitate. Și cum îți spuneam, cînd l-am văzut că o turește peste nămeți, m-am uitat pe zăpadă și i-am văzut urmele. După aia am numărat cîinii și tot șase mi-au ieșit la socoteală. Urmile mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să ți le arăt.

Henry nu răspunse, ci mestecă mai departe, în tăcere, pînă ce își termină mîncarea. O încheie cu o ceașcă de cafea, apoi își șterse gura cu dosul palmei și zise:

- Adică, crezi că... - un urlet tînguitor, de o jale sălbatică, venind de undeva din beznă, îi curmă vorba. Se opri să-l asculte, apoi își încheie fraza, arătînd în direcția de unde venea urletul - era vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

- Al dracului să fie dacă nu-i așa. Doar ai văzut și tu ce larmă au făcut cîinii!

Urlet după urlet, și altele care le răspundeau, transformară tăcerea într-un adevărat balamuc.

De pretutindeni se auzeau urlete, iar cîinii își arătau spaima ghemuindu-se unul într-altul și atît de aproape de foc, încît dogoarea le pîrlea părul. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai azvîrli cîteva lemne pe foc.

- Mi se pare că te-ai cam pierdut cu firea - spuse Henry.

- Henry... - Bill trase gînditor din pipă și după un răstimp urmă: Henry, mă gîndeam... zău că ăsta e cu mult mai fericit decît o să fim noi amîndoi vreodată!

Făcu semn către cel de-al treilea, arătînd cu degetul mare în jos, spre lada pe care erau așezați.

- Cînd om muri noi, Henry, mare noroc dacă om avea destui bolovani peste hoiturile noastre, ca să ne apere de cîini.

- Dar noi nu avem familie, nici bani și nici toate ălelalte ca ăsta - adăugă Henry. Nu-i de nasul nostru să ne ducă atîta cale ca să ne îngroape.

- Ce mă frămîntă pe mine, Henry, este ce caută la capătul pămîntului, prin locuri uitate de Dumnezeu, unul ca ăsta, care la el acasă era cineva și care n-ar fi avut

nevoie niciodată să-și bată capul ce să mănînce sau cu ce să se acopere; asta nu pricep eu.

- Putea să trăiască pînă la adînci bătrînețe dacă rămînea la el acasă - încuviință Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar își luă seama. Se mulțumi să arate cu degetul spre zidul de întuneric ce-i apăsă de pretutindeni. În bezna de nepătruns nu puteai desluși vreo formă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca jăraticul. Henry mai arătă cu capul o a doua și o a treia pereche. În jurul taberei se afla un cerc de ochi sclipitori. În răstimpuri, o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să reapară după o clipă.

Neliniștea cîinilor crescuse și, cuprinși de spaimă, dădură buzna spre foc, tîrîndu-se și ghemuindu-se la picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din cîini nimeri peste foc și începu să schelălăiască de durere și de spaimă cînd mirosul de păr pîrlit se răspîndi în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi să dea înapoi neliniștit și chiar să se retragă puțin, pentru ca îndată ce cîinii se liniștiră, să se apropie din nou.

- Henry, ce ghinion al dracului să ți se termine muniția!

Bill își sfîrși pipa și-l ajută pe tovarășul său să aștearnă culcușul de blană și păturile peste crengile de molift pe care le așezaseră pe zăpadă înainte de cină.

Henry mormăi ceva și începu să-și dezlege mocasinii.

- Cîte cartușe ziceai că ne-au rămas? întrebă el.

- Trei - se auzi răspunsul - și aș fi vrut să fie trei sute. Le-aș fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba! Ridică pumnul amenințător spre ochii ce sclipeau, apoi își puse cu grijă mocasinii în fața focului.

- De s-ar muia odată gerul - urmă el. Sunt 50F4 sub zero de două săptămîni. Ce bine ar fi fost să nu mă fi pornit la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place întorsătura pe care o ia. Nu mă prea simt eu în apele mele. Și cum îți spuneam, aș vrea să se sfîrșească odată drumul ăsta, să putem sta amîndoi în fața focului la Fortul Mc. Gurry, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Uite ce-aș vrea eu.

Henry mai mormăi ceva și se vîri în culcuș. Nu ațipi bine, că-l trezi glasul tovarășului său.

- Ascultă, Henry, cînd a venit ăla de-a luat un pește, de ce oare n-or fi sărit cîinii pe el? Asta mă frămîntă pe mine.

- Te frămînți prea mult, Bill - răspunse Henry, somnoros. Nu erai așa altădată. Mai tacă-ți gura și culcă-te și să vezi că mîine dimineată o să te simți iară în apele tale. Cred că nu stai bine cu stomacul și d-aia ești așa.

Cei doi tovarăși dormeau unul lîngă altul, în același culcuș, răsuflînd din greu; focul sta să se stingă și ochii strălucitori strîngeau cercul în jurul taberei. De spaimă, cîinii

se strînseseră grămadă și din cînd în cînd mîrîiau amenințător la vreo pereche de ochi care se apropiau. La un moment dat se făcu atîta larmă, încît Bill se trezi. Ieși din culcuș cu băgare de seamă, ca să nu-și trezească tovarășul, și mai puse lemne pe foc. De îndată ce flăcările se înălțară cercul de ochi se trase înapoi. Mai aruncă o privire spre cîinii ghemuiți unul într-altul. Se frecă la ochi și se uită la ei cu mai multă atenție. Apoi se strecură din nou sub pături.

- Henry - zise el. Ei, Henry!

Henry mormăi trezindu-se din somn și întrebă:

- Ce s-a mai întîmplat?

- Nimic - se auzi răspunsul - numai că i-am numărat din nou și iar sunt șapte.

Henry primi această noutate printr-un mormăit care se transformă în sforăială și adormi din nou.

Dimineața, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș și pe tovarășul său. Deși era șase dimineața, mai aveau încă trei ceasuri pînă să se lumineze de ziuă. Și în bezna nopții, Henry începu să pregătească gustarea de dimineață, în timp ce Bill împătura așternutul și pregătea sania de plecare.

- Ascultă Henry - întrebă el pe neașteptate - cîți cîini ziceai că avem?

- Șase.

- Greșit - proclamă Bill, triumfător.

- Sunt iar șapte? întrebă Henry.

- Nu, cinci; unu a tulit-o.

- La naiba! strigă Henry, mînios, lăsînd gătitul și venind să numere cîinii.

- Ai dreptate, Bill - spuse el. Grăsanul a șters-o.

- Și a rupt-o la fugă, de parcă scapără în urma lui. Nu l-am putut vedea din pricina fumului.

- N-are sortî de scăpare - încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun rămășag că schelălăia cînd le aluneca pe gîtlej, bătu-i-ar Dumnezeu să-i bată!

- Cîinele ăsta a fost întotdeauna nebun - zise Bill.

- Dar oricît de nebun o fi un cîine, chiar pînă într-atît nu cred să fie ca s-o tulească și să-și facă singur felul! Aruncă o privire cercetătoare spre ceilalți cîini, prinzînd într-o clipă trăsăturile caracteristice ale fiecărui animal. Mă prind că nici unul din ăștia n-ar face așa ceva.

- Nici cu bâta nu-i poți urni de lângă foc - încuviință Bill. Am spus eu întotdeauna că Grăsanului îi lipsește o doagă.

Iată epitaful unui câine mort pe o pîrtie de la miazănoapte - și cîți alți cîini, cîți oameni nu vor fi avut parte nici măcar de unul ca acesta.

Capitolul 2

LUPOAICA

O dată micul dejun terminat, cei doi oameni își legară pe sanie sărăcăciosul lor bagaj și o porniră prin întuneric. În aceeași clipă, în gerul și bezna nopții începură să se audă urlete de o jale sălbatică, ce se chemau și-și răspundeau. Conversația se curmă. Pe la nouă se crăpă de ziuă. La vremea prînzului, cerul se coloră spre miazăzi pînă ce orizontul deveni trandafiriu, marcînd linia pe care rotunjimea pămîntului o pune între însorita lume a sudului și cea a nordului. Dar culoarea trandafirie păli iute. Geana de lumină cenușie mai ținu pînă la trei, cînd se destramă și ea, iar lințoliul nopții arctice se așternu peste ținutul singuratic și cufundat în tăcere.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbatice care veneau din dreapta, din stînga și din urmă se auzeau tot mai aproape, atît de aproape, încît nu o dată semănară groază printre cîinii ce trăgeau din greu la sanie, stîrnind panică.

După un astfel de moment de panică, Bill, care împreună cu Henry izbutise să înhame din nou

cîinii, zise:

- Mai bine și-ar vedea de vînat prin alte părți și s-ar căra o dată, să ne lase în pace!
- Teribil ne calcă ăștia pe nervi! spuse Henry, aprobator.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă pînă ce nu-și instalară tabăra.

Henry sta aplecat asupra oalei cu fasole care da în clocot și din cînd în cînd arunca înăuntru bucăți de gheață. Deodată se auzi o lovitură, însoțită de un strigăt al lui Bill și de un schelălăit ascuțit de durere ce venea dintre cîini.

Henry tresări și se îndreptă tocmai la timp pentru a mai vedea o formă întunecată care dispărea

peste zăpezi, la adăpostul întunericului. Îl zări apoi pe Bill în mijlocul cîinilor, cu un aer deopotrivă triumfător și abătut, ținînd într-o mînă o bîță zdravănă, iar în cealaltă - o coadă de pește și o bucată de somn uscat la soare.

- A înșfăcat jumătate - spuse Bill - dar și eu i-am ars una. Îl auzi cum schelălăie?
- Cum arăta? întrebă Henry.

- Nu l-am putut vedea. Dar avea patru picioare, bot și păr și arăta ca orice câine.
- O fi vreun lup domesticit.
- Al dracului de domesticit, lup sau ce-o fi el, dacă vine aici chiar la timpul mesei și ia o bucată de pește!

În noaptea aceea, după ce-și terminară cina și se așezară pe lada lunguiață trăgînd din pipă, cercul de ochi scînteietori se strînse în jurul lor mai mult ca de obicei.

- Ce bine ar fi să se ia după vreo turmă de elani sau alt vînat și să se care de aici, să ne lase în pace - zise Bill.

Henry îngîină ceva pe un ton nu prea prietenos, apoi timp de aproape un sfert de oră rămaseră tăcuți, Henry privind la foc, iar Bill - la cercul de ochi care sticleau în întuneric, dincolo de văpaia focului.

- Tare aș vrea să fim acum la Mc. Gurry - începu el din nou.
- Mai termină o dată cu ce-ai vrea tu și cu văicărelile astea! izbucni Henry, mînios. Nu ți-e bine la stomac. Asta-i cu tine. Ia o lingură de bicarbonat că ai să te îndulcești și ai să fii un tovarăș mai plăcut!

Dimineața, Henry fu trezit de blestemele furioase ce ieșeau din gura lui Bill. Se sprijini într-un cot și își văzu tovarășul printre câini, în apropierea focului bine întreținut, cu brațele ridicate amenințător și cu fața schimonosită de furie.

- Hei! strigă Henry. Ce s-a întîmplat?
- A șters-o și Broscoiul - răspunse el.
- Nu, zău?
- Pe cinstea mea!

Henry sări din culcuș și se repezi spre câini. Îi numără cu luare-aminte și apoi se alătură tovarășului său, blestemînd forțele wildului care le mai răpiseră încă un câine.

- Broscoiul era cel mai puternic câine din ceată - zise Bill după un timp.
- Și nici nu era un câine nebun - adăugă Henry. Iată cel de-al doilea epitaf în decurs de două zile. Posomorîți, își luară gustarea, după care înhămară la sanie cei patru câini rămași. Ziua nu se deosebea de cele de pînă atunci. Cei doi oameni înaintau tăcuți și anevoie peste întinderea înghețată. Tăcerea nu era tulburată decît de urletele urmăritorilor, care, nevăzuți, se țineau după ei. Pe la mijlocul după-amiezii, o dată cu căderea nopții, urletele începură să se audă tot mai aproape, pe măsură ce urmăritorii, după obiceiul lor, înaintau; câinii deveniră neliniștiți și speriați, și în agitația lor încurcară șleurile sporind amărăciunea celor doi oameni.

- Hei, asta o să vă vie de hac, javre smintite! zise Bill cu sete în seara aceea, rămînînd în picioare după ce își termină treaba.

Henry lăsa gătitul și veni să vadă ce se întîmplă. Tovarășul lui nu numai că legase cîinii, dar îi priponise cu bețe, așa cum fac indienii. În jurul gîtului fiecărui cîine, el strînsese o curelușă de piele. Aproape de grumaz, dar îndeajuns de departe ca animalul să nu-l poată ajunge cu dinții, atîrnase, legat de curelușă, cîte un băț gros și lung de patru sau cinci picioare⁵. Celălalt capăt al bățului era fixat, cu ajutorul unei curelușe de piele, de un par înfipt în pămînt. Cîinele nu putea să roadă pielea la capătul bățului ce era spre el. Bățul îl împiedica să ajungă la cureaua, în celălalt capăt.

Henry dădu aprobator din cap.

- E singurul mijloc de a-l ține pe Ureche Tăiată -zise el.

- E în stare să taie cureaua cu dinții, așa cum ar tăia-o cu un cuțit, ba chiar de două ori mai repede. In felul ăsta, mîine dimineată o să-i găsim pe toți.

- Pun rămașag că așa o să fie, afirmă Bill. Dacă mai lipsește vreunul, atunci am să plec fără să beau cafeaua.

- Ei știu prea bine că nu avem cartușe ca să-i ucidem -observă Henry înainte de culcare, arătînd spre cercul clipitor care îi împresura. Dacă le-am putea ciurui pielea cu cîteva gloanțe, ce cuviincioși ar mai fi după aia! În fiecare noapte vin tot mai aproape. Dă-te la o parte din fața focului și uită-te cu atenție... acolo: l-ai văzut pe ăla?

Un timp, cei doi oameni își alungară urîtul urmărind mișcarea formelor nedeslușite în preajma luminii focului. Privind mai de aproape și stăruitor spre locul unde sclipea în întuneric o pereche de ochi, încetul cu încetul începea să se deslușească forma animalului. Puteau chiar să zărească cum aceste forme se mișcă în răstimpuri.

Le atrase atenția un zgomot ce venea dinspre locul unde erau cîinii. Ureche Tăiată scotea gemete repezi, de nerăbdare, smucindu-se de-a lungul bățului, spre întuneric, oprindu-se din timp în timp pentru ca apoi, și mai înfuriat, să se năpustească din nou cu colții în el.

- Ia te uită la ăsta, Bill! murmură Henry.

În plină lumină a focului, un animal ce aducea a cîine se furișă pieziș. Pășea cu neîncredere, dar și cu îndrăzneală, observîndu-i prudent pe cei doi oameni și cu atenția fixată asupra cîinilor.

Ureche Tăiată se întindea de-a lungul bățului spre cel care se furișase și gemea cît îl țineau puterile.

- Smintitul ăsta de Ureche Tăiată nu prea arată speriat -zise Bill, cu glasul scăzut.

- E o lupoaică - îi șopti Henry - și asta explică dispariția Grăsanului și a Broscoiului. Ea e momeala haitei. Atrage câinele și apoi ceilalți se reped și-l mănâncă.

Focul trosnea. Un butuc se prăbuși cu zgomot puternic. La auzul lui, ciudatul animal sări înapoi în beznă.

- Henry, eu unul cred... - spuse Bill.

- Ce crezi?

- Cred că pe ăsta l-am cotonogit eu cu bâta.

- Nu mă îndoiesc de loc - răspunse Henry.

- Și tocmai asta voiam să spun - urmă Bill - că obișnuința animalului ăstuia cu focul de tabără dă de bănuț și e nefirească.

- Știe desigur mai multe decât se cuvine să știe un lup care se respectă - încuviință Henry. Un lup care știe destule ca să vină printre câini la vremea mesei a învățat el ceva în viață.

- Moș Villan avea odată un câine care s-a înhăitat cu lupii - gândi Bill cu glas tare. Ar fi trebuit să-mi amintesc de asta. Eu l-am împușcat într-o zi chiar în haită, pe o pășune de elani, dincolo de Little Stick. Și moș Villan a plîns ca un copil. Nu-l văzuse de trei ani, spunea el. În tot timpul ăsta stătuse cu lupii.

- Cred că ai brodit-o, Bill. Lupul ăsta e un câine și a mâncat de multe ori pește din mîna omului.

- Și dacă am noroc, lupul ăsta, care nu-i decât un câine, o să fie în curînd mîncare pentru câini - declară Bill. Nu ne mai dă mîna să mai pierdem din animale.

- Dar nu mai ai decât trei cartușe - îi atrase atenția Henry.

- Nu trag decât la sigur - răspunse el.

Dimineața, Henry ațîță focul și pregăti micul dejun, însoțit la treabă de sforăitul tovarășului său.

- Dormei prea bine - îi spuse Henry, zgîlțîindu-l să se scoale pentru micul dejun. Nu m-a lăsat inima să te trezesc.

Somnoros încă, Bill începu să mănînce. Observă că ceașca îi era goală și întinse mîna spre ibric.

Dar ibricul era prea departe, lîngă Henry.

- Ia spune, Henry - îl dojeni el, cu blîndețe - n-ai uitat nimic?

Henry privi cu atenție în jur și dădu nedumerit din cap. Bill ridică ceașca goală.

- Nu mai capeți cafea - zise Henry.
- Dar ce e? S-a terminat? întrebă Bill, îngrijorat.
- Nu.
- Doar nu-ți închipui că o să-mi facă rău la stomac?
- Nu.

Un val de sânge îi năvăli în față lui Bill.

- Cafeaua e tocmai caldă și vreau să știu ce ai de zis -spuse el.
- Solidul a întins-o - răspunse Henry.

Fără grabă, cu un aer resemnat la nenorociri, Bill întoarse capul și, de unde se afla, numără cîinii.

- Cum s-a întîmplat? întrebă el, nepăsător. Henry ridică din umeri.
- Nu știu. Numai dacă Ureche Tăiată nu i-o fi ros cumva cureaua. Altfel, fără doar și poate că n- ar fi putut face așa ceva de unul singur.
- Secătura dracului! Bill vorbea grav și rar și nu-și trăda de fel furia ce clocotea în el.
- Pentru că n-a putut să-și scoată cureaua lui, l-a slobozit pe Solidul.
- Eh, oricum, Solidul a terminat cu toate necazurile; cred că la ora asta e digerat și topăie peste cîmpii, în burțile a douăzeci de lupi.

Acesta a fost epitaful lui Henry pentru ultimul cîine pierdut.

- Și acum, ia puțină cafea, Bill. Dar Bill dădu din cap.
- Hai, stăruie Henry, ridicînd ibricul. Bill își feri ceașca.
- Să nu mă mișc de aici dacă iau. Am spus că nu-mi mai beau cafeaua dacă dispare vreun cîine, și mă țin de făgăduială.
- E o cafea a dracului de bună! căută Henry să-l ispitească.

Dar Bill era încăpățînat și se mulțumi doar cu uscăturile pe care le înghiți o dată cu blestemele mormăite la adresa lui Ureche Tăiată pentru festa pe care le-o jucase.

- Deseară am să-i leg în așa fel, încît să nu se mai poată ajunge unul pe celălalt - zise Bill pe cînd o pornea iarăși la drum.

Nu făcură mai mult de o sută de yarzi, cînd Henry, care era în frunte, se aplecă să ridice de jos ceva de care se lovise cu rachetele. Era întuneric și nu putu desluși ce e,

dar, pipăindu-l, recunosc obiectul. Îl aruncă înapoi; obiectul lovi sania și apoi se ciocni de rachetele lui Bill.

- Poate că o să mai ai nevoie de el - spuse Henry.

Bill scoase un strigăt. Era tot ce mai rămăsese din Solidul - bățul cu care fusese legat.

- L-au mâncat cu piele cu tot - constată Bill. Bățul e neted ca un fluier. Au mâncat cureaua de la amîndouă capetele. Sunt al dracului de înfometați, Henry, o să ne înfulece și pe mine și pe tine, înainte de a sfîrși drumul ăsta.

Henry rîse sfidător:

- Nu mi s-a mai întîmplat pînă acum să se țină lupii așa după mine, dar am mai trecut eu prin altele și mai rele și tot am scăpat teafăr și nevătămat! Bill, fiule! E nevoie de mult mai mult decît un pumn de blestemați d-ăștia ca să-ți sune ceasul.

- Nu știu, nu știu - mormăi Bill, parcă presimțind o nenorocire.

- Bine, ai să vezi tu cînd o să intrăm în Mc. Gurry.

- Nu prea mă simt în apele mele - stăruie Bill.

- Ești palid, asta e - zise Henry, sentențios. Ai nevoie de chinină și, cum ajungem la Mc. Gurry, o să te doftoricesc eu.

Bill mormăi nemulțumit de diagnostic și se cufundă în tăcere. Ziua era la fel ca toate celelalte. Se luminează la nouă. La douăsprezece, soarele, nevăzut, încălzi orizontul spre miazăzi, apoi începu după-amiaza cenușie și rece, care după trei ore fu înghițită de noapte.

La ora cînd soarele încerca zadarnic să apară, Bill trase pușca din legătura saniei și zise:

- Tine-o drept înainte, Henry, vreau să-mi dau seama dacă pot vedea ceva.

- Mai bine rămîi lîngă sanie - se împotrivi tovarășul lui. N-ai decît trei cartușe și cine știe ce se mai poate întîmpla.

- Acum cine cobește? întrebă Bill, triumfător.

Henry nu răspunse, ci continuă să înainteze anevoie singur, aruncînd neconținut priviri îngrijorate în urmă, spre singurătatea cenușie în care dispăruse tovarășul său. După o oră, cum sania trebuia să facă mereu ocoluri spre a se feri de cioturile de copaci, Bill îl ajunse din urmă.

- Au luat-o care încotro, pînă hăt-departe - zise el. Nici pe noi nu ne slăbesc și au grijă și de vînat. Vezi tu, sunt siguri de noi, dar știu ei că trebuie să aștepte ca să ne înhațe. În timpul ăsta se mulțumesc cu ce le iese în cale.

- Adică vrei să zici că ei cred că-s siguri de noi - se împotrivi cu tărie Henry. Dar Bill nu-l luă în seamă:

- Am văzut cîțiva dintre ei. Sunt jigăriți rău. Cred că de săptămîni n-au mai înfulecat altceva decît pe Grăsanul, pe Broscoiul și pe Solidul, și sunt atît de mulți, că asta nu le-a putut ajunge nici pe o măsea. Sunt tare slabi. Le ies coastele ca la scîndurile de spălat, și li s-a lipit burta de spate. Au ajuns la disperare, ascultă-mă ce-ți spun. Or să înnebunească, și atunci să te ții!

După cîteva clipe, Henry, care mergea în urma săniei, scoase un șuierat înăbușit, ca un semnal de alarmă. Bill se întoarse și privi, apoi opri calm cîinii. În fund, după ultima cotitură, în văzul lor, gonea cu pași mărunți, furișîndu-se chiar pe pîrtia pe care mergeau ei, o formă acoperită cu blană. Gonea cu nările în pămînt și avea un mers ciudat, de parcă aluneca fără nici un fel de efort. Cînd se opreau ei, se oprea și ea, ridicînd capul și privindu-i fix, cu nările tremurînde, adulmecîndu-i.

- E lupoaica - zise Bill.

Cîinii se trîntiseră în zăpadă, iar Bill trecu pe lîngă ei ca să ajungă lîngă tovarășul său. Se uitară împreună la ciudatul animal care îi urmărea de zile întregi și care le înjumătățise ceata de cîini.

După o cercetare minuțioasă, animalul înaintă cîțiva pași. Repetă mișcarea de cîteva ori, pînă ce ajunse la vreo sută de yarzi de cei doi oameni. Se opri, cu capul ridicat, în apropierea unui desîș de molifți, cercetînd cu ochii și cu nările echipamentul celor doi oameni care îl observau. Se uita la ei ciudat de stăruitor și cu o privire cum numai cîinii au; dar în pofta ce i se putea citi în ochi nu era nimic din afecțiunea unui cîine. Era o poftă nesățioasă stîrnită de foame, tot atît de crudă ca și colțul lui, tot atît de neîndurătoare ca și gerul.

Era prea mare ca să fie un lup, și după trup, deși jigărit, se vedea că nu e unul dintre cei mai gigantici din speța lui.

- Pînă la umeri trebuie că măsoară aproape două picioare și jumătate - remarcă Henry. Și mă prind că în lungime nu e mai mic de cinci picioare.

- Ciudată culoare pentru un lup - observă Henry. Eu, unul, n-am mai văzut lup roșu. E aproape de culoarea scorțișoarei.

Animalul, desigur, nu avea culoarea scorțișoarei. Blana lui era o adevărată blană de lup.

Culoarea dominantă era cenușiul, cu o slabă nuanță roșiatică - o nuanță care înșela: apărea și dispărea; era mai mult o iluzie optică schimbarea de la cenușiu, un cenușiu puternic, la reflexele vagi roșiatice, o culoare greu de descris în cuvinte obișnuite.

- Ai spune că e un cîine zdravăn, bun pentru sanie - zise Bill. Nu m-aș mira să-l văd dînd din coadă.

- Hei, dulăule! strigă el. Vin-aici, oricum ți-ar zice ție!

- Nici gînd să se sperie de tine - rîse Henry.

Bill îl amenință cu mîna și strigă cît îl ținu gura, dar animalul nici gînd să se sperie. Singura schimbare pe care o putură observa la el fu un neastîmpăr și mai mare.

Continua să-i privească cu stăruința lacomă a foamei. Cei doi oameni reprezentau carne, iar lui îi era foame, și dacă ar fi cutezat, s-ar fi dus și i-ar fi mîncat.

- Uite ce e, Henry - începu Bill, coborîndu-și fără să vrea glasul, care se transformă într-o șoaptă din pricina gîndurilor ce-l frămîntau. Avem trei cartușe. Dar e o lovitură sigură. Trag la mare precizie. Ne-a înhățat trei cîini și trebuie să terminăm cu ea. Ce zici?

Henry dădu aprobator din cap. Bill trase încetișor pușca de sub legăturile saniei. O ducea tocmai spre umăr, dar nu mai ajunsese pînă acolo, deoarece, în aceeași clipă, lupoaica sări din drum în desişul de molifti și se făcu nevăzută.

Cei doi se priviră. Henry şuieră prelung și cu înțeleș.

- Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta - se muștră Bill, cu glas tare, punînd pușca la locul ei.

- Sigur că un lup care știe destule ca să vină printre cîini cînd le dai mîncare știe și ce e o pușcă. Îți spun eu, Henry, ăsta e de vină de tot necazul nostru. Dacă nu era lupoaica asta, am fi avut acum șase cîini în loc de trei. Și-ți mai spun, Henry, că am să pun eu mîna pe ea! E prea vicleană ca s-o împuști la loc deschis. Numai că am s-o pîndesc, și să nu-mi mai spui mie Bill dacă n-o dobor.

- Să nu te duci prea departe pentru asta - îl preveni tovarășul său. Dacă sare haita pe tine, cele trei gloanțe nu fac nici cît o ceapă degerată. Animalele astea îs al naibii de flămînde și, o dată asmuțite, s-a zis cu tine, Bill!

În seara aceea își așezară tabăra mai devreme. Trei cîini nu puteau trage sania tot atît de repede și tot atîtea ceasuri ca șase cîini, și dădeau semne vădite de osteneală, iar oamenii se culcară devreme, după ce Bill avu grijă să lege cîinii în așa fel, încît să nu se ajungă cu botul.

Dar lupii deveneau tot mai îndrăzneți, iar oamenii fură treziți din somn de mai multe ori. Se apropiaseră atît de tare de ei, încît cîinii fură cuprinși de o spaimă nebună; din cînd în cînd era nevoie să se mai ațîțe focul pentru a-i ține pe tîlhari la distanță.

- Am auzit marinari vorbind despre rechini care se țin după vapoare - zise Bill, vîrîndu-se sub pătură după ce avusese grijă să mai arunce lemne pe foc. Eh, lupii îs rechini de uscat. Își știu ei mai bine treaba decît noi și nu se ațin pe urmele noastre doar de florile mărului. Au să pună ei gheara pe noi. Sigur că au să pună, Henry.

- Pe jumătate au și pus gheara pe tine, dacă vorbești așa -îl repezi Henry. E pe jumătate snopit în bătaie cel ce spune dinainte că e. Și așa cum vorbești tu, înseamnă că te-au și mâncat pe jumătate.

- Au pus ei gheara pe alții mai ceva ca noi - răspunse Bill.

- Mai tacă-ți gura și nu mai cobi atît, că mă scoți din sărite!

Henry se întoarse pe o parte, supărat, dar se miră că Bill nu e și el la fel de înfuriat. De obicei, Bill nu era așa, se supăra repede cînd îi spuneai vorbe aspre. Henry căzu pe gînduri și-l obsedă ideea aceasta pînă ce adormi, cînd pleoapele i se închiseră. Se gîndea mereu în sinea lui: „Desigur că Bill e tare abătut. Mîine o să trebuiască să am grijă de el, să-l mai înveselesc".

Capitolul 3

URLETUL FOAMEI

Ziua începu cu bine. Nu pierduseră peste noapte nici un cîine și cei doi oameni o porniră mai departe la drum, cu sufletul ușor, prin tăcere, beznă și frig. Bill părea că își uitase presimțirile rele din seara trecută, și cînd pe la amiază cîinii răsturnară sania la un hîrtop, el se porni pe glume.

Se produse o învălmășeală supărătoare. Sania, prinsă între un trunchi de copac și o stîncă uriașă, rămăsese cu fundul în sus. Pentru a ieși din încurcătură, se văzură nevoiți să deshame cîinii. Amîndoi erau aplecați peste sanie, încercînd s-o întoarcă, cînd Henry îl zări pe Ureche Tăiată rupînd-o la fugă.

- La mine, Ureche Tăiată! strigă el, ridicîndu-se și uitîndu-se după cîine.

Dar Ureche Tăiată o zbughi, lăsîndu-și urmele pe zăpadă, iar ceva mai departe, pe pîrtie, înapoia lor, îl aștepta lupoaica. Cînd ajunse însă aproape de ea, Ureche Tăiată deveni brusc mai prevăzător. Își încetini mersul, înaintînd cu pași mărunți, apoi se opri. O privi cu luare-aminte și cu neîncredere, și totuși plin de dorințe. Părea că lupoaica îi zîmbește, arătîndu-i colții mai degrabă cu bunăvoință decît cu vrăjmășie. Făcu, jucăușă, cîtiva pași spre el, apoi se opri. Ureche Tăiată se apropie de ea, încă neîncrezător și prudent, ținîndu-și coada în sus, urechile ciulite și capul ridicat.

Se dădu și mai aproape, încercînd să ajungă bot în bot, dar ea se dădu înapoi sprintenă și sfioasă. Cum făcea el un pas înainte, ea se retrăgea. Pas cu pas, îl ademeni departe de tovărășia oamenilor, care-i dădea siguranță. Deodată, ca străbătut de o vagă presimțire, Ureche Tăiată aruncă o privire înapoi spre sania răsturnată, spre ceilalți cîini din atelaj și spre cei doi oameni care îl strigau.

Orice idee i-ar fi încolțit însă în minte, lupoaica i-o spulbera pe dată înaintînd spre el, întinzîndu-și botul pentru o clipă, retrăgîndu-se apoi sfioasă de cum începea el să înainteze.

Între timp, Bill își aminti de pușcă. Dar era prinsă sub sania răsturnată și, în vreme ce Henry îl ajuta să întoarcă încărcătura, Ureche Tăiată și lupoica ajunseseră prea aproape unul de altul și prea departe de ei ca să poată risca un glonț.

Cînd Ureche Tăiată își dădu seama de greșală, era prea tîrziu. Înainte de a pricepe care este cauza, cei doi îl văzură întorcîndu-se și luînd-o la fugă înapoi spre ei. După aceea zăriră o duzină de lupi jigăriți și cenușii care goneau prin zăpadă, venind de-a curmezișul pîrtiei, ca să-i taie retragerea. Pe dată pieriră și sfiala și voia bună a lupoicei. Scoțînd un urlet, ea se năpusti asupra lui Ureche Tăiată, care o împinse cu umărul, dar cum retragerea îi era tăiată și mai dorea încă să ajungă la sanie, își schimbă drumul, încercînd să facă un ocol. Apăreau tot mai mulți lupi, care se alăturau urmăririi. Lupoica se ținea după el la distanță doar de un salt și-l urmărea de una singură.

- Unde te duci? îl întrebă Henry pe tovarășul său, apucîndu-l de braț. Bill îl dădu la o parte.

- Nu mai pot să îndur asta - zise el. Dacă o să le vin de hac, n-o să ne mai înhațe nici un cîine. Cu arma în mînă, el se înfundă în desișul care străjuia pîrtia. Era limpede ce avea de gînd să facă. Luînd sania ca centru al cercului pe care îl descria Ureche Tăiată, Bill plănuia să taie acest cerc într-un punct, înaintea urmăritorilor. Cu pușca în mîna, în plină zi, Bill ar fi fost în stare să vîre lupilor spaima în oase și să-și salveze cîinele.

- Hei, Bill! îi strigă Henry din urmă. Bagă de seamă! Dacă nu merge, las-o baltă!

Henry se așeză pe sanie, urmărindu-l cu privirea. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut. Pe Bill îl pierduse din vedere, îl zărea însă în răstimpuri pe Ureche Tăiată, apărînd și dispărînd prin desișuri și printre molifți. Henry găsea că situația e deznădăjduită. Cîinele își dădea bine seama de primejdie, dar continua să fugă, descriind un cerc tot mai larg, în timp ce haita de lupi alerga înlăuntrul acestui cerc, descriind altul mai mic. Era zadarnic să-ți închipui că Ureche Tăiată ar fi putut depăși urmăritorii atît de mult, încît să taie cercul pe care îl descriau lupii, înaintea acestora, și să ajungă la sanie.

Cele două cercuri se apropiau cu repeziciune.

Henry știa că undeva, prin zăpezile acelea, într-un loc pe care desișurile și arborii îl ascundeau, haita, Ureche Tăiată și Bill erau pe punctul de a se întîlni. Totul se petrecu prea repede, cu mult mai repede decît se așteptase. Auzi o împușcătură, și alte două, trase una după alta, și înțelese că

Bill și-a terminat muniția. Auzi apoi larmă multă, urlete și schelălăieli. Recunoscî urletul de durere și de spaimă al lui Ureche Tăiată și auzi un urlet de lup, un urlet de animal rănit. Și aceasta a fost totul. Urletele se curmară. Schelălăitul se stinse în depărtare. Liniștea se așternu din nou peste ținutul însingurat.

Henry rămase mult timp așezat pe sanie. Nu mai simțea nevoia să se ducă să vadă ce s-a întîmplat; știa și așa, ca și cum totul s-ar fi petrecut sub ochii lui. La un moment

dat se ridică brusc și apucă repede securea de sub legături. Dar căzu din nou pe gînduri și rămase așa vreme îndelungată, în timp ce cîinii - mai rămăseseră doar doi - se ghemuiau tremurînd la picioarele lui.

În cele din urmă se ridică în silă de pe sanie, lipsit de orice vlagă, și începu să înhame cîinii. Își trecu o funie peste umăr și se înhămă alături de ei. Nu izbuti să ajungă prea departe. La prima umbră a întunericului se grăbi să așeze tabăra, avînd grijă să adune cît mai multe lemne de foc. Dădu de mîncare cîinilor. Își pregăti și lui cina, apoi își așternu culcușul în apropierea focului.

Nu avu însă parte să se bucure de somn. Nu apucase să închidă ochii, că lupii se apropiară atît de mult, încît nu se mai putea simți în siguranță. Ca să-i vadă, nu trebuia să mai facă nici o sfortare. Erau strînși în jurul lui și al focului, formînd un cerc îngust, iar la lumina flăcărilor îi vedea fără greutate stînd, care întinși pe jos, care în picioare, care tîrîndu-se înainte pe burtă sau dînd tîrcoale; unii chiar dormeau. Ici și colo putea să deslușească cîte unul încovrigat în zăpadă, ca un cîne, bucurîndu-se de somnul care lui nu-i era hărăzit.

Întreținu foc strașnic, pentru că știa că numai el stătea între carnea trupului său și colții lor flămînzi. Cei doi cîini se lipiseră de el, de o parte și de alta a lui, căutînd apărare, urlînd, chelălăind, și mîrîind cu disperare ori de cîte ori vreun lup se apropia mai mult ca de obicei. În astfel de clipe, cînd cîinii începeau să mîrîie, întregul cerc era cuprins de agitație și lupii veneau pînă la picioarele lor, încercînd să înainteze și formînd un cor de urlete și gemete lacome. Apoi cercul se culca din nou și, ici-colo, cîte un lup reîncepea să picotească.

Dar cercul avea tendința de a se strînge mereu în jurul lui. Pas cu pas, centimetru cu centimetru, un lup tîrîndu-se ici, altul - dincolo, cercul se strîngea, pînă ce fiarele ajungeau la un salt de el. Atunci Henry lua din foc cioturi aprinse și azvîrlea cu ele în haită. Urmarea era întotdeauna o retragere grăbită, însoțită de urlete furioase și de mîrîituri speriate ori de cîte ori cîte un ciot bine țintit nimerea și pîrlea blana vreunei fiare prea cutezătoare.

Zorile îl găsiră cu privirea rătăcită, frînt de oboseală, cu ochii holbați de nesomn. Își găti micul dejun încă pe întuneric și la nouă, cînd o dată cu lumina zilei haita de lupi se retrase, începu să-și pună în aplicare planul pe care și-l făurise în nesfîrșitele ore ale nopții. Tăie cîtiva brazi tineri, îi așează în cruce și construiește o schelă, legînd-o sus de trunchiurile arborilor. Folosii legăturile săniei drept frînghie de tras și, cu ajutorul cîinilor, sui sicriul pe schelă.

- Pe Bill l-au mîncat și poate că or să mă mănînce și pe mine, dar de tine e sigur că nu se vor atinge, tinere - spuse el, adresîndu-se trupului neînsuflețit din mormîntul cocoțat în copac.

Apoi o porni la drum, alături de sania care, ușoară, sălta în urma celor doi cîini ce se arătau foarte ascultători; știau și ei la fel de bine că, dacă ajung la Fortul Mc. Gurry, sunt în siguranță. Acum lupii îi urmăreau și mai fățiș; mergeau calm în urma lor, înșirîndu-se de o parte și de alta, cu limbile lor roșii atîrnînd; pe sub piele li se vedeau coastele ce unduiau la fiecare mișcare. Erau foarte slabi, păreau niște saci de piele

întinși pe o ramă de oase, cu niște coarde drept mușchi - atît de slabi, încît era de mirare că se mai țin pe picioare și nu se prăbușesc de-a dreptul în zăpadă.

Nu cuteză să mai meargă pînă la căderea nopții. La amiază, soarele nu numai că încinse orizontul spre sud, dar partea de sus a cerului său, palidă și aurie, apăru deasupra orizontului. Henry luă aceasta drept un semn bun. Ziua creștea. Se întorcea soarele. Dar cum se stinse mîngîierea luminii, el își așează tabăra. Mai rămîneau cîteva ceasuri de lumină cenușie pînă la asfințitul întunecat, pe care Henry le folosi ca să-și facă o provizie zdravănă de lemne de foc.

O dată cu noaptea veni și groaza. Nu numai că lupii, lihniți, deveniră și mai îndrăzneți, dar începu să se facă simțită și lipsa de odihnă. Ațipi fără voie, ghemuindu-se lîngă foc, cu paturile pe umeri și cu securea între picioare. De o parte și de alta, cei doi cîini se înghesuiau în el. Deodată se trezi și văzu în fața lui, la cîteva pași, un lup mare, cenușiu, unul din cei mai mari din haită. Și în timp ce-l privea, fiara se întinse tacticoasă, ca un cîine leneș, căscîndu-i drept în față, cu o privire posesivă, ca și cum într-adevăr n-ar fi fost decît o mîncare pe care o lăsase pe mai tîrziu, dar pe care curînd avea s-o înfulece.

Întreaga haită arăta aceeași siguranță. Numără chiar vreo douăzeci de lupi, care îl priveau flămînzi sau dormeau liniștiți în zăpadă. Îi aminteau de niște copii strînși în jurul unei mese, așteptînd doar să li se dea voie să mănînce, și el era mîncarea! Se întreba cum și cînd va începe ospățul.

Pe cînd îngrămădea lemne pe foc, își descoperi o admirație pentru propriul său trup, o admirație pe care n-o mai simțise nicicînd; își urmări mușchii în mișcare și privi cu interes mecanismul ingenios al degetelor. Își îndoi degetele încet, de mai multe ori, la lumina focului, mai întîi unul cîte unul, apoi toate deodată, întinzîndu-le sau mișcîndu-le repede, ca pentru a apuca ceva. Studie conformația unghiilor și se ciupi tare de vîrfurile degetelor, apoi încet, măsurînd durata senzației nervoase. Îl fascină acest lucru și deodată începu să-și prețuiască propria carne, atît de minunat alcătuită. Aruncă o privire plină de teamă spre cercul de lupi care îl înconjura, așteptîndu-l, și îi fulgeră prin minte că minunatul lui trup, carnea aceasta vie, nu era decît vînat, prada unor animale hrăpărețe, care trebuia să fie sfîșiată cu colții lor flămînzi, să le slujească să-și țină zilele, așa cum de atîtea ori, elanul sau iepurele servesc acestui scop.

Se trezi dintr-o ațipeală pe jumătate coșmar și zări în fața lui pe lupoica cea roșcată. Ședea în zăpadă, la nu mai mult de șase picioare de el, privindu-l lacomă. Cei doi cîini schelălăiau și mîrîiau la picioarele lui, dar ea nu le dădea nici o atenție. Îl fixa pe om, și o bună bucată de vreme îi întoarse și el privirile. În ochii ei nu era nimic amenințător, ci doar o mare încordare; omul știa însă că această încordare răspundea unei foame tot atît de mari. Pentru ea, omul acesta era hrana și, văzîndu-l, i se trezise senzația gustativă. Gura i se deschise, începură să-i curgă bale și se linse pe bot cu plăcere la gîndul ospățului ce va urma.

Îl trecu un fior de spaimă. Luă repede un ciot aprins să-l zvîrle în lupoaică. Dar abia îl atinse și, înainte ca degetele să i se fi încheștat pe proiectil, lupoica făcu un salt înapoi, punîndu-se la adăpost; omul își dădu seama că era obișnuită să se arunce cu lucruri în ea. Sărise înapoi, mîrîind și arătîndu-și colții albi pînă la rădăcină; apoi,

Încordarea îi dispăru făcînd loc unei ferocități carnivore care-l cutremură de spaimă. Privi la mîna în care avea ciotul aprins, remarcînd delicata ingeniozitate a degetelor care îl țineau, cum se deprindeau ele cu toate asperitățile de pe suprafața acestuia, încolăcindu-se deasupra, dedesubtul și în jurul lemnului aspru, pe cînd degetul mic, fiind prea aproape de partea care ardea, simțind durerea, se retrăsese automat de lîngă căldura vătămătoare către un loc mai rece; și în aceeași clipă i se păru că vede aceste degete, simțitoare și delicate, sfîrtecate de colții albi ai lupoacei. Niciodată nu-și iubise trupul atît de mult ca acum cînd existența lui era atît de nesigură.

Cît a fost noaptea de lungă, n-a făcut altceva decît să alunge haita flămîndă, aruncînd în ea cu cioturi aprinse. Ori de cîte ori îl fura somnul, cîinii îl trezeau cu schelălăielile și mîrîiturile lor. În sfîrșit se făcu ziuă, dar pentru prima dată lumina ei nu izbuti să-i mai împrăstie pe lupi. În zadar îi aștepta omul să plece. Rămaseră pe loc, înconjurîndu-l și pe el, și focul și arătînd o aroganță posesivă care îi zdruncină curajul dobîndit o dată cu ivirea zorilor.

Făcu o încercare desperată să pornească la drum. În clipa în care părăsi pavăza focului, cel mai îndrăzneț dintre lupi se năpusti spre el, dar saltul fusese prea scurt. Scăpă sărind înapoi, în timp ce falcile lupului clămpăniră la numai un lat de palmă de soldul lui. Restul haitei se ridicase, năpustindu-se asupra lui. Trebui să arunce cu ciotul aprins în dreapta și în stînga pentru a-i putea alunga la o distanță respectabilă.

Nici în plină zi nu mai îndrăzni să părăsească focul pentru a tăia alte lemne. La douăzeci de pași de el se înălța un molift uscat. Își petrecu jumătate din zi pentru a-și întinde focul pînă la copac, ținînd neconținut o jumătate de duzină de cioturi aprinse, gata să le arunce în dușmani. O dată ajuns la copac, cercetă pădurea din jur pentru a-l doborî în direcția spre care se găsea mai mult lemn de foc.

Noaptea se scurse ca și cea dinainte, cu deosebire că nevoia de somn îl copleșea. Mîrîitul cîinilor nu mai avea nici un efect. De altfel, mîrîiau tot timpul, iar simțurile sale amorțite și adormite nu mai înregistrau vreo schimbare de tonalitate sau de intensitate. Tresări din somn. Lupoaca era la mai puțin de un metru de el. Cu un gest mecanic luă un ciot aprins, pe care i-l vîrî în gura deschisă, fără să-l lase din mînă. Lupoaca sări cît colo gemînd de durere și, în timp ce el se desfăta cu mirosul de carne și pîr ars, o văzu la vreo duzină de picioare, scuturînd din cap și urlînd mînioasă.

De astă dată, înainte de a ațipi din nou, își legă de mîna dreaptă un ciot de pin aprins. Abia închise ochii cîteva clipe, cînd flacăra care-i ardea carnea îl trezi. Ceasuri de-a rîndul făcu la fel. Ori de cîte ori era trezit în felul acesta, gonia lupii cu cioturi aprinse, ațîța focul și își potrivea din nou ciotul de pin în mînă. Totul merse strună, numai o dată se întîmplă să-și lege slab ciotul de pin. De cum i se închiseră ochii, ciotul i se desprinse din mînă.

Începu să viseze. Se făcea că e la Fortul Mc. Gurry. Era cald și bine și juca o partidă de cărți cu agentul comercial. Se mai făcea că fortul era asediat de lupi, care. urlau chiar în fața porților și, din vreme în vreme, el și agentul se opreau din joc ca să asculte și să rîdă de strădania zadarnică a lupilor de a pătrunde înăuntru. După aceea - ce vis ciudat -se auzi un trosnet. Ușa fu izbită în lături și văzu lupii năvălind în

salonul cel mare al fortului. Se repezeau chiar spre el și spre agent. O dată cu deschiderea bruscă a ușii, larma stîrnită de urletele lor crescuse înspăimîntător. Urletele acestea îl obsedau acum. Încetul cu încetul, visul se prefăcu în altceva - nu-și mai dădu seama în ce anume; dar în toate aceste întîmplări îl urmăreau stăruitor urletele.

Atunci se trezi și-și dădu seama că urletele erau adevărate, în jurul lui era un vacarm de mîrîituri și schelălăieli. Lupii îi dădeau tîrcoale, erau cu toții în jurul lui și peste el. Colții unuia din ei se înfipseseră în braț. Instinctiv, sări în foc. Pe cînd sărea, simți tăișul colților care îi sfîșiau carnea de la picior. Apoi începu o luptă cu cioturi aprinse. Mănușile lui groase îi apărură mîinile un timp și el scoase cărbunii cu palmele, ca o lopată, împrôșcîndu-i în toate direcțiile pînă ce focul începu să semene cu un vulcan.

Dar aceasta nu putea să țină prea mult. Fața i se bășică de dogoare, sprîncenele și genele îi fură pîrlite, iar picioarele nu mai puteau îndura arsura. Sări la marginea focului, ținînd în fiecare mînă cîte un ciot aprins. Lupii fuseseră alungați. De jur împrejur, pe locurile unde căzuseră tăciunii aprinși, zăpada sfîrîia și, în fiecare clipă, cîte un lup care da înapoi vestea printr-un salt și un urlet sălbatic că labele lui nimeriseră peste un tăciune.

După ce aruncă cioturi aprinse în dușmanii mai din apropiere, omul își lăsă în zăpadă mănușile pîrlite și tropăi pe loc ca să-și răcorească picioarele. Cei doi cîini lipseau și el își dădu bine seama că nu fuseseră decît primul fel de mîncare la ospățul prelungit care începuse acum cîteva zile cu Grăsanul și care, după toate aparențele, avea să se termine cu el, într-una din zilele următoare.

„N-ați pus gheara pe mine!” strigă el, ridicînd sălbatic pumnul spre jivinele lihnite; la auzul glasului, întregul cerc începu să se agite, se auziră mîrîituri din toate părțile, iar lupoaica se tîrî prin zăpadă pînă aproape de el, fixîndu-l cu lăcomie.

Începu să-și pună în aplicare un nou plan ce-i încolțise în minte. Lărgi focul într-un cerc mare și se ghemui la mijloc, pe așternut, ca să-l ferească de zăpada care se topea. Cînd dispăru în spatele adăpostului de flăcări, întreaga haită se apropie curioasă pînă la marginea rugului, ca să vadă ce se întîmplase cu el. Pînă acum nu se putuseră apropia de foc, și iată că de astă dată se așezară într-un cerc strîns, așa cum obișnuiesc să se așeze cîinii, clipind, căscînd sau dezmoțîndu-și la căldura neobișnuită trupurile jigărite. Se așeză apoi și lupoaica și, ridicîndu-și botul spre o stea, începu să urle. Unul cîte unul, lupii i se alăturară, pînă ce întreaga haită, așezată pe zăpadă cu boturile ridicate spre cer, își începu urletul foamei.

Veniră zorile și lumina zilei. Focul se mai molcomise. Provizia de lemne era pe sfîrșite și trebuia adusă alta. Omul încercă să iasă din cercul de flăcări, dar lupii se năpustiră asupra lui. Cioturile aprinse îi făcură să sară în lături, dar nu înapoi. Încercă în zadar să-i împrăstie. Tocmai cînd renunțase, făcînd un salt înapoi în cercul de foc, un lup sări la el, fără să-l ajungă însă, și se trezi cu toate cele patru labe pe jeratic. Se porni pe un urlet de spaimă și se tîrî înapoi în zăpadă să-și răcorească labele.

Omul se așeză pe pătură, ghemuindu-se, cu trupul aplecat înainte. Umerii care îi atîrnau greu și capul sprijinit pe genunchi arătau că renunțase la luptă. În răstimpuri

Își mai ridica ochii, ca să vadă cum se stinge focul. Cercul de flăcări și cărbuni se întrerupea din loc în loc, lăsând goluri. Spărturile acestea creșteau, iar spațiile dintre ele se micșorau.

"Acum cred că puteți pune gheara pe mine în orice clipă -îngîină el. Fie ce-o fi, eu mă culc".

Deodată se trezi, și într-o spărtură a cercului, exact în fața lui, o văzu pe lupoaică fixîndu-l cu privirea.

Se trezi din nou, puțin mai tîrziu, deși lui i se păru că trecuseră ceasuri întregi. Se petrecuse o schimbare ciudată, atît de ciudată, încît se trezi de-a binelea. Se întîmplase ceva. La început nu-și putu da seama ce anume, apoi pricepu totul. Lupii plecaseră. Numai zăpada călcată în picioare mai arăta cît de strîns îl înghesuiseră. Somnul îl năpădise din nou, copleșindu-l, iar capul i se lăsase pe genunchi, cînd deodată tresări și se trezi.

Se auzeau strigăte de oameni, hîrșîit de sănii, trosnet de hamuri și schelălăitul nerăbdător al cîinilor ce trăgeau încordați. Patru sănii se îndreptau dinspre albia râului spre tabăra dintre arbori. Șase oameni stăteau în jurul celui ghemuit în mijlocul cercului de foc care abia mai pîlpîia, scuturîndu-l și încercînd să-l trezească. El îi privi ca beat și mormăi ceva într-o limbă ciudată, somnoroasă:

- Lupoica roșie... a venit cu cîinii la vremea mesei... a mîncat din hrana cîinilor... Apoi i-a mîncat pe cîini... și după asta l-a mîncat pe Bill.

- Unde-i lord Alfred? îi răcni unul din ei la ureche, scuturîndu-l cu putere. Omul dădu încet din cap:

- Nu, nu l-a mîncat lupoica... e cocoțat într-un copac, la ultima tabără.

- Mort, strigă celălalt.

- Și într-o ladă - răspunse Henry. Își smuci cu putere umărul din strînsoarea celui care îl întrebuse. Ei, dă-mi pace... Îs frînt de oboseală... noapte bună.

Ochii clipiră și se închiseră. Bărbia îi căzu în piept. Și chiar în clipa în care îl lăsau pe pămînt, se porni să sforăie.

Dar se mai auzea și un alt zgomot. Era urletul slab și îndepărtat al haitei de lupi înfometate, care luase urma altei cărni decît aceea a omului care tocmai le scăpase.

PARTEA a II-a

Capitolul 1

BĂTĂLIA COLTILOR

Lupoaica auzi cea dintâi larma glasurilor omenești și lătratul cîinilor de ham și tot ea sări prima de lîngă omul înghesuit în cercul lui de flăcări ce stăteau să se stingă. Haita nu se arăta dispusă să renunțe la vînatul pe care-l încolțise și șovăi cîteva clipe pentru a se asigura că într-adevăr se auzea larmă, apoi o porni pe urmele lupoaicei.

În fruntea haitei gonea un lup mare, cenușiu, unul din cei cîteva conducători. El îndruma haita pe urmele lupoaicei și tot el mîrîia amenințător la cei mai tineri membri ai haitei, sau le arăta colții cînd cei mai ambițioși încercau să-l întreacă. De asemenea, tot el iuțea pasul cînd o vedea pe lupoaică mergînd agale prin zăpadă.

Lupoaica veni lîngă el, ca și cum acolo i-ar fi fost locul, și luă și ea pasul haitei. Lupul nu mîrîia la ea și nici nu-și arăta colții cînd se întîmpla să-l întreacă cu cîte un salt. Dimpotrivă, părea binevoitor cu ea - chiar prea binevoitor ca să-i poată fi pe plac acesteia, deoarece el se arăta dispus să gonească alături de ea, și cînd se apropia prea tare, lupoaica mîrîia și-și arăta colții. La nevoie nu se dădea în lături să-și înfigă colții adînc în umerii lui. În asemenea împrejurări, el nu se supăra deloc. Se mulțumea să sară în lături și alerga drept înainte, făcînd cîteva salturi stîngace, și în felul lui de a se purta părea un mire de la țară care se fîstîcise.

Acesta era singurul lui necaz în conducerea haitei, dar lupoaica avea alte griji. De cealaltă parte gonea un lup bătrîn și tare jigărit, încărunțit și plin de semne rămase din nenumăratele lui lupte. Cum n-avea decît un singur ochi -pe cel stîng - se ținea tot timpul de-a dreapta ei. Îi făcea și el curte, întorcîndu-se spre ea pînă ce botul lui, plin de cicatrice, îi atingea trupul, umărul sau grumazul. Lupoaica însă îi respingea și lui atențiile, folosindu-și colții, iar cînd se nimerea ca amîndoi să-și arate atențiile dintr-o dată, era atît de brutal înghiontită, încît la repezeală trebuia să muște în dreapta și în stînga, ca să-i respingă pe cei doi îndrăgostiți, menținîndu-se în același timp în fruntea haitei și adulmecînd mai departe drumul. În asemenea împrejurări, tovarășii ei își arătau colții, mîrîind unul la altul amenințător. S-ar fi putut bate, dar și curtea pe care i-o făceau, și rivalitatea stîrnită de prezența ei rămîneau acum mai prejos de foamea tot mai aprigă care pusese stăpînire pe haită.

Ori de cîte ori era respins, lupul cel bătrîn se dădea pe dată în lături, ferindu-se de obiectul dorinței sale, care era înzestrat cu colți ascuțiți, și se izbea de un lup tînăr, de trei ani, care gonea în dreapta lui, adică pe partea pe care el nu vedea. Lupul cel tînăr crescuse cît unul matur și, dacă ținem seama de starea de slăbiciune și de înfometare a haitei, forța și curajul lui erau puțin obișnuite. Deși tînăr, gonea totuși cu capul în dreptul umărului lupului mai bătrîn și chior. Cînd cuteza să alerge în rînd cu el (lucru ce se întîmpla rar), un mîrîit și o mușcătură îl dădea înapoi, în dreptul umărului. Uneori, totuși, se furișa încet și prudent între conducătorul cel bătrîn și lupoaică. Lucrul acesta era privit cu dușmănie de doi sau chiar de trei lupi. Cînd lupoaica începea să mîrîie nemulțumită, conducătorul cel bătrîn sărea asupra lupului de trei ani, rostogolindu-se cu el.

Uneori ajungea și lupoaica să se rostogolească cu el, ba chiar și șeful cel tînăr din stînga ei.

Atunci, înfruntat de trei șiruri de colți sălbatici, lupul cel tînăr se oprea degrabă, se dădea înapoi și se așeza pe picioarele dindărăt, ținîndu-și pe cele dinainte țepene,

botul amenințător și coama zbîrlită. Învălmășeala din frunte a haitei care gonea stîrnea întotdeauna agitație și în coada haitei. Lupii care veneau din urmă dădeau peste lupul cel tînăr și-și arătau nemulțumirea mușcîndu-l de picioarele dinapoi și de coaste. Toată vina o purta doar el, pentru că întotdeauna lipsa de hrană și nervii sunt tovarăși nelipsiți; dar cu încrederea nemărginită a tinereții, el repeta mereu manevra, cu încăpăținare, deși niciodată nu izbutea să iasă decît înfrînt.

Dacă ar fi existat hrană, dragostea și lupta ar fi distrămat haita. Dar situația haitei era acum disperată. Lihnită după o foame atît de îndelungată, ea gonea mai încet ca de obicei. În urmă șchiopătau cei mai slabi, cei foarte tineri și cei foarte bătrîni. În frunte mergeau cei mai puternici. Dar toți laolaltă arătau mai degrabă a schelete decît a lupi în lege. Totuși, în afară de cei ce șchiopătau, mersul celorlalți nu trăda vreun efort sau oboseală. Mușchii lor fibroși păreau un izvor nesecat de energie. După fiecare contracție ca de oțel a unui mușchi, urma alta, și alta, și încă una, la nesfîrșit.

Goniră multe mile în acea zi. Mai goniră și toată noaptea. Ziua următoare îi găsi tot gonind.

Goneau printr-o lume înghețată și moartă. Nu era nici o urmă de viață. Prin nesfîrșita încremenire, doar ei se mișcau, doar ei trăiau și căutau alte viețuitoare pe care să le sfîșie și să continue să trăiască.

Trecură povîrnișuri scunde și traversară o duzină de rîulețe dintr-un ținut de șes, pînă ce strădania să le fie răsplătită. Dădură peste elani. Zăriră mai întîi un mascul mare. Acesta însemna carne și viață, și nici nu era străjuit de vreun foc misterios și nici de proiectile zburătoare de flăcări. Copitele late și coarneau răsfirate le mai cunoscuseră ei, și de aceea părăsiră obișnuita lor răbdare și prevedere. Lupta fu scurtă și sălbatică. Elanul cel mare fu încolțit din toate părțile. Lupii cădeau spintecați sau se prăvăleau cu țeasta crăpată de loviturile dibace pe care animalul le dădea cu copitele lui mari. Îi zdrobea și-i sfărîma cu coarneau lui uriașe. Îi strivea cu picioarele în zăpadă, sub el, în tăvăleala luptei. Dar era condamnat dinainte și se prăbuși cu lupoaca deasupra lui, sfîrtecîndu-i sălbatică gîtlejul, și cu alți colți înfipti în tot trupul, sfîșiindu-l de viu, înainte ca ultima sforțare să fi încetat, înainte să fi fost ucis.

Era hrană din belșug. Elanul avea peste opt sute de pfunzi6 - cîte douăzeci de pfunzi de carne, pentru fiecare din cei peste patruzeci de lupi din haită. Dar tot așa cum puteau posti uimitor de mult, lupii puteau înghiți cantități uriașe; curînd, doar cîteva oase împrăștiate ici și colo erau tot ce mai rămăsese din superbul animal viu, care, cu cîteva ceasuri înainte înfruntase haita.

Acum se puteau odihni și dormi în voie. Cu stomacurile pline, lupii mai tineri începură să se hîrjonească și hărțuiala lor ținu cîteva zile, pînă ce haita se destramă. Foamea trecuse. Lupii se aflau acum în patria vînatului, dar, deși vînau încă în haită, erau mai prevăzători, și din mica turmă de elani pe care o întîlniră în drum sfîșiară doar elani bătrîni și betegi sau femele greoaie.

Veni o zi în această țară a belșugului, în care haita de lupi se împărți în două, luînd-o fiecare în altă direcție. Lupoaca, cu șeful cel tînăr - în stînga, și cu chiorul mai bătrîn - în dreapta, își urmară ceata în josul fluviului Mackenzie, pe care-l trecură intrînd în

regiunea lacurilor de la răsărit. Zi de zi, aceste resturi ale haitei se micșorau. Doi câte doi, mascul și femelă, lupii dezertau. Uneori, câte un mascul singuratic era alungat de colții ascuțiți ai rivalilor săi. În cele din urmă rămaseră doar patru: lupoica, șeful cel tânăr, chiorul și lupul cel ambițios, în vîrstă de trei ani.

În timpul din urmă, lupoica devenise tot mai sălbatică. Toți cei trei pretendenți purtau urmele colților ei. Totuși nu-i răspundeau niciodată la fel, nu se apărau împotriva ei. La cele mai sălbatice mușcături ale ei își întorceau grumazul și, dînd din coadă sau făcînd pași mărunți, încercau să-i potolească mînia. Dar dacă erau blînzi cu ea, unul față de celălalt se purtau cu cruzime. Cel de trei ani devenise prea ambițios în sălbăticia lui. Îl înhață pe cel mai bătrîn de partea unde se afla ochiul cu care acesta nu vedea și-i sfîșie urechea, fîșii, fîșii. Deși cel bătrîn și cărunț era chior, în lupta împotriva tinereții și vigoarei celui alt folosi înțelepciunea anilor îndelungați de experiență. Ochiul lipsă și botul lui plin de cicatrice stăteau mărturie a aprigei experiențe pe care o agonisise. Supraviețuise prea multor lupte ca să zăbovească acum o clipă, neștiind ce are de făcut.

Lupta începu cîstit, dar nu se termină tot astfel. Nu se știe care ar fi fost sfîrșitul, dacă cel de-al treilea lup n-ar fi luat partea celui bătrîn; împreună cu șeful cel bătrîn și șeful cel tânăr, îl atacară pe ambițiosul în vîrstă de trei ani, hotărîți să-l ucidă. Era prins din amîndouă părțile între colții nemiloși ai tovarășilor săi de odinioară. Uitate erau zilele cînd vînaseră împreună, uitat era vînatul pe care-l răpuseseră împreună, foamea pe care o înduraseră. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Acum se punea problema dragostei - dintotdeauna mai cumplită și mai crudă decît goana după hrană.

Și în acest timp, lupoica - pricină a tot ce se petrecea -ședea mulțumită și urmărea lupta. Ba chiar îi făcea plăcere. Era vremea ei - și asta nu i se întîmpla prea des - era vremea cînd coamele se zbîrleau și colțul lovea alt colț sau sfîșia carnea care ceda, și toate acestea pentru a o cuceri pe ea.

Și în această luptă pentru dragoste, cel de trei ani, care era la prima lui aventură, își dădu viața. Cei doi rivali străjuiau acum trupul celui ucis. Se uitau la lupoică, care ședea în zăpadă rînjind. Dar lupul cel bătrîn era înțelept, foarte înțelept, în dragoste ca și în luptă. Șeful cel tânăr își întoarse capul ca să-și lingă o rană de pe grumaz. Îndoitura grumazului său era întoarsă spre rival. Cu singurul lui ochi, lupul cel bătrîn observă prilejul. Se repezi cu iuțeală și-și înfipse colții. Îi făcu o rană lungă, sfîșiiind carnea și intrînd adînc cu colții. În drumul lor, colții plesniseră vîna mare de la gît. Apoi sari într-o parte.

Șeful cel tânăr scoase un urlet groaznic, dar urletul i se opri la jumătate, într-o tuse sîcîitoare.

Sîngerînd și tușind aproape răpus, el se năpusti asupra celui bătrîn și începu lupta, în timp ce viața i se scurgea din trup, picioarele îi slăbeau, ochii i se împăienjneau, iar salturile îi deveneau din ce în ce mai scurte.

În tot acest timp, lupoica ședea și rînjea. Lupta îi trezea o bucurie nelămurită, pentru că așa e dragostea în wild, o tragedie a sexului, a naturii, dar care e tragedie

doar pentru cei ce pier. Pentru cei ce supraviețuiesc nu e tragedie, ci împlinire și dorință.

Cînd șeful cel tînăr rămase țeapăn în zăpadă, chiorul păși mîndru peste trupul lui, îndreptîndu- se spre lupoaică. În ținuta lui era un amestec de triumf și prevedere. Era foarte sigur că era respins și rămase mirat cînd ea nu-i arătă mînioasă colții. Pentru prima oară îl primea cu bunăvoință. Își frecă botul de-al lui mirosindu-l și chiar consimți să sară în juru-i, să zburde și să se joace cu el cum s-ar fi jucat cu niște pui. Și el, cu toți anii lui cărunți și cu experiența lui plină de înțelepciune, se purta tot ca un pui și chiar ceva mai smintit.

Uitați erau rivalii înfrînți și povestea de dragoste scrisă cu roșu pe zăpadă. Uitați, afară de o singură clipă, cînd chiorul se opri să-și lingă rănille ce se uscau. Atunci, buzele i se schimonosiră într-un mîrîit, iar părul de pe ceafă și de pe grumaz i se ridică fără voie, pe cînd se încorda să sară, cu ghearele înfipite spasmodic în zăpadă pentru a se ține mai bine. Dar totul fu uitat în clipa următoare, cînd sări pe urma lupoaicei care gonea sfioasă prin păduri.

Apoi goniră unul lîngă altul, ca doi buni prieteni care au ajuns la o înțelegere. Zilele treceau și viața lor era acum nedespărțită: vînau, ucideau și mîncău prada împreună. După un timp, lupoaica începu să dea semne de neliniște. Părea că e în căutarea unui lucru pe care nu-l putea găsi. Gropile de sub arborii doborîți păreau s-o atragă și adulmea îndelung printre crăpăturile mai mari din stîncă, pline cu omăt, și prin văgăunile de pe povîrnișurile care atîrnau deasupra capului. Pe chiorul cel bătrîn toate acestea nuli interesau, dar o însoțea cu bunăvoință în căutările ei, și cînd cercetările prin anumite locuri se prelungeau mai mult ca de obicei, el se culca și aștepta pînă ce ea era gata s-o pornească din nou la drum.

Nu se opriră niciunde, ci străbătură ținutul de-a curmezișul, pînă ajunseră din nou la fluviul Mackenzie; o luară apoi încet în lungul lui, părăsindu-l adesea în goană după vînat, pentru a merge pe lîngă apele mici care se vărsau în el, dar de fiecare dată se întorceau pe malul fluviului. Uneori dădeau peste alți lupi, de obicei perechi; dar nici unii, nici ceilalți nu păreau încîntați de cunoștință, nu se arătau bucuroși de întîlnire sau dornici să înjghebeze din nou o haită. De cîteva ori întîlniră lupi singuratici. Erau întotdeauna masculi care voiau cu orice preț să se alătore chiorului și tovarășei lui. Treaba asta îl supăra pe bătrîn, și cînd ea mergea umăr la umăr cu el, zbîrlindu-se și rînjindu-și colții, singuraticii pretendenți o luau la sănătoasa, urmîndu-și calea.

Într-o noapte cu lună, pe cînd străbăteau codrul adormit, chiorul se opri brusc. Ridică botul în sus, coada îi înțepeni, iar nările i se dilatău adulmecînd aerul. Rămase cu un picior în aer, ca un cîine. Nu deslușea încă ce este și continua să adulmece văzduhul, încercînd să perceapă vestea pe care i-o aducea. Lupoaica se mulțumi să adulmece o dată, nepăsătoare, apoi o porni mai departe, ca să-l liniștească. Deși o urmă, bătrînul lup era șovăielnic și nu se putea stăpîni să nu se oprească în răstimpuri pentru a cerceta mai atent primejdia.

Lupoaica se tîrî cu grijă la marginea unui luminiș mare din inima pădurii. Rămase un timp singură. Tîrîndu-se și furișîndu-se, cu toate simțurile încordate, neîncrezător

pînă în vîrful fiecărui firicel de păr, chiorul i se alătură totuși. Stătură unul lîngă altul pîndind, ascultînd și adulmecînd.

Le ajunse la urechi larmă mare și încăierare de cîini, strigătele înfundate ale oamenilor, glasurile mai ascuțite ale femeilor care se ciorovăiau și deodată auziră un țipăt strident de copil. Nu se putea zări nimic altceva decît niște mari adăposturi făcute din piele, văpăile focului - întrerupte uneori de trupurile ce treceau prin fața lor - precum și fumul ce se înălța agale în văzduhul încremenit. Dar miile de mirosuri ale taberei de indieni le mîngîiau nările, povestindu-le lucruri pe care chiorul nu le pricepea defel, dar pe care lupoaica le cunoștea în cele mai mici amănunte.

Lupoaica simți o tulburare ciudată; adulmeca mereu, mereu, cu o plăcere tot mai mare. Chiorul deveni bănuitor, își trădă teama și încercă să plece. Ea se întoarse și-i atinse ceafa cu botul ca să-l liniștească, apoi își aruncă iarăși privirea spre tabără. Pe chipul ei se citea o nouă încordare, dar nu era încordarea foamei. Fremăta de un dor care o împingea înainte, mai aproape de foc, ca să se ciorovăiască cu cîinii și să se tragă de o parte, să se ferească de picioarele oamenilor.

Plin de neastîmpăr, chiorul se dădu aproape; neliniștea puse din nou stăpînire pe lupoaică, care simți iarăși nevoia apăsătoare de a găsi ceea ce căuta. Se întoarse și o luă înapoi prin pădure, spre marea ușurare a chiorului, care porni înainte pînă ce o ajunse și se pierdură în spatele copacilor.

Și cum alunecau ei în liniște, ca două umbre, în lumina lunii, dădură peste o potecă bătută. Cele două boturi se lăsară spre urmele de labe de pe zăpadă. Erau foarte proaspete. Chiorul o luă înainte cu băgare de seamă, urmat de lupoaică. Pernițele late ale labelor lor se lățiseră și mai mult și, în contact cu zăpada, păreau de catifea. Chiorul zări o slabă mișcare albă în mijlocul albului zăpezii. Alunecase el iute pînă atunci, dar aceasta nu era nimic pe lîngă iuțeala cu care alerga acum. Înaintea lui sărea peticul alb pe care abia îl putea zări și pe care el îl descoperise.

Goneau de-a lungul unei poteci, străjuită de ambele părți de molifți tineri. Printre arbori se putea vedea capătul potecii, deschizîndu-se într-un luminiș scăldat de razele lunii. Chiorul cel bătrîn se apropie cu repeziciune de forma albă care gonea. Cu fiecare săritură cîștiga teren. Încă un salt și colții i se vor înfige în ea. Dar saltul n-a mai fost făcut. Forma cea albă - un iepure - se ridica în aer, drept în sus, zbatîndu-se, sărind și țopăind, executînd un dans fantastic deasupra lui, în aer, fără să atingă pămîntul.

Chiorul sări înapoi cu un mîrîit de spaimă, apoi se piti în zăpadă, chircindu-se, mîrîind amenințător la obiectul spaimei lui, care îl dezorienta. Dar lupoaica se repezi cu sînge rece înaintea lui. Cumpăni o clipă, apoi sări la iepurele care se juca. Făcu și ea o săritură înaltă ca să ajungă la pradă, și colții îi clămpăniră în gol cu un hăpăit metalic. Mai făcu un salt și încă unul.

Tovarășul ei își îndreptă spinarea, urmărind-o cu privirea, își arată nemulțumirea de eșecurile ei repetate și, la rîndu-i, făcu un salt puternic în sus. Colții i se încleștară în iepure, trăgîndu-l la pămînt. Dar în același timp, lîngă el se auzi o trosnitură suspectă. Văzu cu uimire un puiet de molift plecat deasupra lui, gata să-l lovească.

Fălcile i se descleștară din strînsoare și sări înapoi ca să scape de ciudata amenințare. Rămase cu buzele rînjite, horcăind din gîtlej, cu părul măciucă de furie și spaimă. În aceeași clipă, puietul subțire se ridică la loc și iepurele se înălță din nou, continuîndu-și jocul în văzduh.

Lupoaica era mînioasă. Își înfipse colții în grumazul tovarășului ei, plină de reproș; iar el, speriat și neînțelegînd care era pricina acestui nou atac, izbi cu cruzime și cu o mai mare spaimă, sfîșiind într-o parte botul lupoaicei. Nici ea nu se așteptase din partea lui să se simtă ofensat de muștrarea pe care i-o făcuse și sări la el mîrîind cu indignare. De astă dată, lupul își dădu seama de greșeală și încercă s-o potolească. Dar ea se porni pur și simplu să-l pedepsească, pînă ce chiorul părăsi orice încercare de împăciuire și, întorcîndu-și capul, primi pedeapsa colților ei, care i se înfingeau în grumaz.

În acest timp, iepurele dansa deasupra lor, în aer. Lupoaica se așeză pe zăpadă, iar chiorul cel bătrîn, mai speriat de tovarășa lui decît de misteriosul copăcel, sări din nou la iepure. Și în timp ce cădea înapoi cu prada în dinți, ochii îi erau ațintiți la puiet. Ca și mai înainte acesta se plecă spre el, la pămînt. Cu părul zbîrlit, dar strîngînd bine iepurele în dinți, lupul se ghemui jos, așteptînd lovitura care trebuia să vină. Dar lovitura nu veni. Copăcelul rămase aplecat deasupra lui. Cînd se mișca el, se mișca și copăcelul, și lupul îi trimise un mîrîit printre fălcile încheștate. Cînd stătea locului, copăcelul rămînea neclintit; își dădu seama că e mai bine să nu se miște. Între timp simți în gură gustul plăcut de iepure.

Tovarășa lui îl scăpă din încurcătură. Îi luă iepurele și, în timp ce puietul se apleca amenințător asupra ei, lupoaica ronțăi calmă capul iepurelui. Copăcelul se ridică brusc și nu-i mai tulbură de fel, rămînînd în poziția lui perpendiculară, firească, așa cum îl zămislise natura. Apoi, lupoaica și chiorul devorară în doi prada pe care misteriosul copăcel o prinsese pentru ei.

Mai erau și alte poteci unde atîrnau în văzduh iepuri, și perechea de lupi îi descoperi pe toți: lupoaica, mergînd în frunte, și chiorul - pe urmele ei, atent, învățînd cum se jefuiesc cursele - o învățătură care avea să-i prindă bine mai tîrziu.

Capitolul 2

VIZUINA

Lupoaica și chiorul mai dădură tîrcoale vreo două zilei taberei indienilor. El era nemulțumit și îngrijorat, dar pe tovarășa lui tabăra o ademenea și nu-i mai venea să plece. Cînd însă într-o dimineață văzduhul fu străbătut de un pocnet de pușcă la doi pași de ei și un glonte se turti de un trunchi de copac, la numai cîțiva centimetri de capul chiorului, nu mai stătură mult pe gînduri și o luară la sănătoasa în salturi lungi, punînd kilometri între ei și primejdie.

Nu merseră prea departe - cale de vreo cîteva zile doar. Nevoia lupoaicei de a găsi ceea ce căuta ajunsese imperioasă. Era din ce în ce mai grea și nu putea să alerge decît anevoie. Odată, pe cînd urmărea un iepure pe care înainte l-ar fi înhățat cu ușurință, renunță și se lăsă jos să se odihnească. Chiorul veni lîngă ea, dar cînd îi

atinse duios ceafa cu botul, lupoaica hăpăi deodată cu atîta cruzime, încît, încercînd să scape de colții ei, se rostogoli pe spate, într-o poziție caraghioasă. Lupoaica devenise mai nervoasă ca niciodată, dar el era mai răbdător și mai atent ca oricînd.

În sfîrșit, ea găsi ceea ce căuta. Locul acela se afla la cîteva mile în susul unui rîuleț, care vara își vărsa apele în fluviul Mackenzie, dar care acum era înghețat pînă în adîncuri, pînă în fundul albiei lui stîncose - un rîu țeapăn, un sloi de gheață de la izvor pînă la vărsare. Lupoaica își tîra pașii, sfîrșită, de-a lungul rîului, mergînd mult în urma tovarășului ei, cînd ajunse la un mal lutos, înalt și boltit deasupra capetelor lor. Se abătu din drum și porni într-acolo. Torenții de primăvară și zăpezile care se topeau mîncaseră din mal și, într-un loc, într-o crăpătură îngustă, scobiseră o mică văgăună.

Se opri la gura văgăunii și cercetă peretele cu atenție. Apoi, mergînd cînd pe lîngă un perete, cînd pe lîngă celălalt, coborî spre locul unde masa abruptă ieșea din linia dulce a peisajului. Se întoarse la văgăună și intră prin deschizătura îngustă. Se văzu nevoită să înainteze pe brînci, pe o distanță de trei picioare, apoi pereții se depărtară și se înălțară, formînd o încăpere mică, rotundă, cu un diametru de aproape șase picioare. Tavanul era foarte jos și aproape că dădea cu capul de el. Înăuntru era uscat și plăcut. Lupoaica cercetă locul cu mare grijă, în timp ce chiorul, care se întorsese, stătea la intrare și o urmărea răbdător. Își lăsase capul în jos, cu nasul în pămînt și privirea ațintită asupra unui punct aproape de picioarele ei ghemuite, căruia îi dădu ocol de cîteva ori; apoi, cu un oftat obosit care aducea mai degrabă cu un geamăt, ea se ghemui înăuntru, își întinse picioarele și se lăsă pe pămînt, cu capul spre intrare. Chiorul, cu urechile ciulite de curiozitate, îi văzu profilîndu-se în lumina albă smocul de coadă care se mișca cu duioșie. Urechile ascuțite ale lupoaicei se lăsară o clipă pe spate lipindu-se de cap cu o mișcare molatică; limba îi atîrna tihnită din gură, arătînd astfel că era mulțumită și satisfăcută.

Chiorului i se făcuse foame. Stătea culcat la intrarea în văgăună, dormind, dar somnul îi era agitat. Se trezea, ciulea urechile spre lumea strălucitoare din jur, unde soarele de april scînteia peste zăpezi. Cînd ațipea, îi ajungea la urechi murmurul îndepărtat al unor șuvoaie de apă nevăzute și atunci se trezea și asculta atent. Soarele se întorsese pe aceste meleaguri și întregul ținut de la miazănoapte, care se trezea acum, îl întîmpina. Viața începuse să se întoarcă pe aceste meleaguri. În aer plutea duhul primăverii - al vieții care creștea sub mantia de nea, al sevei care urca în arbori, al mugurilor care spărgeau cătușele de gheață.

Lupul aruncă tovarășei sale priviri neliniștite, dar aceasta nu arăta c-ar avea de gînd să se ridice. Privi afară; o jumătate de duzină de păsări de zăpadă fluturară din aripi în fața lui. Dădu să se ridice, apoi aruncă din nou o privire tovarășei lui; se lăsă jos și ațipi. Auzi un ciripit ascuțit și se frecă somnoros cu labela la nas, o dată, de două ori. Apoi se trezi. Un țînțar singuratic îi bîzîia pe la nas. Era un țînțar cît toate zilele, care peste iarnă zăcuse degerat într-o buturugă uscată și pe care soarele tocmai îl dezmoțise. Bătrînul lup nu se mai putu împotrivi chemării vieții din jur. Și pe deasupra mai era și flămînd.

Se tîrî spre tovarășă și încercă s-o înduplece să se ridice. Dar numai ce mîrîi o dată la el că lupul ieși singur în lumina strălucitoare a soarelui, unde simți că zăpada de

sub labe e afînată și mersul mai anevoios. O luă în sus, de-a lungul albiei înghețate a râului, pe acolo pe unde zăpada umbrită de copaci era încă tare și curată. Rătăci vreme de opt ceasuri și se întoarse după lăsatul serii, mai lihnit decît la plecare. Vînat găsise el, dar nu-l putuse prinde. O luase peste crusta de zăpadă care se topea, înfundîndu-se în omăt, în timp ce iepurii lunecau la suprafață mai ușor ca oricînd.

Se opri la gura vizuinii cu o tresărire bruscă de neîncredere. Zgomote slabe, ciudate, răzbăteau dinăuntru. Nu erau zgomote făcute de tovarășa lui, și totuși îi erau vag cunoscute. Se tîrî cu luare- aminte înăuntru. Lupoica îl întîmpină cu un mîrîit amenințător, care totuși nu-l tulbură, dar rămase cuminte, la distanță; stătea însă cu urechea ciulită la alte zgomote - scîncete și clămpănituri slabe ce răzbeau dinăuntru.

Tovarășa lui îl vesti supărată să-și ia tălpășița și el se încovrigă, adormind în fața intrării. Cînd se crăpă de ziuă și o lumină slabă pătrunse în vizuină, se întrebă iarăși de unde ar putea să vină zgomotele acelea vag cunoscute. O notă nouă se simțea în mîrîitul amenințător ale tovarășei lui. O notă de gelozie, și lupul se arată foarte grijuliu să păstreze o distanță respectuoasă. Totuși descoperi, adăpostiți între picioarele ei, înșirați de-a lungul trupului, cinci mici ghemotoace vii, ciudate, tare pricajite și slabe, cu niște ochi ce nu văzuseră încă lumina, și care scheunau subțire. Rămase surprins. Nu era pentru prima oară în lunga și glorioasă lui viață că i se întîmpla așa ceva. Mai cunoscuse aceasta de cîteva ori, și totuși, de fiecare dată era o surpriză pentru el.

Tovarășa lui îl privi cu neliniște. În fiecare clipă scotea un mîrîit gros și cîteodată, cînd i se părea că el se apropie prea mult, mîrîitul cel gros i se urca în gîtlej, devenind ascuțit. Lupoica nu-și amintea din propria ei experiență să i se mal fi întîmplat vreodată așa ceva, dar instinctul - experiența oricărei mame de lup - o prevenea că există tați care și-au mîncat puii nou-născuți și fără de apărare. Acest instinct se manifesta ca o teamă ce o stăpînea cu putere și care o făcu să-l oprească pe chior să cerceteze mal îndeaproape puii al căror tată era.

Dar nu exista nici o primejdie. Chiorul simțea un îndemn care, la rîndu-i, era un instinct moștenit de la toți tații de lup. Nici nu-și punea problema și nici nu-și bătea prea mult capul cu puii. Exista acolo, în însăși ființa lui; era cel mai firesc lucru din lume ca el să-i dea ascultare, întorcînd spatele proaspetei sale familii și luînd-o încolo, pe pîrtia vînatului din care trăia.

La cinci, șase mile de vizuină, râul se desfăcea în unghi drept, iar brațele sale o apucau printre munți. Chiorul o luă de-a lungul brațului stîng și descoperi o urmă proaspătă. O mirosi și, dîndu-și seama cît e de nouă, se ghemui iute, scrutînd în direcția în care ea dispărea. Apoi se întoarse cu bună știință și o luă de-a lungul brațului drept. Urma era mai mare decît a labei lui și-și dădea seama că un vînat care lăsa astfel de urmă nu prea era de nasul lui.

La o jumătate de milă în sus, în lungul brațului drept, auzul său fin prinse un zgomot de dinți care ronțăiau. Pîndi vînatul și descoperi că e un porc ghimpos, care stătea în picioare lîngă un copac, încercîndu-și dinții în scoartă. Chiorul se apropie cu grijă, dar fără să spere. Cunoștea el soiul, deși nu-l mai întîlnise niciodată atît de sus, spre nord, și niciodată în lunga-i existență nu se ospătase cu carne de porc ghimpos.

Învățase însă de mult că în viață există ceva care se cheamă întâmplare sau noroc, și continuă să se apropie; nu se putea ști ce avea să se întâmple, întrucât cu cele vii, lucrurile se petrec cu totul altfel decât te aștepti.

Porcul ghimpos se înfășură ca o minge, ițind în toate direcțiile ace lungi și ascuțite care înfruntau atacul. În tinerețe, chiorul adulmecase odată prea de aproape o minge de ace ca aceasta, care la prima vedere părea nemișcată, și se pomenise izbit din senin cu coada drept în față. Un ac îi rămăsese înfipt în bot și l-a purtat cu el săptămîni de-a rîndul, o adevărată flacăra care îl ardea, pînă cînd în cele din urmă a ieșit. Așa că se ghemui jos, cît putu mai comod, cu nasul la depărtare de un picior de coada porcului. Stătea astfel în așteptare, într-o tăcere deplină, căci nimeni nu putea ști ce se va întâmpla. S-ar putea totuși să se întâmple ceva. S-ar putea ca porcul ghimpos să se descolăcească și ar fi un prilej pentru o îndemînatică și ucigătoare lovitură de labă, țintită în pîntecul moale pe care nimic nu-l ferea.

Dar la capătul unei jumătăți de oră se ridică, mîrîi mînios la mingea nemișcată și porni mai departe. În trecut, așteptase de prea multe ori în zadar să se descolăcească vreun porc ghimpos ca să-și mai piardă astăzi vremea. Merse mai departe în susul brațului de apă din dreapta. Ziua trecea și vînătoarea lui rămînea fără răsplată.

Simțea cu putere imboldul instinctului de tată care i se trezise. Trebuia să găsească vînat. După-amiază dădu peste un ptarmigan. Ieșind dintr-un tufiș, se întîlni față în față cu pasărea aceea înceată la minte. Stătea pe o buturugă, la mai puțin de un picior de nasul lui. Fiecare îl văzu pe celălalt.

Pasărea tresări, încercînd să-și ia zborul, dar el o lovi cu laba, izbind-o de pămînt, apoi tăbărî pe ea și o prinse cu colții, în timp ce ea încerca să o pornească repede prin zăpadă și să se înalțe din nou.

Cînd colții i se înfipseră în carnea fragedă și oasele moi, chiorul se porni s-o mănînce de-a binelea, așa cum făcea întotdeauna. Își aminti însă deodată de ceva și, întorcîndu-se pe drumul pe care venise, o porni spre casă cu ptarmiganul în gură.

La o milă în susul confluenței apelor, înaintînd cu pași catifelați, după cum îi era obiceiul - ca o umbră ce aluneca cercetînd prudent fiecare colț nou al potecii - lupul cel bătrîn dădu peste urme proaspete pe potecile pe care le descoperise de dimineață. Merse încotro îl ducea poteca, gata să-l întîlnească la fiecare cotitură a rîului pe cel care își lăsase urmele.

Își strecură capul pe după un colț de stîncă, acolo unde rîul făcea un cot neașteptat de mare, și vederea lui ascuțită descoperi ceva care-l făcu să se ghemuiască repede jos. Era cel care bătorise poteca, un rîs femelă uriaș, ghemuit, așa cum stătuse și el mai înainte, în cursul zilei, în fața mingei cu țepi, înfășurată strîns. Dacă pînă atunci chiorul fusese o umbră care aluneca, de data asta se prefăcu în stafia unei asemenea umbre, care se tîra, dînd ocol și ivindu-se tocmai în contra vîntului ce bătea dinspre cele două trupuri nemișcate și tăcute.

Se întinse în zăpadă, punînd ptarmiganul alături și, privind printre acele unui molift cu coroana joasă, urmări jocul vieții ce se desfășura sub ochii lui - rîsul care aștepta și

porcul ghimpos care aștepta și el, amîndoi agățîndu-se de viață. Aceasta era ciudățenia jocului; felul de viață al unuia era să-l mănînce pe celălalt, iar felul de viață al celuilalt era să nu fie mîncat. Și chiorul cel bătrîn, lupul, ghemuit, își juca între timp rolul lui pe-ascuns, așteptînd același capriciu ciudat al întîmplării care-l putea ajuta pe pîrtia vînatului -și acesta era felul lui de viață.

Trecu o jumătate de ceas, un ceas, și nimic nu se întîmplă. Mingea de ghimpi ar fi putut fi luată drept o piatră, pînă într-atît era de nemișcată; rîsul ar fi putut să pară și el o stană de piatră; iar chiorul cel bătrîn ar fi putut să pară mort. Și totuși cele trei jivine erau stăpînite de o încordare aproape dureroasă încît cu greu li s-ar fi putut întîmpla vreodată să fie mai treze decît erau acum, în aparenta lor încremenire.

Chiorul se mișcă ușor și privi cu o mai mare încordare. Se întîmplă ceva. Porcului ghimpos i se păru în cele din urmă că dușmanul a plecat. Încet, cu atenție, el își desfăcu mingea - armură de nepătruns. Nu-l înfiora nici o presimțire. Încet, încet, mingea cea zbîrlită se întinse lungindu-se. Chiorul, care sta la pîndă, simți deodată că i se umezește botul și, fără să vrea, începură să-i curgă bale, stîrnite de vînatul viu care se întindea ca un ospăț dinaintea lui.

Porcul ghimpos nu apucase să se desfășoare cu totul, cînd își descoperi dușmanul. În aceeași clipă rîsul lovi. Lovitura fu fulgerătoare. Laba cu gheare țepene, încovoiate ca ghearele de pasăre, țîșni sub pîntecul moale și se trase cu o mișcare repede, spintecînd carnea. Dacă porcul ghimpos s- ar fi desfășurat în întregime sau dacă nu și-ar fi descoperit dușmanul cu o fracțiune de secundă înainte de lovitură, laba ar fi scăpat neatinsă; dar pe cînd se retrăgea, o lovitură piezișă de coadă înfipse în ea ace ascuțite.

Totul se petrecu într-o clipită - lovitura, răspunsul, urletul de agonie al porcului, urletul de durere năprasnică și de uimire al pisicii celei mari. Chiorul tresări, uluit, se ridică pe jumătate, cu urechile ciulite, cu coada țeapănă și tremurîndă. Pe rîs îl cuprinse furia. Făcu un salt fioros către jivina care îl lovise, dar porcul ghimpos, urlînd și grohăind, cu trupul sfîrtecat, încercînd anevoie să se înfășoare în mingea care îl apăra, izbi cu coada din nou și din nou pisica cea mare urlă de durere și de uimire. Apoi se trase mai departe și strănută, cu botul plin de țepi, ca o enormă pernă de ace. Își freca botul cu labele, încercînd să scoată țepii care îl ardeau, și-l vîrî în zăpadă și-l frecă de rămurele și ramuri și, în furia durerii și spaimei, sărea fără încetare încoace și încolo, înainte și înapoi, în sus și în jos.

Rîsul strănuta fără întrerupere și ciotul lui de coadă biciuia cît putea aerul, cu lovituri iuți și violente. Apoi, trecîndu-i furia, se liniști pentru o clipă nesfîrșit de lungă. Chiorul pîndea, și nici chiar el nu se putu opri să nu tresară și să nu i se zburlească părul cînd rîsul, fără vreun alt semn premergător, făcu un salt în aer, scoțînd totodată un urllet prelung și înfricoșător. Apoi sări, luînd-o în susul potecii și urlînd la fiecare salt.

Abia după ce larma stîrnită de rîs se pierdu în depărtare, chiorul cuteză să scoată capul. Pășea cu atîta grijă, ca și cînd întreaga întindere de zăpadă ar fi fost presărată cu țepi de porc ghimpos, amenințătoare, gata să-i împungă pernițele moi ale labelor. Porcul îl întîmpină cu un urllet furios, clănțănind din dinții lui lungi. Izbutise să se

înfășoare la loc, ca o minge, dar nu mai era aceeași minge strînsă de mai înainte; prea îi fuseseră sfîrtecați mușchii. Era sfîșiat aproape în două și sîngera încă din plin.

Chiorul scormoni guri întregi de zăpadă muiată în sînge, pe care o mestecă cu multă plăcere și o înghiți. Pentru el, aceasta însemna doar o gustare care abia îi deschidea pofta grozavă: dar era os prea bătrîn ca să uite de pază. Așteptă. Se pitula, la pîndă, în timp ce porcul ghimpos scrîșnea din dinți și grohăia, icnind și scoțînd din cînd în cînd mici gemete ascuțite. Mai trecu puțin și chiorul văzu că țepii se lasă, că trupul porcului e cuprins de un tremur puternic. Tremurul încetă brusc. Pentru ultima oară, dinții cei lungi clănțăniră sfidători. Apoi, acele se lasară cu totul și trupul se destinse rămînînd încremenit.

Cu o labă nervoasă și nesigură, chiorul întinse porcul în toată lungimea lui și-l întoarse pe spate.

Nu se întîmplă nimic. Era mort de-a binelea. Îl examinează cu atenție o clipă, apoi îl apucă grijuliu cu colții și o porni în josul rîului, mai cărîndu-l mai trăgîndu-l, ținîndu-și capul într-o parte ca să nu calce pe masa ghimpoasă. Își aminti de ceva, lăsă prada să-i cadă și o zbughi înapoi, spre locul unde își lăsase ptarmiganul. Nu șovăi nici o clipă. Știa bine ce avea de făcut, așa că mîncă degrabă ptarmiganul. Apoi se întoarse și își luă în primire povara.

După ce tîrî rodul vînătoarei lui din ziua aceea în văgăună, lupoaica îl cercetă, își întoarse botul spre el și-l linse ușurel pe ceafă. Dar în clipa următoare îl goni de lîngă pui cu un mîrîit mai puțin aspru ca de obicei și care mai curînd cerea iertare decît amenința. Frica instinctivă de tatăl copiilor ei scădea: se purta așa cum se cuvine pentru un lup-tată, nearătînd nici o dorință nelegiuită de a devora tinerele ființe pe care ea le adusese pe lume.

Capitolul 3

PUIUL CENUȘIU

Era deosebit de frații și surorile lui. Părul acestora trăda de pe acum nuanța aceea roșcată, moștenită de la mama lor, lupoaica; numai el semăna cu tatăl. Din tot culcușul, el era singurul puiut cenușiu - viță curată de lup - și, de fapt, la trup, viță curată din însuși chiorul, cu singura deosebire că el avea doi ochi, și nu unul ca tatăl lui.

Puiul cenușiu nu făcuse ochi de prea multă vreme, totuși vedea cu multă siguranță. Încă înainte ca ochii să i se fi deschis, el simțise, gustase și mirosise. Își cunoștea foarte bine cei doi frați și cele două surori. Începuse să se hîrjonească cu ei, timid și neîndemînatic, ba chiar să se ciorovăiască, și ori de cîte ori se întărita, scotea din micul lui gîtlej un sunet ciudat și răgușit (premergător mîrîitului). Și cu mult înainte de a fi deschis ochii, învățase cu ajutorul pipăitului, gustului și mirosului să-și recunoască mama -izvor de căldură, hrană lichidă și duioșie. Mama avea o limbă delicată, mîngîietoare, care îl alinta cînd trecea peste trupușorul lui moale, făcîndu-l să se strîngă bine lîngă ea și să ațipească apoi.

Cea mai mare parte din prima lună de viață trecuse astfel, în somn; dar acum vedea foarte bine și stătea treaz timp mai îndelungat, începînd să cunoască îndeaproape lumea.

Lumea în care trăia el era întunecoasă, dar nu-și putea da seama de aceasta pentru că nu cunoștea alta. Lumina era palidă, dar ochii lui nu simțiseră niciodată nevoia de o altă lumină. Lumea lui era foarte mică. Marginile ei erau pereții vizuinii, dar cum nu știa nimic despre lumea largă dinafară, nu se simțea stînjinit de hotarele strîmte ale existenței sale.

Descoperi însă curînd că un perete al lumii în care trăia se deosebea de ceilalți. Era gura văgăunii și izvorul de lumină. Făcuse această descoperire cu mult înainte încă de a fi avut gînduri proprii, de a fi avut o voință conștientă. Exercitase asupra lui o atracție, căreia nu i se putuse împotrivi, și aceasta încă înainte ca ochii să i se fi deschis și să o fi putut vedea. Lumina acestui perete îi izbise pleoapele lipite, iar ochii și nervii lui optici palpitaseră la micile raze sclipitoare în care străluceau culori calde și ciudat de plăcute. Viața din trupul său, din fiecare fibră a trupului său, și care era însăși substanța acestuia, deosebită de viața lui sufletească, tînjise spre lumină, chemîndu-l spre ea la fel cum iscusitele procese chimice ale plantei o cheamă spre soare.

La început, înainte de a fi căpătat o conștiință, se tîrîse spre gura văgăunii. Frații și surorile lui făceau la fel. Pe atunci, nici unul nu se țîra spre colțurile întunecate ale peretelui din spate. Lumina îi atrăgea de parcă ar fi fost plante; procesele chimice vitale care se petreceau în trupurile lor cereau lumina - care le era necesară existenței; și trupurile lor mici, ca de păpuși, se tîrau orbește, călăuzite de procesele chimice, aidoma cîrceilor viței de vie. Mai tîrziu, cînd fiecare își dezvoltă individualitatea, simțind imbolduri și dorințe, atracția luminii crescuse. Puii se tîrau și se întindeau neconținut spre ea, dar mama lor îi gonea de fiecare dată înapoi.

Astfel, puiul cel cenușiu mai cunoscuse și alte atribute ale mamei sale decît limba moale, mîngîietoare. Tot tîrîndu-se spre lumină, descoperi că mama are și un nas care îl muștra, dîndu-i un ghiont colțuros, mai tîrziu descoperi laba care-l doboră la pămînt și-l rostogolea o dată și încă o dată, cu lovituri iuți și sigure. Astfel învăță ce e durerea și pe deasupra se deprinse să se ferească de durere, întîi ocolind, apoi, dacă nu era posibil, ferindu-se și retrăgîndu-se. Acestea erau acțiuni conștiente, rezultatele primelor lui generalizări în legătură cu lumea. Înainte se dădea automat înapoi din fața durerii, așa cum tot automat se țîra spre lumină. După aceea începu să se dea înapoi din fața durerii, pentru că știa că este durere.

Era un puiuț în care se simțea cruzimea, ca și la frații și la surorile lui, lucru de așteptat, pentru că era animal carnivor. Făcea parte dintr-un soi care ucidea și mîncea vînat. Tatăl și mama lui trăiau numai din vînat. Laptele pe care-l supsese cu prima pîlpîire de viață fusese lapte transformat direct din carne, și acum, la o lună, cînd ochii i se deschiseseră abia de o săptămîină, începuse să mînce și el carne - bucăți pe jumătate digerate, pe care lupoaica le scuipa celor cinci pui pe care mamele ei nu puteau să-i sature.

Tot el era și cel mai sălbatic din culcuș. Putea să scoată mîrîituri răgușite, mai tare decît toți ceilalți. Micile lui furii erau mult mai grozave decît ale fraților lui. Învăță cel dintîi cum să dea de-a dura un alt pui din vizuină, printr-o lovitură de labă iscusită. Și tot el a fost cel dintîi care a apucat un alt pui de ureche, trăgîndu-l, și mîrîind printre fâlcile puternic încleștate. Și desigur, el îi dădea cel mai mult de furcă mamei sale, atunci cînd era vorba să nu-i lase să se apropie de gura vizuinii.

Lumina îl fascina din zi în zi mai mult pe puiul cel cenușiu. Pornea neconținut spre aventuri - cale de un cot -spre intrarea vizuinii, și de fiecare dată era alungat înapoi. Numai că el nu știa ce este o intrare. Nu știa nimic despre intrări - locuri prin care se trecea dintr-un loc într-altul. Nu știa de existența unui alt loc și încă mai puțin de vreun drum într-acolo. Prin urmare, pentru el intrarea în vizuină era un perete de lumină. Ceea ce soarele era pentru cei dinafară, era acest zid pentru lumea lui. Se simțea atras spre el, aidoma gîzelor. Se trudea neconținut să ajungă acolo. Viața care creștea atît de iute în el îl împingea fără preget spre zidul de lumină. Viața din el știa că acesta era singurul drum spre lumea dinafară, drumul pe care era sortit să pășească. El însă nu știa nimic despre aceasta. Nu știa nici măcar că există un „afară”.

Un singur lucru ciudat se petrecea cu peretele acesta de lumină. Tatăl lui (pentru că ajunsese să-și recunoască tatăl ca pe un alt locuitor al lumii, o ființă ca și mama lui, care dormea lîngă lumină și aducea carne) tatăl lui obișnuia să meargă chiar prin acest zid albicios și îndepărtat și să dispară. Puiul cel cenușiu nu putea pricepe aceasta. Deși mama lui nu-i dăduse voie niciodată să se apropie de peretele acela, el se apropiase de ceilalți pereți, unde întîlnise o piedică tare în vîrfurile nasului său gingaș. Aceasta făcu să-l doară. Și după ce se aventură astfel de vreo cîteva ori, lăsă pereții în pace. Nu se preocupă de această dispariție în perete, ci o privi ca pe o ciudățenie a tatălui lui, după cum laptele și carnea pe jumătate digerată erau ciudățeniile mamei.

De fapt puiului cenușiu nu-i era dat să gîndească - cel puțin în felul obișnuit oamenilor. Creierul lui lucra pe căi întunecate. Totuși concluziile lui erau tot atît de pătrunzătoare și de limpezi ca și cele ale oamenilor. Avea un fel de a primi, fără să întrebe de ce și pentru ce. În realitate era un act de clasificare. Nu era tulburat niciodată de ce se petrece un lucru. Cum se petrece el îi era de ajuns. Astfel, după ce se ciocni de cîteva ori cu nasul de peretele din fund, se resemnă la gîndul că el nu va putea să dispară prin pereți. În același fel primi și ideea că tatăl lui putea să facă acest lucru. Totuși nu era cîtuși de puțin tulburat de dorința de a descoperi cauza deosebirii dintre tatăl lui și el. Logica și fizica nu făceau parte din bagajul lui mintal.

Ca mai toate viețuitoarele din wild, cunoscă și el de timpuriu foamea. Veni o vreme cînd nu numai că se termină carnea, dar nici lapte nu mai țîșnea din pieptul mamei. La început, puii chelălăiră și plînseră, răzbind-o mai mult cu somnul. Nu trecu prea mult și-i cuprinse agonia foamei. Uitate erau acum și loviturile de labă, și ciorovăielile, și micile furii sau încercările de a mîrîi; uitate erau și aventurile spre îndepărtatul zid alb. Puii dormeau, în timp ce viața din ei pîlpîia și se stingea.

Chiorul era disperat. Rătăcea departe, în lung și în lat, și nu dormea decît puțin în vizuină, unde acum domnea jalea și disperarea. Lupoanca părăsi și ea culcușul,

plecînd după pradă. În primele zile de la nașterea puilor, chiorul se dusesse de cîteva ori pînă la tabăra indiană și jefuise cursele de iepuri; dar o dată cu topirea zăpezii și cu dezghețul rîurilor, tabăra plecase, și această sursă de hrană se isprăvisse.

Cînd puiul cel cenușiu reveni la viață și începu din nou să arate interes pentru îndepărtatul perete alb, descoperi că populația lumii lui scăzuse. Nu-i mai rămăsese decît o soră. Toți ceilalți pieriseră și, pe măsură ce se înzdrăvenea se vedea nevoit să se joace singur, deoarece sora lui nu mai putea să-și ridice capul și nici nu mai mișca. Trupșorul lui începu să se rotunjească de la carnea pe care o mîncă; pentru ea însă, hrana venise prea tîrziu. Dormea fără întrerupere - un schelet pricăjit acoperit cu piele, în care flacăra pîlpîia din ce în ce mai slab și în cele din urmă se stinse.

Apoi veni o vreme cînd puiul nu-și mai văzu tatăl apărînd și dispărînd în perete, nici dormind în fața intrării. Aceasta se petrecu pe la sfîrșitul celei de a doua perioade de foamete, care fu mai puțin grea. Lupoanca știa de ce chiorul nu s-a mai întors, dar nu avea cum să-i spună puiului celui cenușiu întîmplările pe care le văzuse. Vîînd ea însăși în susul brațului stîng al rîului, prin locurile pe unde trăia rîsul, urmasse o potecă a chiorului, veche de o zi. Îl găsisse, sau mai degrabă găsisse ce mai rămăsese din el, la capătul potecii. Numeroase erau urmele luptei care avusese loc și a retragerii rîsului în vizuina lui, după victorie. Înainte de a pleca, lupoanca îi descoperise vizuina, dar urmele arătau că rîsul era înăuntru și nu cutează să se aventureze.

Mai tîrziu, cînd pleca la vînat, lupoanca luase obiceiul să ocolească brațul stîng. Știa ea că în vizuina rîsului era un culcuș de pui și că rîsul e o ființă feroasă, precum și un luptător grozav. O jumătate de duzină de lupi era tocmai numărul trebuincios ca să pui pe fugă un rîs, să-l faci să se cațare în copac, scuiînd și zbîrlindu-se; dar ca un lup singuratic să întîlnească un rîs, aceasta e cu totul altceva - mai ales cînd e vorba de un rîs care are un culcuș de pui flămînzii.

Dar wildul e wild și maternitatea e maternitate, întotdeauna apărîndu-și puii cu sălbăticie, fie în wild, fie în afara lui; și va veni o vreme cînd lupoanca se va aventura pentru puiul ei spre brațul stîng al apei, înfruntînd vizuina dintre stînci și mînia rîsului.

Capitolul 4

ZIDUL LUMII

Cînd lupoanca începu să părăsească vîgăuna, pornind după vînat, puiul era deprins să respecte legea care-l oprea să se apropie de intrare. Nu numai că această lege îi fusese impusă în nenumărate rînduri de botul și de laba mamei țui, dar creștea în el și instinctul fricii. Niciodată în scurta-i existență din vizuină nu întîlnise ceva de care să se teamă. Totuși frica exista în el. O moștenise de la strămoșii îndepărtați prin mii și mii de vieți. Era o moștenire directă de la chiorul și de la lupoacă; dar și ei, la rîndul lor, o moșteniseră de la generațiile de lupi dinaintea lor. Frica! - această moștenire a wildului de la care nu se poate sustrage nici un animal și nici nu e cu putință să te descotorosești de ea.

Astfel puiul cenușiu cunoscuse frica, deși nu știa din ce e făcută. O privea poate ca pe una din opreliștile vieții, pentru că aflase că existau asemenea opreliști. Cunoscuse

foamea și, cînd n-o putuse ostoi, simțise opreliștea. Piedica tare a zidului vizuinii, ghionturile zdravene pe care maică- sa i le dăduse cu botul, lovitura ei de labă care-l făcuse să se rostogolească, foamea neastîmpărată pe care o cunoscuse de atîtea ori îi dăduseră să înțeleagă că pe lume nu există numai libertate, că în viață există anumite legi și opreliști.

Aceste limite și opreliști erau lege. A o sluji însemna să scapi de durere și să-ți făurești fericirea.

Dar el nu se gîdea în felul acesta omenesc. Se mulțumea să clasifice lucrurile în două categorii - unele care loveau și altele care nu loveau. În urma acestei clasificări, el se ferea de lucrurile care loveau, limite și opreliști, drept care se bucura de satisfacțiile și răsplata vieții.

Astfel, supunîndu-se legii statornicite de mama lui și dînd ascultare acelui lucru necunoscut și fără nume - frica - nu se apropia de gura văgăunii. Aceasta rămăsese pentru el un perete alb de lumină. Cînd mama lui lipsea, dormea mai tot timpul, iar cînd se trezea, stătea foarte cuminte, înăbușindu-și chelălăielile care îi gîdilau gîtlejul, gata, gata să se prefacă în zgomot.

Odată, pe cînd ședea întins și treaz, auzi un zgomot ciudat în peretele alb. Nu știa că afară se afla un bursuc care tremura de propria-i îndrăzneală și adulemca cu luare-aminte vizuina. Puiul știa doar că sforăitul acesta de adulemecat era ceva straniu, ceva neclasificat de el și, prin urmare, necunoscut și grozav - pentru că necunoscutul făcea parte din elementele principale care alcătuiau frica. De unde știa el că față de cel ce adulemca afară trebuie să se zbîrlească?

Puiului i se zbîrli părul pe spinare, dar rămase tăcut. Din propria-i experiență nu cunoștea așa ceva, totuși era expresia vădită a fricii ce sălășluia în el și pentru care în propria lui viață nu exista vreo explicație. Dar frica era însoțită de un alt instinct - acela de a se ascunde. Puiul era prada unei spaime nebune, totuși rămase culcat și nemișcat, mut, înghețat, încremenit, de parcă ar fi fost mort. Întorcîndu-se acasă și dînd de urmele bursucului, maică-sa mîrîi și se năpusti în vizuină, începînd să-l lingă și să-și frece botul de botuțul lui, cu o dragoste neobișnuit de pătimașă. Iar puiul simți că într-un fel sau altul scăpase dintr-o mare primejdie.

Erau însă alte forțe care acționau în puiul de lup, și între acestea cea mai puternică era creșterea. Instinctul și legea îi cereau să fie ascultător. Dar creșterea îi cerea să nu fie. Mama și frica îl sileau să nu se apropie de peretele cel alb.

Creșterea este viață, și viața este sortită întotdeauna să tindă către lumină. Și nimic nu putea stăvili fluxul de viață care creștea în el, care creștea cu fiecă îmbucătură de carne pe care o înghițea, cu fiecă suflare. În cele din urmă, frica și supunerea fură înlăturate într-o zi de izbucnirea vieții și puiul o porni cu mers crăcănat, îndreptîndu-se spre gura vizuinii.

Ca nici un alt perete cu care avusese de-a face, acesta părea să se dea înapoi din fața lui pe măsură ce el înainta. Năsucul lui moale, pe care și-l repezea înainte căutînd, nu se lovi de nici o suprafață tare. Substanța din care era făcut peretele părea că poate

fi pătrunsă și că poate ceda tot atît de ușor ca lumina. Și cum în ochii lui aceasta avea aparența unei forme, puiul intră în ceea ce pentru el fusese un perete și se scaldă în substanța din care era alcătuit.

Era ceva uluitor. Se tăvălea prin materia solidă și lumina strălucea din ce în ce mai tare. Frica îl trăgea înapoi, iar creșterea îl împingea înainte. Se pomeni deodată la gura vizuinii. Peretele în care credea că se află se dădu tot atît de brusc înapoi dinaintea lui, pe o distanță nemăsurată. Lumina deveni dureros de strălucitoare. Îl amețea. Această abruptă și grozavă întindere îl amețea și ea.

Ochii i se adaptară automat la strălucirea aceasta, potrivindu-se să poată face față distanței mărite la care se aflau lucrurile. La început, peretele se retrase dincolo de vederea lui, acum îl zărea din nou, dar la o mare depărtare și înfățișarea i se schimbase. Acum era un perete bălțat, alcătuit din arbori care străjuiau rîul, din muntele din față care domnea peste arbori și din cerul care domnea peste munte.

Îl cuprinse o spaimă nespusă și aceasta mai ales din pricina necunoscutului care-l înfricoșa. Se chirci lîngă buza vizuinii și privi lumea. Era tare speriat. Îi era necunoscută și deci dușmană. De aceea părul i se făcu măciucă pe spinare și buzele i se încrețiră ușor, scoțînd un mîrîit sălbatic de intimidare. Mic și speriat cum era, el aruncă lumii largi provocarea și amenințarea sa.

Nu se întîmplă nimic. Puiul continuă să privească, uitînd să mai mîrîie, stăpînit de curiozitate. Uită și de frică. Frica era acum gonită de creștere, iar creșterea îmbrăcase haina curiozității. Începu să observe lucrurile mai apropiate - o parte descoperită a cursului de apă care scînteia în soare, pinii uscați de la poalele povîrnișului și povîrnișul însuși, care urca drept pînă la el, oprindu-se la două picioare sub buza vîgăunii unde el stătea ghemuit.

Puiul cel cenușiu trăise însă pînă atunci pe un teren neted. Nu încercase niciodată durerea căderii. Nu știa ce e căderea. Astfel călcă cu îndrăzneală pe aer. Picioarele dinapoi îi rămaseră pe buza vîgăunii, iar el căzu înainte, cu capul în jos. Se izbi strașnic cu nasul de pămînt și începu să chelălăiască. Apoi se trezi rostogolindu-se pe povîrniș la vale, tot mai la vale. O panică îngrozitoare îl cuprinse. Necunoscutul îl înșfăcase în cele din urmă. Îl apucase cu sălbăticie și era pe cale să-I facă cine știe ce rău cumplit. Creșterea era acum dominată de spaimă și scînci ca orice cățeluș speriat.

Necunoscutul îl împingea spre nu știu ce durere înfricoșătoare și el chelălăia și scîncea într-una. Pentru puiul de lup, aceasta era o perspectivă cu totul nouă, diferită de aceea de a sta ghemuit și înghețat de frică, în timp ce necunoscutul îl pîndea chiar alături. Acum, necunoscutul îl înhățase zdravăn. Tăcerea nu mai era de vreun folos. De altfel nu frica, ci groaza îl scutura.

Dar panta deveni mai lină, iar la poale era acoperită cu iarbă. Aci, puiul mai pierdu din viteză. Cînd, în cele din urmă se opri, scoase un ultim urlet chinuit, urmat de un prelung chelălăit plîngăreț și, ca și cum i s-ar fi întîmplat ceva cu totul obișnuit, ca și cum pînă atunci s-ar mai fi spălat de mii de ori în viața lui, începu să-și lingă lutul uscat cu care se mînjise.

Apoi se ridică și privi în jur, de parcă ar fi fost primul pământean poposit pe Marte. Puiul pătrunsese prin zidul lumii, necunoscutul îl slobozise din strînsoarea lui și iată-l nevătămat. Dar primul om poposit pe Marte ar fi arătat mai puțin stingherit decît el. Fără să fi știut ceva dinainte, fără să i se fi spus că există așa ceva, se văzu deodată explorator într-o lume cu totul nouă.

Acum că îngrozitorul necunoscut îi dăduse drumul, uită că acesta era plin de spaime. Își dădea seama doar de curiozitatea pe care i-o trezeau lucrurile din jur. Cercetă iarba de sub el, mușchiul care creștea ceva mai încolo și trunchiul mort al pinului uscat ce zăcea la marginea unui luminiș între arbori. O veveriță, care foșnea sprintenă în jurul rădăcinii trunchiului, dădu peste el, sperîindu-l foarte. Puiul se ghemui la pămînt și începu să mîrîie. Dar nici veverița nu era mai puțin înspăimîntată. O zbughi în sus pe arbore și de acolo, unde se simțea în siguranță, începu să trăncăneasă cît o ținea gura.

Treaba asta îl făcu pe pui să prindă curaj și, cu toate că ciocănitorea pe care o întîlni după aceea îl făcu să tresară, își continuă drumul încrezător. Încrederea lui era atît de mare, încît atunci cînd o pasăre, pasărea-elanului⁷, țopăi obraznică spre el, puiul întinse o labă jucăușă. Urmarea a fost un ciocănit ascuțit în vîrfurile nasului, care îl făcu să se ghemuiască și să scîncească. Zgomotul pe care-l făcu era prea mult pentru pasărea-elanului¹ și aceasta se puse în siguranță luîndu-și zborul.

Dar puiul învătă ceva. Mica lui minte încețoșată făcuse fără să vrea o clasificare. Erau lucruri vii și altele care nu erau vii. Și el trebuia să fie cu ochii în patru la cele vii. Lucrurile care nu erau vii rămîneau mereu în același loc, pe cînd cele vii se mișcau și nu se putea ști de ce ar putea fi ele în stare. Din partea lor nu se putea aștepta decît la ceva neprevăzut și trebuia să fie pregătit pentru aceasta.

Înainta nespus de stîngaci. Dădu peste vreascuri și peste tot soiul de lucruri. O rămurea, pe care o credea departe, în clipa următoare îl pocnea peste nas sau îi zgîria coastele. Locul era plin de hîrtoape. Uneori dădea în ele și se lovea la nas. Și tot de atîtea ori se împiedica de cîte ceva și se lovea la labe. Mai erau apoi pietricelele și pietrele care i se rostogoleau sub labe; și de la ele află că lucrurile care nu trăiesc nu sunt toate în același echilibru stabil ca vizuina lui și că lucrurile mici, care nu sunt vii, pot să cadă sau să se răsucescă mai degrabă decît cele mari. Dar cu fiecare pățanie mai învătă ceva. Cu cît mergea mai mult, cu atît mergea mai bine! Se adapta. Învăța să-și calculeze mișcările mușchilor, să-și cunoască posibilitățile fizice, să măsoare distanțele dintre obiecte și dintre acestea și el.

Avea norocul începătorului. Născut să fie vînător de carne (deși nu o știa), dădu peste carne chiar la ieșirea din văgăună - la prima lui incursiune în lume. Numai printr-o întîmplare nimerise peste cuibul de ptarmigani, ascuns cu iscusință. Se trezise înăuntru. Încercase să meargă de-a lungul unui pin prăbușit. Coaja putredă cedase sub picioarele lui și, cu un urlet deznădăduit, puiul se rostogoli pe panta rotunjită, prăvălindu-se printre frunzele și tulpinile unui mic tufiș, pînă ce ajunse chiar în inima lui, la pămînt. Se ridică în mijlocul a șapte pui de ptarmigan. Făceau mare zgomot și la început se sperie de ei. Observă apoi că erau foarte mici și deveni mai îndrăzneț. Puii se mișcau. Puse laba pe unul din ei; acesta își iuți mișcările, ceea ce pentru el era un izvor de desfătare. Îl mirosi. Îl ridică cu botul. Puiul de ptarmigan se zbătu,

gîdilîndu-i limba. În aceeași clipă simți o senzație de foame, fălcile i se strînseră. Se auzi un trosnet de oase plăpînde și sîngele cald i se prelinse în gură. Era bun la gust. Era carne, la fel cu aceea pe care i-o dădea mama lui, numai că o simțea vie între dinți și era, deci, cu atît mai bună. Și astfel mănca ptarmiganul. Și nu se opri pînă ce nu înghiți tot cuibul. Se linse apoi pe bot, așa cum făcea și mama lui, și începu să iasă tîrîș.

Afară îl întîmpină o vijelie înaripată. Îl năuci și-l orbi vârtejul ei și aripile care îl loveau cu furie.

Își ascunse capul între labe și chelălăi. Loviturile se înmulțeau. Mama puilor era cuprinsă de furie. Se înfurie apoi și el. Se ridică, mîrîind și lovind cu labele. Își înfipse colțișorii într-o aripă, trăgînd și smucind cu putere. Ptarmiganul se bătea cu el, revărsînd asupra-i o ploaie de lovituri cu aripa rămasă liberă. Era prima lui bătălie. Puiul de lup era în extaz. Uită totul despre necunoscut; nu-i mai era teamă de nimic. Lupta sfîșiind o ființă vie care-l lovea, și această ființă era vînat. Pofta de a ucide începea să pună stăpînire pe el. Abia nimicise cîteva făpturi mici. Acum va nimici o făptură mare. Era prea ocupat și prea fericit ca să-și dea seama că e fericit. Fremăta și nu mai putea de bucurie, dar simțea aceasta într-un fel cum nu i se mai întîmplase pînă atunci.

Strîngea bine de aripă și mîrîia printre colții încleștați. Ptarmiganul îl trase afară din tufiș. Cînd se întoarse și încercă să-l tragă înapoi la adăpostul tufișului, el smuci pasărea departe, la loc deschis. În tot acest timp, pasărea țipa și lovea cu aripa liberă, iar penele îi zburau ca niște fulgi de zăpadă. Teribilă era acum încordarea puiului de lup. Tot sîngele de luptător al rasei lui se trezise și clocotea în el. Aceasta era viața, deși el n-o știa. Își îndeplinea menirea lui pe lume, săvîrșea lucruri pentru care era hărăzit - să ucidă prada și să se bată pentru a o ucide. Își justifica existența, lucru pe care nici viața nu-l putea face mai desăvîrșit, deoarece viața își atinge culmea atunci cînd înfăptuiește cît mai deplin lucrul pentru care a fost înzestrată.

După un timp, ptarmiganul încetă lupta. Puiul de lup îl mai ținea de aripă. Zăceau amîndoi la pămînt, privindu-se. Puiul încercă să mîrîie amenințător, sălbatic. Pasărea îi ciocăni nasul care-l durea din pricina întîmplărilor de pînă atunci. Puiul tresări, dar ținu cu nădejde. Pasărea continua să-l ciocănească mereu, mereu.

După ce tresări, puiul începu să chelălăiască. Încercă să se tragă înapoi din fața ei, uitînd că, ținînd de aripă, o trăgea după el. O ploaie de ciocănituri îi izbi nasul, și așa destul de prăpădit. Avîntul de luptă îi scăzu și, dînd drumul prăzii, întoarse spatele și o tuli prin luminiș, într-o retragere lipsită de glorie.

Se așeză să se odihnească de cealaltă parte a luminișului, la marginea tufișurilor; limba îi atîrna, respirația grea îi umfla pieptul, iar nasul, care îl mai durea încă, îl făcea să scîncească fără încetare. Și cum zăcea el acolo, avu deodată sentimentul că ceva grozav îl amenință. Necunoscutul, cu toate spaimile lui, se năpusti asupra puiului, iar el se trase instinctiv înapoi, la adăpostul tufișului. În aceeași clipă îl atinse un curent de aer, și un trup mare, înaripat, trecu ca o furtună, amenințător și tăcut. Un șoim coborînd din azur era cît p-aci să-l înhațe.

În timp ce puiul de lup zăcea în tufiș, venindu-și în fire după spaima pe care o trăsesese, și privea cu teamă afară, ptarmiganul își lua zborul din cuibul pustit, de cealaltă parte a luminișului. Din cauza pierderii pe care o suferise, pasărea nu dădu nici o atenție săgeții înaripate venită din cer. Dar puiul o văzu și luă aceasta drept un avertisment, o lecție; văzu cum șoimul se năpustește cu iuțeală în jos, cum trupul lui plutește o clipă chiar deasupra pământului, cum ghearele se înfig în trupul ptarmiganului, auzi țipătul de agonie și spaimă al acestuia și văzu cum șoimul țîșnește în sus, în înaltul cerului, ducînd ptarmiganul cu el.

Trecu vreme îndelungată pînă ce puiul își părăsi adăpostul. Învățase multe. Lucrurile vii

însemnau carne. Ele erau bune de mîncat. De asemenea înțelese că lucrurile vii, cînd sunt destul de mari, pot face rău. Era mai bine să mănînce făpturi mici, ca puii de ptarmigan, și să lase în pace făpturile mari, ca de pildă ptarmiganul cel mare. Totuși, simți că-l încearcă puțin ambiția, o dorință ascunsă de a se mai lupta o dată cu acel ptarmigan, numai că șoimul îl luase cu el. Poate că mai erau și alte mame de ptarmigan. Se va duce să vadă.

Coborî un povîrniș spre rîu. Nu mai văzuse niciodată apă. Terenul părea bun. Era neted. Puiul de lup păși cu îndrăzneală și se cufundă urlînd de frică, prins de necunoscut. Îi era frig și gîfîia respirînd repede. Apa îi năvăli în plămîni, în locul aerului care îi întovărășise întotdeauna actul respirației. Sufocarea pe care o simți era ca durerea morții. Pentru el, aceasta însemna moarte. În mod conștient el nu știa nimic despre moarte, dar, ca orice vietate a wildului, avea instinctul morții. Pentru el, acesta era cel mai mare rău. Era însăși esența necunoscutului, suma spaimelor necunoscutului, nenorocirea cea mai mare și de neînchipuit care se putea întîmpla, despre care nu știa nimic și din cauza căreia se temea de toate.

Ieși la suprafață și aerul plăcut îi năvăli în gura deschisă. Nu se mai cufundă a doua oară. Ca și cum ar fi fost un vechi obicei de-al lui, dădu din toate cele patru labe și începu să înoate. Malul apropiat era la o distanță de aproape un metru. Puiul ieșise însă cu spatele la el și primul lucru asupra căruia i se opriră privirile fu malul de dincolo, spre care începu de îndată să înoate. Rîul era mic, dar în dreptul bălții se lărgea, ajungînd pînă la douăzeci de picioare.

Pe la mijlocul albiei, puiul fu luat de apă, care-l purtă la vale. Simți cum îl prinde cascada în miniatură ce se afla la pragul bălții. Nu prea existau șanși să poți înota aci. Apa liniștită devenise dintr-o dată furioasă. Puiul era cînd la fund, cînd la suprafață. Ceva îl scutura cu putere și fără întrerupere, fiind cînd răsturnat și răsucit, cînd izbit de cîte o stîncă. Și ori de cîte ori era izbit, se pornea să chelălăiască. Întîlnirea era marcată printr-o serie de chelălăieli, după care s-ar fi putut deduce numărul stîncilor ce-i ieșiseră în cale.

Sub cascadă era o a doua baltă. Și aci, prins de curent, fu purtat domol și depus tot atît de domol pe un pat de prundiș. Se tîrî afară din apă ca apucat și se așeză. Învățase încă ceva despre lume. Apa nu era însuflețită. Totuși se mișca. De asemenea arăta tot atît de solidă ca și pământul, dar solidă nu era de loc. Trase concluzia că lucrurile nu erau întotdeauna ceea ce păreau a fi. Teamă de necunoscut a puiului era

o neîncredere moștenită, care acum fusese întărită de experiență. De aci înainte, în ce privește natura lucrurilor, el va arăta o neîncredere constantă față de ceea ce este aparență. Va trebui să cunoască realitatea unui lucru înainte de a avea încredere în el.

Puiului de lup îi era hărăzit să mai aibă o aventură în ziua aceea. Își aduse aminte că pe lumea aceasta exista ceva care era mama lui. Și atunci simți că o dorește mai mult decît orice pe lume.. Nu numai trupul îi era obosit din pricina întâmplărilor prin care trecuse, dar și micul lui creier. Toate zilele pe care le trăise pînă atunci nu aduseseră vreodată atîta trudă pentru creierul lui cît îi adusesese această singură zi. Și, pe deasupra, îi mai era și somn. Așa că o porni în căutarea vizuinii și a mamei lui, simțind în același timp un val de singurătate și de neputință copleșitoare.

Se tîrî printre tufișuri, cînd deodată auzi un strigăt ascuțit care îl sperie. Un fulger galben îi trecu prin fața ochilor. Văzu o nevăstuică, sărind cu iuțeală dinaintea lui. Era o făptură mică și nu-i era teamă de ea. Apoi, ceva mai departe, zări la picioarele lui o făptură foarte mică, de-abia de cîtiva centimetri - un pui de nevăstuică ce plecase, ca și el, neascultător, spre aventură. Puiul de nevăstuică încercă să se dea în lături din fața lui. El îl întoarse cu laba. Acesta scoase un sunet ciudat, neplăcut. În clipa următoare, fulgerul cel galben îi apăru din nou înaintea ochilor, auzi iarăși țipătul de intimidare și primi în același timp o lovitură în grumaz; simți cum dinții ascuțiți ai nevăstuicii, mama puiului, îi sfîrtecau carnea.

Pe cînd chelălăia și scîncea, tîrîndu-se înapoi, o văzu pe mama puiului sărind la acesta, și făcîndu-se nevăzută împreună cu el, în desișul învecinat. Îl mai durea încă ceafa din pricina mușcăturii dinților ei, dar amorul propriu îi era și mai greu rănit și se așeză plîngînd înfundat. Această nevăstuică-mamă era atît de mică și de sălbatică! Trebuia să mai învețe încă ceva, și

anume, că în ciuda mărimii și greutateii sale mici, nevăstuica era cea mai feroce, mai răzbunătoare și mai grozavă dintre toți ucigașii wildului. Și curînd va avea parte de ceva din această învățătură.

Puiul de lup mai scîncea încă în clipa în care nevăstuica-mamă se ivi din nou. Acum, cînd puiul ei era în siguranță, ea nu-l mai atacă. Se apropie cu mai multă luare-aminte și puiul de lup avu prilejul să-i observe trupul slab, ca de șarpe, și capul ridicat lacom, ce părea de asemenea a fi de șarpe. Îpățul ei ascuțit făcu să i se zbîrlească părul pe spate și mîrîi la ea amenințător. Nevăstuica se apropia din ce în ce mai mult. Un salt mai iute decît vederea lui lipsită de experiență, și trupul cel slab și galben dispăru pentru o clipă din fața ochilor săi. În clipa următoare îi atîrna de gît, cu dinții înfipti în părul și în carnea lui.

La început mîrîi și încercă să lupte, dar era prea tînăr -era doar prima lui zi în lume; mîrîitul i se transformă într-un scîncet, iar lupta - într-o sfortare de a se salva. Nevăstuica nu-l slăbea din strînsoare. Se agățase de el, încercînd să pătrundă cu dinții spre vîna mare prin care clocotea viața. Nevăstuica era un băutor de sînge și prefera să bea direct din gîtlejul unde era viață.

Puiul cel cenușiu ar fi murit și n-ar fi avut ce povesti dacă nu s-ar fi ivit lupoaica, sărind printre tufișuri. Nevăstuica dădu drumul puiului și țîșni spre gîtul lupoaicei, pe care nu-l nimeri însă, apucînd-o în schimb de falcă. Lupoaica își smuci capul ca un șfichi de bici, desfăcîndu-se din strînsoare și zvîrlind nevăstuica în aer. Și pe cînd mai era în aer, falcile lupoaicei încleștară trupul slab și galben, și nevăstuica cunoscuse moartea între colții care o sfărîmau.

Puiul era din nou obiectul unui acces de dragoste din partea mamei. Bucuria ei că-l descoperise părea mai mare chiar decît a lui că fusese descoperit. Îl frecă cu nasul, îl mîngîie și îi linse rănile pe care i le făcuseră dinții nevăstuicii. Apoi, mama și puiul mîncară amîndoi pe băutorul de sînge, după care se întoarseră la vizuină și se culcară.

Capitolul 5

LEGEA CĂRNII

Puiul creștea repede. Se odihni două zile, apoi se aventură iar afară din vizuină. În această nouă expediție dădu peste puiul nevăstuicii pe care o mîncase împreună cu mama lui, lupoaica, și avu grijă ca și puiul să aibă aceeași soartă. De data asta însă nu se mai rătăci. Cînd simți oboseala, își găsi drumul înapoi spre vizuină și se culcă. De atunci, în fiecare zi era pe afară, străbătînd întinderi din ce în ce mai mari.

Începu să cunoască măsura exactă a puterii și slăbiciunii lui și să știe cînd trebuie să fie îndrăzneț și cînd cu băgare de seamă. Găsea că e mai nimerit să fie mereu cu băgare de seamă, în afară de rarele momente cînd, sigur pe curajul său, se lăsa în voia micilor lui accese de furie și a desfătării.

De cîte ori dădea peste un ptarmigan rătăcit, era asemenea unui mic diavol care se dezlănțuie. Nu scăpa un prilej să nu răspundă cu sălbăticie la trîncănelile veveriței pe care o întîlnise prima oară pe pinul cel veșted, iar întîlnirea cu pasărea-elanului îl făcea aproape întotdeauna să se dedea la cea mai sălbatică furie, căci nu putea să uite cum îi ciocănise nasul prima pasăre de soiul ăsta pe care o întîlnise.

Uneori i se întîmpla însă ca nici măcar o asemenea pasăre să nu-i mai trezească interesul, și aceasta de obicei cînd se simțea el însuși amenințat de vreun alt vînat de carne care îi dădea tîrcoale. Nu-i ieșea din minte șoimul, iar umbra lui mișcătoare îl făcea de fiecare dată să se ghemuiască în cel mai apropiat desîș. Nu se mai tîra și nici nu mai mergea crăcănat, ci căpătase mersul mamei lui, un mers furișat și tiptil, parcă neurmărind nici un scop, lunecînd totuși cu o agilitate pe cît de amăgitoare, pe atît de imperceptibilă.

Cît despre vînat, norocul îi surîsese chiar de la început. Șapte pui de ptarmigan și un pui de nevăstuică - acesta era bilanțul uciderilor lui. Pofta de a ucide devenea pe zi ce trecea tot mai puternică și simțea cum îi crește dorința lacomă de a mîncă veverița care flecărea cît o ținea gura, dînd de veste tuturor sălbăticiunilor că puiul de lup e pe aproape. Dar cum păsările puteau să-și ia zborul în văzduh și veverițele să se cațăre pe copaci, puiul de lup nu putea decît să încerce să se tîrască neobservat pe urmele veveriței, cînd aceasta se afla pe pămînt.

Puiul de lup avea un mare respect pentru mama lui. Ea se pricepea să facă rost de carne și niciodată nu uita să-i aducă și lui câte ceva. Apoi, ei nu-i era frică de nimic, iar lui nici prin cap nu-i trecea că neînfricarea ei se întemeia pe experiență și cunoaștere. Pentru el, aceasta însemna forță. Mama lui reprezenta forța, și când se făcu mai mare, o simți pe propria-i piele, în musturarea mai aspră a labeli ei, în timp ce ghiontul de dojană pe care i-l dădea odinioară cu botul făcu loc tăișului colților ei. Din această pricină își respecta mama. Ea îl obliga la supunere și, pe măsură ce el creștea, mama devenea tot mai nervoasă.

Foametea se abătu din nou și puiul de lup simți iar, mai limpede, mușcătura ei. Lupoaița se jigărise alergînd mereu după vînat. Abia de mai dormea în vizuină, cheltuindu-și mai tot timpul pe urmele vînatului; în zadar însă. De astă dată foametea nu dură mult, dar, atît cît ținu, fu aprigă. Puiul nu mai găsea lapte la pieptul mamei și nici nu mai căpătă vreo îmbucătură de carne.

Înainte vînașe în joacă, pentru plăcerea în sine; acum pleca la vînat cu o seriozitate crîncenă, dar nu găsea nimic, încercările zadarnice îi grăbiră însă dezvoltarea. Cercetă obiceiurile veveriței cu mai multă atenție și se strădui să se strecoare cu mai multă șiretenie în urma ei, ca s-o surprindă. Urmări cu luare-aminte șoarecii de cîmp și încercă să-i dezgroape din găurile lor, apoi învăță lucruri despre deprinderile păsării-elanului și ale ciocănitoarei.

Și iată că veni o zi cînd umbra șoimului nu-l mai făcu să se ghemuiască în desiș. Devenise mai puternic, mai înțelept și mai sigur pe sine. Și, pe deasupra, îl cuprinsese disperarea. Se așeză deci la vedere, într-un loc deschis, și-l provocă pe șoim să se lase din înaltul cerului. Știa el că acolo, plutind în albastrul cerului, deasupra lui, era carne, carnea după care stomacul lui tînjea atît de mult. Dar șoimul refuza să coboare și să dea lupta, iar puiul de lup se tîrî într-un desiș, gemînd de foame și de ciudă.

Foametea încetă. Lupoaița se întoarse acasă cu vînat. Era o carne ciudată, deosebită de cea pe care o aducea înainte. Un pui de rîș, cam de o vîrstă cu puiul de lup, dar nu atît de voinic. Și toată această pradă era numai pentru el. Mama își astîmpăraseră foamea în altă parte, dar el nu știa că își potolise foamea înfulecînd ceilalți pui ai rîșului. Și nici deznădejdea actului ei nu o cunoștea. Nu știa decît că puiul cu blana catifelată era carne, și mîncă desfătîndu-se cu fiecare îmbucătură.

Un stomac plin trage la lenevie, și puiul zăcea în vizuină, alături de mama lui. Îl treziră din somn mîrîiturile ei -niciodată nu o mai auzise mîrîind atît de cumplit. Era poate cel mai cumplit mîrîit de cînd o știa. Existau și motive pentru aceasta și nimeni nu le cunoștea mai bine decît ea. Vizuiuna unui rîș nu poate fi jefuită fără să-ți primești pedeapsa. În strălucirea luminii de după- amiază, puiul văzu ghemuită la intrare pe mama puiului de rîș. Zărind-o, i se făcu părul măciucă pe spinare. Îl cuprinse frica și nu era nevoie de instinct ca să-și dea seama de aceasta. Și dacă ceea ce vedea înaintea lui nu ajungea, atunci strigătul de furie pe care nepoftitul oaspe îl scoase, începînd cu un mîrîit și izbucnind brusc într-un răcnet răgușit, avea să fie destul de convingător.

Puiul simți imboldul vieții din el, se ridică și mîrîi voinicește alături de mama lui. Ea însă îl împinse răutăcioasă înapoi. Din pricina intrării scunde, rîsul nu putea sări înăuntru, și cînd încercă să se năpustească tîrîș, lupoica se azvîrli asupra lui, țintuindu-l locului. Din toată lupta, puiul abia zări ceva. Cele două jivine mîrîiau una la cealaltă, urlau și se împrășcau, se răsuceau, îmbrîncindu- se, rîsul sfîșiind și rupînd cu ghearele, folosindu-se și de dinți, în timp ce lupoica se folosea numai de colți.

O dată, puiul se repezi și el și își înfipse colții într-unui din picioarele dinapoi ale rîsului. Se agăță de el urlînd sălbatic. Fără să-și dea seama, greutatea lui stînjenea acțiunea piciorului, fiindu-i astfel mamei lui de mult ajutor. O întorsătură neașteptată a luptei îl prinse sub cele două trupuri, și puiul trebui să dea drumul strînsorii. În clipa următoare, cele două mame se despărțiră și, înainte de a se repezi din nou una asupra celeilalte, rîsul îl pocni pe pui cu uriașa lui labă de dinainte, sfîșiindu-i umărul pînă la os și izbindu-l de perete. La întreaga larmă ce domnea se mai adăugă și chelălăitul ascuțit, de durere și spaimă, al puiului. Lupta ținu însă atît de mult, încît avu timpul să chelălăiască pînă nu mai putu și să încerce o nouă izbucnire de curaj: sfîrșitul luptei îl găsi din nou agățat strîns de un picior dinapoi al rîsului, mîrîind printre dinți cu furie.

Rîsul era mort. Lupoica părea însă foarte slăbită și se simțea rău. La început își mîngîie puiul și îi linse umărul rănit, dar sîngele pe care-l pierduse o vlăguise și timp de o zi și o noapte rămase nemișcată, abia respirînd, zăcînd lîngă [dușmanul ei răpus. O săptămînă încheiată nu părăsi văgăuna decît ca să bea apă, și atunci mișcările îi erau anevoioase și dureroase. La capătul acestei săptămîni rîsul era devorat, iar rănila lupoicei îndeajuns de vindecate ca să-și poată reîncepe goana după carne.

Puiul își simțea umărul țeapăn și îl durea; șchiopăta o vreme de pe urma loviturii grozave pe care o primise. Dar acum, lumea îi părea schimbată. Se mișca cu mai multă siguranță, cu un simțămînt de vitejie, pe care nu-l cunoscuse în zilele de dinaintea luptei cu rîsul. Trăise viața sub unul din cele mai frumoase aspecte ale ei: se bătuse, își înfipsese colții în carnea unui dușman și supraviețuise, și datorită acestor întîmplări se ținea acum mai țănoș, cu o urmă de sfidare, care era ceva cu totul nou pentru el. Nu se mai speria de lucruri mărunte și o bună parte din sfială îi dispăruse, deși necunoscutul nu încetă o clipă să-l urmărească cu misterele și spaimile lui de nepătruns, veșnic amenințător.

Începu să-și însoțească mama în urmărirea cărnii și cunoscă multe din cele ce se întîmplau la vînătoare, din care își avea și el acum partea. Și pe căile lui încetoșate începu să deslușească legea cărnii. Erau două soiuri de viață - al lui și celălalt. Soiul lui cuprindea pe mama lui și pe el. Celălalt, cuprindea toate lucrurile vii care se mișcau. Dar celălalt era și el împărțit: o parte cuprindea făpturile pe care soiul lui le ucidea și le mîncea. În aceasta intrau animalele care nu ucideau sau micile animale de pradă. Cealaltă parte ucidea sau mîncea pe cei din soiul lui sau era ucisă și mîncată de cei din soiul lui. Și din această clasificare răsări legea. Scopul vieții era carnea. Viața însăși era tot carne. Viața trăia din viață. Existau unii care mînceau și alții care erau mîncăți. Legea era: MĂNÎNCĂ ORI VEI FI MÎNCAT. El nu formulă legea deslușit, nu statornici condiții și nici nu făcu reflecții morale asupra ei. Nici măcar nu se gîndea ce este aceea lege: el o trăia pur și simplu, fără a se gîndi cîtuși de puțin la ea.

Văzu legea acționînd în jurul lui, pretutindeni. El mîncase pui de ptarmigan. Șoimul mîncase ptarmiganul - mamă Șoimul ar fi vrut să-l mănînce și pe el. Mai tîrziu cînd se făcu și el mai grozav, vru să mănînce șoimul. Mîncase puiul de rîs. Mama puilor l-ar fi mîncat pe el, dacă n-ar fi fost ea însăși ucisă și mîncată. Și așa mergeau lucrurile. Toate vietățile din jurul lui trăiau această lege, iar el însuși era o parte, o bucată din această lege. Era un animal de pradă. Singura hrană era carnea, carnea vie, care alerga cu iuțeală înaintea lui, sau zbura în aer, se cățăra pe copaci, sau se ascundea în pămînt, îl înfrunta și se lupta cu el, sau se întorcea și gonea după el.

Afară de legea cărnii însă, mai existau sumedenie de alte legi mai mărunte pe care el trebuia să le învețe și căroră era nevoit să le dea ascultare. Lumea era plină de surprize.

Clocotul vieții din el, freamătul mușchilor săi însemnau fericire fără sfîrșit. Dobîndirea vînatului însemna să treci prin momente de înfrigurare și exaltare. Momentele lui de furie ca și luptele lui însemnau tot atîtea plăceri. Spaima însăși și taina necunoscutului îl făceau să simtă că trăiește.

Dar mai existau și momente de destindere și mulțumire. Să ai stomacul plin, să picotești alene în bătaia soarelui -toate acestea însemnau o răsplată deplină pentru strădania și zbucliumul lui, ele însele o răsplată ca manifestări ale vieții, și viața fiind întotdeauna fericită atunci cînd se realizează pe sine. De aceea, puiul nu se sfădi cu mediul înconjurător potrivit. Era foarte vioi, foarte fericit și foarte mîndru de el.

PARTEA a III-a

Capitolul 1

MEȘTERII FOCULUI

Dăduse peste ei pe neașteptate și din vina lui. Fusese neprevăzător. Părăsise vizuina și o luase în jos, spre rîu, să bea apă. Poate că se întîmplase din pricină că nu fusese atent, că nu se scuturase cu totul de somn. (Colindase toată noaptea după vînat și abia atunci se trezise.) Lipsa lui de prevedere se datorase poate și faptului că era atît de obișnuit cu poteca spre baltă; o bătuse adesea și niciodată nu i se întîmplase nimic.

Așa că merse la vale, trecînd pe lîngă pinul cel uscat, traversă luminișul și o apucă printer arbori. Apoi, în aceeași clipă, văzu și adulmecă. În fața lui, șezînd în tăcere, se aflau cinci făpturi cum nu mai văzuse vreodată. Vedea pentru prima oară oameni. Dar, zărindu-l, cei cinci nu săriră în picioare, nu-și arătară colții și nici nu mîrîiră. Nu se mișcară, ci rămaseră locului, tăcuți și parcă prevestind ceva rău.

Puiul nu se mișcă nici el. Toate instinctele lui naturale l-ar fi împins să o ia la goană nebunește, dacă nu ar fi încolțit în el brusc, prima oară, un alt instinct.

Îl cuprinse o teamă nespusă, și senzația copleșitoare a propriei lui slăbiciuni și nimicnicii îl țintui locului. Ceea ce vedea însemna pentru el putere, forță, ceva cu mult deasupra lui.

Puiul de lup nu văzuse niciodată oameni și totuși în ființa lui sălășluia instinctul existenței omului. Într-un fel nedeslușit, el recunoscuse în om pe animalul care luptase pentru întâietate printre celelalte animale ale wildului. Puiul îl privea pe om nu numai cu ochii lui, ci cu ai tuturor strămoșilor lui - cu acei ochi care încercuiseră în bezna nopții nenumărate focuri de tabără în miez de iarnă, care priviseră, de la o distanță ce ferea de primejdie și din inima desigurilor, pe ciudatul animal cu două picioare ce domnea peste viețuitoare. Vraja unei moșteniri - alcătuită din teamă și respect, ce erau născute din lupte de veacuri și din experiența de generații întregi - puse stăpînire pe puiul de lup. Această moștenire atîrna greu pentru un lup care nu era decît pui. Dacă ar fi fost mai mare, ar fi luat-o la fugă. Dar așa cum era el, nu făcu decît să se ghemuiască, înlemnit de frică, aproape gata să arate supunerea pe care rasa lui a arătat-o din acea zi în care primul lup a venit să se așeze la focul omului și să se încălzească.

Unul din indieni se ridică, veni spre puiul de lup și se aplecă asupra lui. Puiul se ghemui la pămînt cît putu mai mult. Era necunoscutul care, în cele din urmă, luase formă și îi apărea în carne și oase, aplecat deasupra lui și întinzînd mîna să-l apuce. Părul i se zbîrli fără să vrea; buzele se traseră înapoi, descoperindu-i colții mici. Mîna ce atîrna asupra-i ca un destin rămase în cumpănă și omul zise rîzînd: „Wabam wabisca ip pit tah" („Ia te uită! Colții albi!").

Ceilalți indieni rîseră zgomotos, îndemnîndu-l pe om să ridice puiul. Și pe cînd mîna se lăsa tot mai mult, în pui se dădu o luptă între instincte. Trăia două mari porniri - să cedeze și să lupte. Pînă la urmă avea să fie un compromis. Le făcu pe amîndouă. Cedă, pînă ce mîna era gata să-l atingă. Apoi angajă lupta: colții îi fulgerară într-o mușcătură, înfigîndu-se în mînă. În clipa următoare primi o lovitură în cap care îl trînti la pămînt. Îi pieri orice chef de luptă. Tinerețea și instinctul supunerii puseră stăpînire pe el. Se așeză cîinește, scîncind. Dar omul pe care-l mușcase de mînă era supărat. Puiul primi o lovitură în cealaltă parte a capului, după care se ridică și chelălăi mai tare ca oricînd.

Cei patru indieni rîseră zgomotos; pînă și omul care fusese mușcat izbucni în rîs. Făcură cerc în jurul lui rîzînd, pe cînd el se tînguia de groază și durere. Și în timp ce se petreceau toate acestea, puiul auzi ceva. Indienii auziră și ei. Puiul însă știa ce e și, cu un ultim chelălăit prelung -mai mult de triumf decît de durere - încetă să mai scoată vreun zgomot, așteptînd venirea mamei, a crudei și neîmbînzitei lui mame, care lupta și ucidea totul și părea mereu neînfricată. Lupoica alerga mîrîind. Auzise strigătul puiului ei și venea în goană să-l scape.

Sări în mijlocul lor: chinuita și bățăioasa ei maternitate n-o făcea să fie prea plăcută la vedere. Puiul se simți bine văzîndu-i furia protectoare. Scoase un mic scîncet de bucurie, sărindu-i în întîmpinare, în timp ce animalele-oameni se dădură în grabă cu cîțiva pași înapoi. Lupoica aștepta lîngă puiul ei, înfruntîndu-i pe oameni, cu părul zbîrlit și scoțînd un mîrîit adînc din gîtlej.

Avea o expresie răutăcioasă și schimonosită amenințător - chiar și nasul i se încrețise de la vîrf și pînă la ochi de grozav ce mîrîia. Apoi, unul din oameni scoase un strigăt: „Kiche!" Era o exclamație de surprindere. Puiul simți că mama lui se face mică la auzul acestui strigăt.

„Kiche!" strigă omul din nou, de astă dată cu asprime și cu autoritate.

Apoi puiul o văzu pe mama lui, lupoaca neînfricăată, ghemuindu-se jos, pînă ce burta îi atinse pămîntul, chelălăind, dînd din coadă și făcînd semne de împăciuire. Puiul nu putea pricepe. Era speriat. Teama de oameni îl năpădi iarăși. Instinctul nu-l înșelase. Mama lui o dovedise. Se supusese și ea animalelor-oameni.

Omule care vorbeai se îndreptă spre lupoaică. Îi puse mîna pe cap și ea se ghemui mai mult, și nici nu mușcă, nici nu mîrîi măcar. Ceilalți oameni se apropiară, făcînd roată în jurul ei, punînd mîna pe ea, lucru pe care lupoaca nu-l primi cu dușmănie. Oamenii erau foarte agitați și scoteau multe zgomote din gură. Aceste zgomote nu arătau să fie vreun pericol - stabili puiul pe cînd se ghemuia lîngă mama lui, mai zburîndu-se cîteodată, dar dîndu-și toată silința să fie cît mai supus.

- Nu este ciudat - grăi un indian. Tatăl ei a fost lup. E adevărat că mama ei a fost cățea; n-o lega oare fratele meu în pădure la fiecare trei nopți în vremea împerecherii? Așa că tatăl lui Kiche a fost lup.

- Castor Cenușiu, e un an de cînd a fugit - începu al doilea indian.

- Nu e ciudat, Limbă de Somon - răspunse Castor Cenușiu. Era pe vremea foametei și carne pentru cîini nu se găsea.

- A trăit printre lupi - zise al treilea indian.

- Așa s-ar părea, Trei Acvile - răspunse Castor Cenușiu, punînd mîna pe pui - și asta este dovada.

Puiul mîrîi puțin la atingerea mîinii și aceasta se retrase ca să-l lovească. Puiul însă își acoperi colții și se lăsă, supus, în timp ce mîna care veni din nou îl scarpină după urechi, apoi în sus și în jos pe spate.

- Asta este dovada - urmă Castor Cenușiu. De bună seamă, Kiche e mama lui. Dar tatăl lui a fost lup, așa că în el e puțin cîine și mult lup. Colții îi sunt albi și Colț Alb să-i fie numele. Am zis. Este cîinele meu. N-a fost Kiche cîinele fratelui meu? Și n-a murit fratele meu?

Puiul, care primise astfel un nume pe lumea asta, zăcea și aștepta. O vreme, animalele-oameni își continuară zgomotele lor din gură. Castor Cenușiu scoase un cuțit dintr-o teacă ce îi atîrna pe după gît, intră în desîș și tăie un băț. Colț Alb îl urmărea cu privirea. Omule creștă bățul la cele două capete și în creștături strînse niște curele din piele netăbăcită. O curea o legă în jurul gîtului lui Kiche. Apoi o duse spre un puiet de pin, în jurul căruia legă cealaltă curea.

Colț Alb o urmă și se întinse lîngă ea. Mîna lui Limbă de Somon veni spre el și-l dădu pe spate.

Kiche privea îngrijorată. Colț Alb simți din nou că i se face frică. Nu-și putu stăpîni cu totul un mîrîit, dar nu făcu nici o încercare să muște. Mîna cu degetele încovoiate și

răsfirate îl mîngîie jucăușă pe burtă, rostogolindu-l pe o parte și pe alta. Așa cum zăcea el acolo pe spate, cu picioarele în sus, arăta caraghios și stîngaci. Și pe deasupra, era o poziție care îl făcea să fie atît de neputincios, încît întreaga fire a lui Colț Alb se revoltă. Nu putea face însă nimic pentru a se apăra.

Dacă acest animal-om ar fi vrut să-i facă vreun rău, Colț Alb știa că n-ar fi putut scăpa. Cum ar fi putut să sară în lături cînd stătea cu picioarele în aer? Dar supunerea îl făcu să-și stăpînească frica și se mulțumi să mîrîie încet. Nu-și putuse opri acest mîrîit, dar nici animalul-om nu-l lovi în cap supărat. Ba mai mult încă, oricît de ciudat ar părea, Colț Alb încercă o neînțeleasă senzație de plăcere cînd mîna îl scarpină în sus și în jos. Cînd îl rostogoli pe o parte, încetă cu totul să mai mîrîie, apoi, cînd degetele îl ciupiră de capătul de jos al urechii, senzația plăcută crescuse; iar cînd, după ce-l mîngîie și îl scarpină pentru ultima oară, omul îi dădu pace și plecă, lui Colț Alb îi pierise orice urmă de frică. Avea să mai cunoască de multe ori frica în relațiile lui cu oamenii, dar era pentru el un semn că în cele din urmă se va întovărăși cu omul, fără să-i fie teamă.

După un timp, Colț Alb auzi zgomote ciudate apropiindu-se. Le clasifică cu repeziciune, deoarece le recunoscuse numaidecît că sunt zgomote făcute de animalul-om. Trecură cîteva clipe și întregul trib înșirat pe potecă pornise la drum. Erau mai mulți bărbați, multe femei și copii, în total patruzeci de suflete, cărînd cu toții din greu lucruri de-ale taberei. Erau și mulți cîini; iar aceștia, cu excepția cățelușilor tineri, purtau și ei poveri. Pe spate, în saci legați strîns pe dedesubt, cîinii duceau lucruri ce cîntăreau între douăzeci și treizeci de pfunzi.

Colț Alb nu mai văzuse niciodată cîini, dar la vederea lor își dădu seama că sunt la fel cu el, deosebiți doar întrucîtva. Aceștia însă dădură dovadă că nu se deosebeau prea mult de lup cînd îl descoperiră pe pui și pe mama lui. Dădură năvală stîrnind mare larmă. Colț Alb se zbîrli, mîrîi și hăpăi înaintea valului de cîini care se apropiau cu boturile deschise; și căzut sub ei, simți în trup tăietura ascuțită a colților, mușcînd și sfîșiind el însuși picioarele și burțile de deasupra-i. Se iscase mare larmă. Mai putu să audă și mîrîitul lui Kiche în timp ce lupta pentru el, precum și strigătele animalelor-oameni, loviturile de bîță date în trupuri și chelălăitul de durere al cîinilor loviți.

Nu trecură decît cîteva secunde pînă ce se ridică. Văzu animalele-oameni gonind cîinii cu bîta și cu pietre, apărîndu-l și scăpîndu-l de colții cruzi ai celor ce erau la fel cu el și totuși oarecum deosebiți. Și deși nu avea cum să poată concepe limpede un lucru atît de abstract cum este dreptatea, simți totuși, în felul lui, dreptatea animalelor-oameni și îi cunoscuse drept ceea ce erau - făuritori de lege și executorii ei. Își mai dădu seama de puterea cu care aplicau ei legea. Spre deosebire de celelalte animale pe care le întîlnise vreodată, ei nu mușcau și nici nu înhățau cu gheara. Ei își întăreau puterea vie cu puterea lucrurilor neînsufletește, și aceste lucruri neînsufletește le împlineau porunca. Astfel, bețe și pietre, mînuite de aceste ființe ciudate, zburau prin aer ca niște făpturi vii, pricinuind lovituri dureroase cîinilor.

Pentru mintea lui, aceasta era o forță neobișnuită, o putere de neînțeles, supranaturală, o putere ca aceea a zeilor. Prin însăși natura lui, Colț Alb nu putea ști nimic despre zei; în cel mai bun caz putea ști că există lucruri care erau dincolo de înțelegerea lui; dar mirarea și teama față de aceste animale-oameni semăna oarecum

cu mirarea și teama omului la vederea vreunei făpturi cerești, pe un vîrf de munte, zvîrlind trăsnete din amîndouă mîinile asupra unei lumi uluite.

Ultimul dintre cîini fusese gonit. Zarva se potolise iar Colț Alb își linse rănile și cugetă asupra acestei prime experiențe a cruzimii de haită și asupra cunoștinței pe care o făcuse cu haita.

Nu visase vreodată că seminția lui era alcătuită din mai mulți decît din chiorul, mama lui și el. Ei alcătuiau un soi aparte, și aici descoperise deodată multe alte făpturi care erau vădit la fel cu el. Simți atunci o ciudată subconștientă că aceștia, care îi semănau, dăduseră năvală peste el încercînd să-l extermine. Se mai încluda și că mama lui era legată de un băț, chiar dacă acest lucru îl făcuseră animalele-oameni, care erau superioare. Mirosea a cursă, a robie. Totuși despre cursă și robie nu știa nimic. Moștenise libertatea de a rătăci, de a goni și de a se întinde pe jos, oricît ar fi vrut; și acum, această libertate îi era încălcată.

Mișcările mamei lui se mărgineau la spațiul pe care i-l îngăduia lungimea unui băț, și de lungimea aceluiași băț era și el îngrădit, pentru că nu se simțea încă în stare să se dezlipsească de lîngă mama lui.

Treaba asta nu-i plăcea. Și nu-i plăcu nici cînd animalele-oameni se ridicară pornind-o la drum, deoarece un animal-om, mic de stat, apucă celălalt capăt al bățului și o trase pe Kiche, captivă, în urma lui, iar după Kiche venea el, Colț Alb, foarte tulburat și necăjit de această aventură în care nimerise.

O luară în josul văii rîului, mult mai departe decît ajunsese vreodată Colț Alb, pînă ce dădură de capătul ei, în locul acela unde rîul se vărsa în fluviul Mackenzie. Aici -unde canoele erau puse la adăpost cocoțate pe niște pari, și unde erau rasteluri pentru uscarea peștelui - se instala tabăra; și Colț Alb privi într-acolo uluit. Convingerea superiorității acestor animale-oameni creștea în el clipă de clipă; o vedea în puterea lor asupra tuturor acestor cîini cu colți ascuțiți. Respirau forță. Dar pentru puiul de lup mai grozavă era puterea lor asupra celor neînsuflețite, capacitatea lor de a transmite mișcare lucrurilor nemișcate, de a schimba însăși fața lumii. Mai ales acest lucru îl tulbura în mod deosebit.

Construirea unor schelete din niște pari îi atrase luarea-aminte; totuși nu reprezenta în sine ceva atît de deosebit, deoarece era făcut de aceleași făpturi care aruncau bețe și pietre la distanțe mari. Dar cînd aceste schelete, acoperite cu scoarțe și piei, se prefăcură în tipii8, Colț Alb rămase uluit. Masa lor uriașă îl impresiona. Se înălțau în juru-i de pretutindeni, aidoma unor monstruoase forme vii ce creșteau repede. Ocupau mai toată circumferința pe care o cuprindeau cu privirea. Ii era teamă de ele. Se profilau sinistru deasupra lui; și cînd adierea le clătina, imprimîndu-le uriașe mișcări, el se chircea de frică, cu ochii neîncrezători ațintiți asupra-le, gata să sară în lături dacă acestea ar fi încercat să se năpustească asupra lui.

Curînd însă îi pieri toată frica ce o avea față de tipii. Văzu cum femeile și copiii intrau și ieșeau nevătămați, îi văzu și pe cîini încercînd adesea să intre, fiind alungați cu ocări și pietre. Într-un răstimp plecă de lîngă Kiche și se tîrî cu luare-aminte spre peretele tipiei celei mai apropiate. Îl împingea curiozitatea creșterii - nevoia de a

învăța, de a trăi și de a face toate acele lucruri care îi serveau drept experiență. Ultimii centimetri pînă la peretele tipiei îi străbătu tîrîndu-se cu o încetineală obositoare și cu mare grijă. Întîmplările din acea zi îl făcuseră să se aștepte ca necunoscutul să se mai manifeste în chipurile cele mai; uluitoare și de necrezut. În cele din urmă, nasul atinse pînza tipiei. Așteptă. Nu se întîmplă nimic. Apoi mirosi ciudata țesătură, îmbibată cu miros de om. O apucă cu colții și trase încet. Nu se întîmplă iarăși nimic, deși părțile alăturate ale tipiei se mișcă. Trase mai tare. Pînza se mișcă și ea mai tare. Era minunat. Trase și mai tare, o dată și încă o dată, pînă ce întreaga tipie începu să se clatine. Un țipăt ascuțit al unei squaw dinăuntru îl făcu s-o tulsească degrabă spre mama lui. Dar din acea clipă nu se mai sperie de grupul de tipii care se profilau în zare.

O clipă mai tîrziu plecă din nou de lîngă mama lui. Bățul ei era legat de un țaruș înfipt în pămînt și nu-l putea urma. Un cățeluș ceva mai mare și mai vîrstnic decît el se apropie încet, cu un aer îngîmfat și războinic. Numele acestui cățeluș - după cum avea să audă mai tîrziu Colț Alb - era Lip-Lip. Era un cățeluș ce căpătase o experiență în luptele cu alți căței și părea fanfaron.

Lip-Lip era de aceeași speță cu Colț Alb, dar, fiind un cățelandru, nu părea periculos, așa încît Colț Alb se pregăti să-l primească prietenos. Cînd însă străinul începu să păsească țeapăn, arătîndu-și colții, Colț Alb înțepeni și el și, la rîndu-i, îi arătă colții. Își dădură ocol pe jumătate, măsurîndu-se unul pe altul, mîrîind și zbîrlindu-se. Treaba asta dură cîteva minute și lui Colț Alb începu să-i facă plăcere de parcă ar fi fost o joacă. Dar Lip-Lip sări deodată deasupra lui cu o iuțeală puțin obișnuită, îl mușcă cu putere și se dădu înapoi. Simți mușcătura în umărul ce-i mai fusese o dată rănit de rîs și-l duru adînc, pînă la os. Surprinderea și durerea îl făcură pe Colț Alb să chelălăiască, dar în clipa următoare se năpusti furios asupra lui Lip-Lip, mușcîndu-l cu patimă.

Lip-Lip trăise însă în tabără și luase parte la multe bătălii de-ale cățelilor. Colțișorii lui ascuțiți îl încercară pe noul venit de trei ori, de patru ori, de șase ori, pînă ce Colț Alb, gemînd fără rușine, se refugie lîngă maică-sa, căutînd apărare. Era prima din multele bătălii pe care avea să le dea cu Lip-Lip, pentru că de la bun început au fost dușmani, născuți să fie așa, cu firi sortite mereu să se ciocnească.

Kiche îl linse mîngîietor, încercînd să-l facă să rămînă lîngă ea, dar curiozitatea lui era nesfîrșită, și cîteva clipe mai tîrziu o porni într-o nouă căutare. Dădu peste unul din animalele-oameni, Castor Cenușiu, care sta pe vine și făcea ceva cu niște bețe și mușchi uscat, împrăștiate în fața lui pe pămînt. Colț Alb se apropie și începu să-l urmărească. Castor Cenușiu scoase din gură niște sunete pe care el, nesocotindu-le potrivit, se apropie și mai mult.

Femei și copii îi aduceau lui Castor Cenușiu bețe și crengi. Fără îndoială că era o treabă însemnată. Colț Alb deveni atît de curios, încît se apropie pînă ce atinse genunchiul lui Castor Cenușiu, uitînd că acesta era un animal-om grozav. Deodată zări ceva ciudat, ca o ceață începînd se crească din bețe și din mușchi sub mîinile lui Castor Cenușiu. Apoi, chiar printre bețe, se ivi ceva viu, ceva care se încolăcea și se întorcea și care avea o culoare la fel cu a soarelui de pe cer. Colț Alb nu știa nimic despre foc. Îl atrăgea însă tot așa cum lumina din gaura vizuinii îl atrăsese cînd nu

era decît un pui. Făcu alți cîtiva pași, tîrîndu-se spre flacăra. Îl auzi pe Castor Cenușiu chicotind la el și pricepu că nici sunetul acesta nu-i era potrivit. Apoi nasul lui atinse focul și în aceeași clipă își scoase micuța lui limbă, întinzînd-o spre el.

O clipă rămase paralizat. Necunoscutul, care pîndea în mijlocul betelor și mușchiului, îl apucase cu cruzime de nas. Se tîrî înapoi, izbucnind într-o explozie înnebunită de scîncete. La auzul acestora Kiche, priponită de bățul ei, începu să se zbată, să mîrîie și să se înfurie teribil că nu-i putea veni în ajutor. Dar Castor Cenușiu izbucni în hohote de rîs, lovindu-și coapsele și povesti întregii tabere pățania, pînă ce toți începură să rîdă în hohote. Colț Alb însă se așeză cîinește și începu să plîngă, să plîngă - o ființă mică și părăsită, vrednică de milă în mijlocul animalelor- oameni.

Era cea mai mare suferință pe care o cunoscuse vreodată. Și nasul și limba îi fuseseră pîrlite de vietatea aceea de culoarea soarelui, care crescuse sub mîinile lui Castor Cenușiu. Plînse și plînse fără întrerupere, și fiecare scîncet de-al lui era salutat cu hohote de rîs de animalele-oameni. Încercă să-și aline durerea de la nas cu limba, dar și limba îi era arsă, și cele două suferințe alăturate îl făceau să sufere și mai mult, așa că plînse mai departe, mai disperat și mai descurajat ca oricînd.

Apoi îl cuprinse rușinea. Cunoscu rîsul și înțelesul lui. Nu ne este dat nouă să știm cum ajung unele animale să cunoască rîsul și să-și dea seama cînd se rîde de ele; dar tocmai în felul acesta află și Colț Alb ce e rîsul. Se rușină că animalele-oameni rîdeau de el. Se întoarse și o luă la fugă, nu din cauza suferinței pricinuite de foc, ci a rîsului care-i răzbise chiar mai adînc în suflet, rănindu-l. Și se refugie la Kiche - care ședea cuprinsă de furie la capătul bățului, de parcă ar fi fost un animal turbat - Kiche, singura făptură din lumea asta care nu rîdea de el.

Se însera și apoi se lăsă noaptea, iar Colț Alb zăcea lîngă mama lui. Nasul și limba îl mai dureau, dar pe el îl frămînta un necaz mai mare. Îi era dor.

Simțea un gol, nevoia de liniște și de pacea rîului și a văgăunii de acolo, de pe povîrniș. Viața devenise prea populată. Erau atît de multe animale-oameni, bărbați, femei și copii, care făceau zgomot și se ciorovăiau. Mai erau și cîinii care se hărțuiau veșnic și se hîrjoneau între ei, provocînd atîta larmă și neliniște. Singurătatea odihnitoare a vieții cunoscute de el pînă atunci se dusesse. Aici, chiar și aerul fremăta de viață. Bolborosea și bîzîia fără întrerupere. Schimbîndu-și neconținut intensitatea și variind brusc tonurile, îi călca pe nervi și-i chinuia simțurile, enervîndu-l, neliniștindu-l și hărțuindu-l cu neconținută amenințare a împlinirii.

Urmări animalele-oameni mergînd de colo-colo și în jurul taberei. Colț Alb privea animalele-oameni oarecum în felul în care oamenii îi privesc pe zeii pe care și-i făuresc. Erau făpturi superioare, adevărați zei. Pentru mintea lui slabă, ei erau făcători de minuni, precum zeii, în ochii oamenilor. Erau făpturi superioare, posedînd tot felul de forțe necunoscute și de necrezut, stăpînitori ai celor însuflețite și neînsuflețite, făcîndu-le pe cele mișcătoare să-i asculte și dînd mișcare celor nemișcate, făcînd să se nască viață, o viață de culoarea soarelui și mușcătoare, alcătuită din mușchi și lemn mort. Erau meșterii focului! Erau zeii!

ROBIA

Zilele erau pline de experiențe pentru Colț Alb. Pe cînd Kiche stătea legată de băț, el gonea prin toată tabăra, cercetînd, căutînd și învățînd. Află repede multe din rînduielele animalelor-oameni, dar obișnuința nu-l făcu să-i disprețuiască. Cu cît îi cunoștea mai bine, cu atît ei își apărau mai mult superioritatea, cu atît își desfășurau mai mult misterioasele lor forțe și își arătau mai vîrtos asemănarea cu zeii.

Omului îi fusese dată adesea durerea de a-și vedea zeii răsturnați și altarele sfărîmate; dar lupul și cîinele sălbatic care veniseră să se ghemuiască la picioarele omului n-au încercat niciodată această durere. Spre deosebire de om - ai cărui zei sunt nevăzuți și închipuiți, fumuri și neguri ale minții, ce se feresc de haina realității, fantome rătăcitoare ale bunătății și puterii, pătrunderi ale eului în domeniul spiritului - lupul și cîinele sălbatic care vin la foc își găsesc zeii în carne și oase, ceva ce poate fi pipăit, ceva ce ocupă un loc în spațiu și are nevoie de timp pentru a-și îndeplini menirea și existența. Nu e nevoie de nici o strădanie pentru a crede în asemenea zei; nici un efort de voință nu te-ar putea face să-ți pierzi credința într-un asemenea zeu. Nu există altă cale. Iată-l stînd în două picioare, cu o bîță în mînă. Cu o forță nesfîrșit de mare, pătimaș și mîniat, îndrăgostit, dumnezeire, mister și forță, toate învăluite în carne ce sîngerează cînd e sfîșiată și care e bună de mîncat ca orice carne.

Așa s-a întîmplat și cu Colț Alb. Animalele-oameni erau fără îndoială zei, zei de care n-ai cum să scapi. Tot așa cum mama lui, Kiche, le arătase supunere cînd o strigaseră pentru prima oară pe nume, la fel începu și el să li se supună. Le făcea loc să treacă, ca un drept neîndoielnic al lor. Cînd umblau, se dădea la o parte din calea lor. Cînd îl chemau, venea. Cînd îl amenințau se ghemuia. Cînd îi porunceau să plece, o tulea degrabă. Pentru că în spatele oricărei dorințe de-a lor stătea forța, care le întărea dorința, forța care lovea, care se manifesta prin lovituri și bîte, prin pietre ce zburau și prin lovituri usturătoare de bici.

Le aparținea și el, așa cum le aparțineau toți cîinii. Zeii aceștia îi porunceau ce trebuie să facă. Ei aveau dreptul să-i stîlcească și să-i calce în picioare trupul sau să-i arate milă. Aceasta a fost o lecție pe care și-a însușit-o cu iuțeală. I-a venit greu pentru că era împotriva pornirilor bine dezvoltate și precumpănitoare ale ființei lui; dar, deși nu învăța cu plăcere această lecție, o învăța totuși și, fără să-și dea seama, în cele din urmă se acomoda.

Își încredințase astfel soarta în mîinile altora, trecîndu-le și răspunderile vieții lui. Acest lucru era în sine o compensație, pentru că întotdeauna e mai ușor să te sprijini pe altul decît să fii singur. Dar această dăruire de sine - cu trup și suflet - animalelor-oameni nu se petrecu într-o singură zi. Puiul de lup nu se putu lepăda repede de moștenirea sălbatică și de amintirile wildului. Erau zile cînd se țîra la marginea pădurii și stătea ascultînd ceva care îl chema într-acolo, departe. Și de fiecare dată se întorcea, plin de neastîmpăr și îndoială și începea să geamă încet și cu mult dor lîngă Kiche și să-i lingă botul cu limba, nerăbdător și cercetător.

Colț Alb învăța repede rînduielele taberei. Cunoscu nedreptatea și lăcomia cîinilor mai bătrîni cînd i se arunca de mîncare: carne sau pește. Ajunse să știe că oamenii erau mai drepi, copiii mai cruzi și femeile mai blînde și mai dispuse să-i arunce o bucată

de carne sau un os, și după două sau trei pățanii neplăcute cu mamele cățelușilor tineri, își dădu seama că întotdeauna era mai bine să le lase în pace, să se țină cât mai departe de ele și chiar să le ocolească ori de câte ori le vedea venind.

Amărăciunea vieții lui era însă Lip-Lip. Mai mare, mai vîrstnic și mai puternic, Lip-Lip și-l alesese pe Colț Alb drept țintă specială a persecuției lui. Colț Alb era destul de dispus să lupte, dar Lip-Lip îl depășea. Adversarul lui era prea mare. De aceea devenise visul urît și plin de spaime al vieții lui. De câte ori se aventura departe de mama lui, tiranul își făcea apariția negreșit, mergînd pe urmele lui, mîrîind, lovindu-l și pîndind prilejul cînd nici un animal-om nu se află prin apropiere, ca să se năpustească asupra lui și să-l silească să dea lupta. Și cum Lip-Lip cîștiga întotdeauna, bucuria lui era fără de margini. Își făcuse din aceasta cea mai mare plăcere, așa cum pentru Colț Alb el era cel mai mare chin.

Colț Alb nu se lăsă însă intimidat. Deși el avea de suferit cel mai mult și de fiecare dată ieșea bătut, moralul rămînea neștirbit. Totuși aceste bătăi avură și o consecință dăunătoare. Deveni răutăcios și posac. De felul lui era sălbatic, dar din pricina acestor nesfîrșite persecuții deveni și mai sălbatic. Voioșia, zburdălnicia de cățel abia de se mai vedeau. Nu se mai juca și nu se mai hîrjonea cu ceilalți căței din tabără. Nu i-ar fi dat voie Lip-Lip. În clipa în care Colț Alb apărea lîngă ei, Lip-Lip se și năpustea asupra lui, terorizîndu-l și chinuindu-l sau încăierîndu-se cu el pînă ce-l puneă pe fugă.

Toate întîmplările acestea îl făcură pe Colț Alb să-și piardă mult din firea lui de cățel și începu să se poarte ca și cînd ar fi fost mult mai matur. Cum nu era lăsat să-și cheltuiască energia la joacă, se închise în sinea lui, ascuțindu-și mereu mintea. Deveni șiret; avea timp ca să născopească tot felul de șiretlicuri. Împiedicat să-și primească partea lui de carne și de pește atunci cînd se dădea de mîncare tuturor cîinilor din tabără, ajunse un hoț iscusit. Trebuia să scotocească și scotocea bine, deși adesea din pricina acestui lucru, se dovedea o adevărată calamitate pentru femeile din tabără. Se deprinse repede să se furișeze prin tabără, să fie viclean, să știe ce se petrece pretutindeni, să vadă și să audă tot, să judece în consecință și să găsească cu succes căi și mijloace de a-l ocoli pe neîmpăcatul lui asupritor.

Persecuția era abia la început cînd, cu multă șiretenie, îi jucă prima festă, cu adevărat mare, căpătînd astfel gustul răzbunării. După cum Kiche, pe cînd mergea cu lupul, ademenise, sortind pieirii cîinii din taberele oamenilor, tot așa Colț Alb, într-un fel aproape asemănător, îl ademeni pe Lip-Lip în fălcile răzbunătoare ale lui Kiche. Bătînd în retragere din fața lui Lip-Lip, Colț Alb o luă pe căi ocolite care duceau cînd înăuntru, cînd în afara sau în jurul tipiilor taberei. Era un bun alergător, mai iute decît oricare cățel de talia lui și chiar mai iute decît Lip-Lip. Dar în această cursă de urmărire, el nu fugea pe măsura puterilor lui. Se ținea doar la un salt de urmăritor.

Ațîțat de fugăreală și de apropierea stăruitoare de victimă, Lip-Lip uită de prevedere și de locul unde se afla. Cînd își dădu seama, era prea tîrziu. Îșnind cu cea mai mare iuteală de după o tipie, nimeri cu capul înainte peste Kiche, care stătea culcată la capătul bățului de care era prionită. Scoase un chelălăit de spaimă și fălcile ei răzbunătoare i se încleștară în trup. Kiche era legată, totuși nu putu să scape de ea prea ușor. Îl buși la pămînt ca să nu mai poată fugi și îi sfîșie trupul, împlîntîndu-și colții în el.

Cînd în cele din urmă izbuti să se rostogolească într-o parte și să scape de ea, se tîrî ciufulit și rănit, atît trupește cît și sufletește. Părul i se adunase smocuri, smocuri, pretutindeni pe unde colții ei îl împunseseră. Rămase în picioare pe locul unde izbutise să se ridice, deschise gura și slobozi cu scîncet puternic, prelung, sfîșietor, de cățel. Dar nici măcar acest lucru nu-i era dat să-l sfîrșească. Tocmai la mijlocul urletului, Colț Alb, repezindu-se, își înfipse colții într-unui din picioarele dinapoi ale lui Lip-Lip, care nu mai avea chef de luptă și o tuli fără rușine, cu victima pe urmele sale, hărțuindu-l tot drumul, pînă la tipia lui. Aci, femeile îi săriră într-ajutor, și Colț Alb, care venea ca un diavol dezlănțuit, fu gonit în cele din urmă numai datorită bombardamentului cu pietre.

Veni o zi în care Castor Cenușiu socoti că nu mai e nici un pericol ca Kiche să fugă și îi dădu drumul. Nespus de mult se bucură Colț Alb de eliberarea mamei lui. O întovărăși vesel prin tabără și, atîta timp cît rămase alături de ea, Lip-Lip păstra o distanță respectuoasă. Ba Colț Alb se mai și zbîrli odată la el și păși țăntoș; Lip-Lip se făcu însă că nu ia în seamă provocarea. Nu era nici el prost, și oricare ar fi fost răzbunarea pe care o dorea, putea să aștepte însă pînă ce-l va prinde pe Colț Alb singur.

În aceeași zi, mai tîrziu, Kiche și Colț Alb rătăciră împreună pe la marginea pădurii de lîngă tabără. Își dusesse mama într-acolo pas cu pas, și acum, că se oprise, încerca s-o atragă mai departe. Rîul, vizuina și codrii tăcuți îl chemau și ar fi vrut ca ea să-l urmeze. Mai goni cîtiva pași, se opri și privi înapoi. Kiche stătea nemișcată. Gemu rugător și începu să fugă jucăuș înapoi și încolo printre tufișuri. Fugi înapoi la ea, îi linse botul și se depărtă iarăși. Kiche tot nu se mișca. Se opri privind-o cu mare atenție și cu o nerăbdare vădită, dar care se topiră încet atunci cînd ea întoarse capul și se uită înapoi spre tabără.

Ceva îl chema afară. Mama lui auzi și ea, dar mai auzi și cealaltă chemare, mai puternică, chemarea focului și a oamenilor - o chemare la care, dintre toate animalele, numai lupului îi fusese dat să răspundă; lupului și cîinelui-lup, care sunt frați.

Kiche se întoarse și porni încet spre tabără. Mai puternică decît strînsoarea fizică a bățului era chemarea taberei din sufletul ei. Nevăzuți și tainici, zeii o țineau strîns în puterea lor și nu-i dădeau drumul. Colț Alb se așează la umbra unui mestecăn și scheună încet. Mirosea tare a pin și mireasma ușoară a pădurii umplea văzduhul, amintindu-i de viața liberă pe care o trăise înainte de zilele robiei. Dar el nu era decît un cățeluș, și mai puternică decît chemarea omului sau a wildului era chemarea mamei. În fiecare clipă a scurtei lui existențe era legat de ea. Nu sosise încă ziua libertății lui. Așadar, se ridică și, cu aer nemîngîiat, se înapoie spre tabără, oprindu-se o dată, de două ori, scheunînd și ascultînd chemarea care încă mai răsuna în adîncurile pădurii.

În wild, vremea șederii mamei cu puiul ei este scurtă; dar sub stăpînirea omului ea este uneori și mai scurtă. Așa se petrecură lucrurile cu Colț Alb. Castor Cenușiu avea de plătit o datorie lui Trei Acvile, care pleca la drum în susul rîului Mackenzie pînă la Marele Lac al Sclavilor. O bucată de pînză stacojie, o piele de urs, douăzeci de cartușe și Kiche plătiră datoria. Colț Alb văzu cum o urcară pe mama lui într-una din canoele lui Trei Acvile și încercă s-o urmeze. Cu o lovitură, Trei Acvile îl aruncă înapoi spre

țarm. Luntrea o porni din loc. Colț Alb sări în apă și înotă după ea, surd la strigătele ascuțite ale lui Castor Cenușiu care îl chema să se întoarcă, îl uitase chiar și pe animalul-om, pe zeu, atît de mare îi era spaima că își pierde mama.

Dar zeii sunt obișnuiți să li se dea ascultare și Castor Cenușiu porni mînios cu o canoe în urmărirea lui. Cînd îl ajunse, se aplecă și îl trase din apă prinzîndu-l de ceafă. Nu-l lăsa dintr-o dată pe fundul luntrei. Ținîndu-l spînzurat cu o mîna, începu să-l bată cu cealaltă. Și ce mai bătaie! Avea mîna grea. Fiecare lovitură izbea strașnic, și îi căra o mulțime de lovituri.

Din pricina loviturilor care se revărsau asupra lui cînd dintr-o parte cînd din alta, Colț Alb se legăna încoace și încolo, ca un pendul dezordonat și descentrat. Simțămintele pe care le încerca erau felurite. La început păru surprins, apoi îl cuprinse o frică trecătoare și chelălăi de cîteva ori în timp ce mîna îl izbea. Dar acestei stări îi urmă repede furia. Firea lui liberă se afirma și Colț Alb își arată colții mîrîind cutezător la zeul mînios. Dar lucrul acesta nu-i folosi decît ca să-l mînie și mai tare pe zeu. Loviturile căzură mai repede, mai grele, mai dureroase.

Castor Cenușiu continuă să lovească, iar Colț Alb să mîrîie. Dar lucrurile nu puteau merge așa, la nesfîrșit. Unul din doi trebuia să cedeze. A cedat Colț Alb. Frica îl cuprinse din nou. Era pentru prima oară cînd încăpuse pe mîna unui om. Loviturile cu bățul sau cu pietre, pe care le suferise întîmplător în trecut, erau mîngîieri pe lîngă ceea ce se petrecea acum. Se prăbuși urlînd și chelălăind. O vreme, fiecare lovitură era urmată de un chelălăit, dar frica se prefăcu în spaimă. Și în cele din urmă, chelălăielile se transformară într-un șir neînterupt, fără legătură cu ritmul pedepsei.

În cele din urmă, Castor Cenușiu își potoli mînia. Colț Alb, atîrnînd moale, continua să urle.

Aceasta păru să-l mulțumească pe stăpîn, care îl aruncă cu brutalitate pe fundul luntrei. Între timp, luntrea o luase la vale. Castor Cenușiu apucă vîsla. Colț Alb era în drumul lui. Îl lovi sălbatic cu piciorul. În acea clipă, firea liberă a lui Colț Alb scăpără din nou și puiul își înfipse colții în piciorul încălțat cu mocasini. Bătaia primită nu însemna nimic pe lîngă aceea ce o primi acum. Mîna lui Castor Cenușiu era cumplită, și tot așa frica lui Colț Alb. Îl lovea nu numai cu mîna, ci și cu vîsla aceea tare, de lemn; era numai vînatăi, și cînd îl aruncă din nou în canoe îl durea tot trupul lui mic. Castor Cenușiu îl lovi din nou cu piciorul, și de astă dată nu întîmplător. Colț Alb nu-și repetă atacul împotriva piciorului. Robia îl mai învățase o lecție. Niciodată, oricare ar fi împrejurarea, să nu cuteze să-și muște zeul, care îi era domn și stăpîn; trupul domnului și stăpînului era sfînt și nu trebuia să fie necinstit de colții unuia ca el. Fără îndoială că aceasta era crima crimelor, o ocară ce nu putea fi iertată și nici trecută cu vederea.

Cînd luntrea ajunse la mal, Colț Alb zăcea scîncind nemișcat, și așteptînd voința lui Castor Cenușiu. Era voința lui Castor Cenușiu să ajungă la mal, căci îl aruncă acolo, izbindu-l cu putere într-o parte și lovindu-i iarăși vînatăile. Se tîrî tremurînd la picioarele lui, cu un geamăt. Lip-Lip, care urmărise întreaga întîmplare de pe mal, se repezi la ei, dîndu-l peste cap și înfigîndu-și colții în el. Colț Alb era prea slăbit ca să se apere și n-ar fi fost bine de ei dacă Castor Cenușiu nu și-ar fi repezit piciorul,

zvîrlindu-l pe Lip-Lip în aer cu putere, încît acesta se prăbuși la pămînt la vreo douăzeci de picioare distanță. Se arăta dreptatea animalului-om; și chiar atunci, în starea jalnică în care se afla Colț Alb simți un mic fior de recunoștință. Șchiopătă supus pe urmele lui Castor Cenușiu, străbătînd satul pînă la tipie, și așa învăță Colț Alb că dreptul de a pedepsi era un lucru pe care zeii și-l păstrau pentru ei și nu-l îngăduiau făpturilor mai mici decît ei.

În seara aceea, pe cînd pretutindeni domnea tăcerea, Colț Alb își aminti de mama lui și gemu după ea. Gemu însă prea tare și-l trezi pe Castor Cenușiu, care îl bătu. După aceasta, ori de cîte ori se aflau zeii pe aproape, se tînguia mocnit. Cîteodată însă, rătăcind singur spre marginea pădurii, Colț Alb își dădea frîu liber durerii, plîngînd-o cu gemete și scîncete puternice.

În această perioadă ar fi putut să plece urechea către amintirile vizuinii și rîului și să fugă înapoi în wild. Îl oprea însă amintirea mamei lui. Așa cum animalele-oameni, atunci cînd vînau, plecau și se întorceau, tot așa mama lui va reveni și ea din cînd în cînd în sat. Rămase deci în robie, așteptînd-o.

Dar această robie nu era cu totul nefericită. Erau și multe lucruri care îl interesau. Se întîmpla mereu cîte ceva. Lucrurile ciudate pe care le făceau acești oameni erau fără sfîrșit și lui Colț Alb îi trezeau întotdeauna curiozitatea. Pe de altă parte învăța cum să se descurce cu Castor Cenușiu. Ascultare, ascultare neclintită și fără abatere, iată ce i se cerea, și în schimb scăpa de lovituri și viețuirea îi era îngăduită.

Uneori, însuși Castor Cenușiu îi azvîrlea cîte o bucată de carne și îl apăra de ceilalți cîini pe cînd o mîncă. Și o asemenea bucată de carne era ceva de preț. I se părea chiar mai de preț - și nu știa nici el de ce - decît o duzină de bucăți de carne din mîna unei femei. Castor Cenușiu nu alinta niciodată și nici nu mîngîia. Poate că greutatea mîinii lui, poate că dreptatea lui, poate că simpla putere asupra lui și poate că toate acestea la un loc îl impresionau pe Colț Alb, deoarece se născu între el și morocănosul lui stăpîn o anumită afecțiune.

Pe nesimțite și pe ocolite, cu ajutorul bățului, al pietrelor și al bățăilor cu mîna goală, cătușele robiei lui Colț Alb se strîngeau. Trăsăturile rasei lui, care la început au făcut posibilă venirea lui la focurile oamenilor, erau trăsături ce puteau fi dezvoltate. Aceste trăsături se dezvoltău în el și el începu să îndrăgească tot mai mult viața de tabără, așa plină de necazuri cum era ea. Dar Colț Alb nu-și dădea seama de aceasta. Simțea doar că-l doare că o pierduse pe Kiche, mîjgea în el speranța că ea se va întoarce și mai simțea și un dor năpraznic pentru viața liberă din trecut pe care o întruchipa ea.

Capitolul 3

PROSCRISUL

Lip-Lip continua să-i amărăscă zilele lui Colț Alb pînă într-atît, încît îl făcu mai rău și mai crud decît îi era felul. Sălbăticia făcea parte din structura lui, dar o sălbăticie atît de mare era peste poate. Ajunsesse de pomină răutatea lui chiar și printre animalele-oameni. Ori de cîte ori în tabără se stîrnea agitație și zarvă, bătaie și ciorovăială sau vreo femeie se văita că s-a furat vreo bucată de carne, bănuielile cădeau asupra lui

Colț Alb și de obicei chiar așa era. Nici nu se mai osteneau să caute pricina purtării lui. Veneau doar efectele, și ele erau rele. Devenise un fățarnic și un hoț, un încurcă-lume, unul care isca mereu zarvă; și pe cînd pîndea niște femei mîniate, fiind cu ochii în patru, gata să se ferească de vreun proiectil aruncat la iuțeală, acestea îi spusese în față că e un lup, că nu merita decît ocară și că o s-o sfîrșească rău.

Se simți un proscris în mijlocul taberei mișunînd de lume. Toți cățeei erau de partea lui Lip-Lip.

Între Colț Alb și ei era o deosebire. Simțeau poate sămînța sălbatică din el și instinctiv îi arătau dușmănia pe care cîinele domestic o are pentru lup. Dar oricum ar fi fost, în această persecuție, ei i se alăturară lui Lip-Lip. Și o dată ce se declarară împotriva lui Colț Alb, găsiră destule motive să continue să i se arate potrivnici. Fiecare în parte și toți laolaltă îi simțeau din cînd în cînd colții și, spre cinstea lui, Colț Alb mai mult dădea decît primea. Pe mulți dintre ei îi putea bate cînd se lupta cu fiecare în parte; dar lupta cu cîte unul singur nu prea îi era hărăzită. Începutul unei asemenea lupte era un semnal pentru toți cățeei din tabără să alerge și să se năpustească asupra lui.

Din această prigonire a haitei învăță două lucruri importante; cum să se ferească într-o luptă de masă dusă împotriva lui și cum să dea lovituri cît mai dăunătoare și într-un timp cît mai scurt atunci cînd lupta se ducea în doi. Să te poți ține bine pe picioare în mijlocul unei mase potrivnice ție, este o chestiune de viață și de moarte, și lucrul acesta Colț Alb îl învăță din plin. Ajunse aproape ca o pisică în îndemînarea lui de a se ține pe picioare. Chiar cînd cîinii cei mari îl izbeau acum cu trupurile lor grele, fie dinapoi, fie din lături, și de era dat înapoi sau într-o parte, azvîrlit în sus sau lunecat pe pămînt, el avea întotdeauna picioarele sub el și labelle în jos, spre țărîna mumă.

Cînd cîinii se încaieră, au obiceiul să facă o introducere la adevărata luptă - să mîrîie, să se zburlească și să pășească bățoși. Dar Colț Alb învăță să treacă peste aceste introduceri. Orice întîrziere însemna să-și ridice împotrivă pe toți ceilalți căței. Trebuia să acționeze iute și apoi s-o tulească. Astfel învăță să nu-și trădeze intențiile; se năpustea, mușca și sfîșia pe loc, fără de veste, înainte ca dușmanul să-l poată întîmpina. În felul acesta pricinuia de la început răni grele. De asemenea învăță cît prețuiește elementul surpriză. Un cîine luat prin surprindere, cu grumazul despicat sau cu urechea făcută fîșii, înainte de a-și fi dat seama ce se petrece, era pe jumătate bătut.

Mai mult, era nespus de ușor să dai peste cap un cîine luat prin surprindere; iar un cîine dat peste cap își arată întotdeauna, pentru o clipă, partea moale de dedesubtul gîtului - punctul vulnerabil unde trebuia lovit pentru a-i curma viața. Colț Alb cunoștea acest punct. Moștenise învățătura asta de-a dreptul de la șirul de generații de lupi care au vînat. Și așa se întîmplă că metoda pe care o folosea Colț Alb cînd lua ofensiva era următoarea: întîi să găsească un cățel singur; al doilea, să-l ia prin surprindere și să-l dea peste cap; al treilea, să-i înfigă colții în locul moale al gîtlejului.

Nefiind încă destul de dezvoltat, falcile lui nu erau destul de mari și nici îndeajuns de puternice, ca atacul dat la gîtlej să fie mortal; dar mulți căței se învîrteau prin jurul taberei cu gîtlejurile sfîșiate, mărturie a intențiilor lui Colț Alb. Și într-o bună zi,

prinzînd pe unul din dușmani singur la marginea pădurii, îl tăvăli de mai multe ori și, năpustindu-se la gîtlejul lui, izbuti să-i taie vîna mare, lăsînd să i se scurgă viața din trup. În noaptea aceea se făcu mare zarvă. Fusesse văzut și vestea ajunsese la urechile stăpînului cîinelui pe care îl ucisese. Femeile începură să-și amintească de toate bucățile de carne furate și nenumărate glasuri mînioase îl asaltară pe Castor Cenușiu. El păzi însă cu hotărîre ușa tipiei sale, unde îl adusesse pe vinovat, și se împotrivi răzbunării pe care tovarășii lui de trib i-o cereau.

Colț Alb ajunsese urît de oameni și de cîini. În această perioadă a dezvoltării lui nu avu nici o clipă de siguranță. Colții tuturor cîinilor, mîinile tuturor oamenilor îl urmăreau. Era primit cu mîrîituri de cei de o seamă cu el și cu blesteme și pietre de către zeii lui. Trăia în încordare. Ședea întotdeauna strunit, gata de atac, ferindu-se să nu fie atacat, cu ochii cercetînd să nu fie atins de vreun proiectil picat din senin și fără de veste, gata să acționeze cu repeziciune și cu sînge rece, să se năpustească cu colții fulgerînd sau să sară în lături cu un mîrîit amenințător.

Cît despre mîrîit, putea să mîrîie mai strașnic decît oricare cîine, tînăr sau bătrîn, din tabără. Scopul mîrîitului e să previi sau să sperii și trebuie chibzuintă ca să știi să-l folosești. Colț Alb știa cînd și cum să-l folosească. Și în mîrîitul lui, el punea tot ce se putea închipui mai năvălit, mai rău și mai cumplit. Cu botul încrețit de spasme continue, cu părul zbîrlit în valuri nesfîrșite, cu limba repezită în afară și înapoi, ca un șarpe roșu, ținîndu-și urechile pleoștite, iar ochii scăpărîndu-i de ură, cu buzele încrețite și strînse, cu colții descoperiți și cu bale la gură, el putea sili aproape pe oricare atacator să se oprească. Și o astfel de oprire trecătoare, atunci cînd era luat prin surprindere, îi dădea un răgaz hotărîtor, în care timp putea să se gîndească și să hotărască ce are de făcut. Dar adesea, o pauză astfel cîștigată se prelungea pînă ce ducea la o oprire totală a atacului. Și nu puțini erau cîinii mari în fața cărora mîrîitul îi dădea lui Colț Alb posibilitatea să bată în retragere în chip onorabil.

Cum era surghiunit de haită, el o făcea să plătească prin apucăturile lui sîngeroase și deosebit de eficace, pentru toată persecuția îndurată. Nefiindu-i îngăduit să meargă cu ea, ciudata stare de lucruri făcea ca nici un membru al haitei să nu umble de unul singur. Colț Alb n-ar fi îngăduit. Din pricina tacticii lui, de hărțuială și pîndă, cățeilor le era frică să umble singuri. Cu excepția lui Lip- Lip, se vedeau siliți să se strîngă laolaltă pentru a se apăra unii pe alții împotriva cumplitului dușman pe care și-l făcuseră. Un cățel singuratic pe malul rîului era ca și mort, sau ridica toată tabăra cu urletele sfîșietoare de durere și deznădejde pe care le scotea fugind de puiul de lup care-l pîndea.

Dar represaliile lui Colț Alb nu încetară nici atunci cînd cățeii învățară bine că trebuie să stea laolaltă. Îi ataca cînd îi vedea singuri, iar ei îl atacau în bandă. Era de ajuns să-l vadă, ca să se năpustească după el. În astfel de împrejurări, sprinteneala lui îl punea la adăpost. Dar vai de cîinele care își întrecea tovarășii într-o asemenea urmărire! Colț Alb învățase să se întoarcă brusc împotriva urmăritorului care fugea în fruntea haitei și să-l sfîșie înainte ca ceilalți să-l ajungă. Acest lucru se întîmpla foarte adesea, pentru că, odată porniți pe urmele lui, cîinii erau pe cale să-și uite de ei în toiul fugărelii, în timp ce lui Colț Alb așa ceva nu i se întîmplase niciodată. Aruncînd din goană priviri în urmă, el era totdeauna gata să-l sucească și să-l răstoarne pe mult zelosul urmăritor care își întrecea tovarășii.

Cățeii sunt făcuți să se zbenguiască, și împrejurările îi ajutară să-și realizeze jocul în această imitație de război. Și așa, vânătoarea după Colț Alb ajunse principala lor distracție - o distracție mai ales ucigătoare și întotdeauna serioasă. Pe de altă parte, fiind cel mai iute de picior, lui Colț Alb nu-i era teamă să se aventureze oriunde. Pe cînd o tot aștepta zadarnic pe mama lui să se întoarcă, nu o dată făcuse haita să-l gonească cu sălbăticie prin pădurile învecinate. Dar întotdeauna haita îi pierdea urma. Zgomotul și lătrăturile îi vesteau prezența ei tot timpul cît el gonia singur, cu pași catifelati, în tăcere, o umbră mișcătoare printre copaci, tot așa cum făcuseră și tatăl și mama lui. De altfel avea legături mai strînse cu wildul decît ceilalți căței și cunoștea mai multe din secretele și șiretlicurile acestuia. Unul din șiretlicurile lui favorite era să-și piardă urma în apa curgătoare și apoi să stea culcat în tăcere, într-un desiş apropiat, în timp ce urletele lor buimăcite hăuleau în juru-i.

Urît de ai lui și de oameni, neîmblînzit și incolțit fără preget, el însuși războindu-se fără încetare, Colt Alb se dezvoltă repede și unilateral. Nu se afla într-un mediu propice pentru blîndețe și iubire. Nu avea nici cea mai vagă licărire de așa ceva. Legea pe care o învățase era să dea ascultare celui puternic și să-l asuprească pe cel slab. Castor Cenușiu era zeu și puternic. De aceea Colț Alb îi dădea ascultare. Dar cîinele mai tînăr sau mai mic decît el era slab, ceva ce trebuia nimicit. Dezvoltarea lui se vădea, așadar, înclinată spre forță. Pentru a face față primejdiei statornice de a fi lovit și chiar ucis, înclinarea lui spre jaf și apărare se dezvolta necuvenit de mult. Era mai iute în mișcări decît ceilalți cîini, mai repede de picior, mai iscusit, mai înverșunat, mai mlădios, mai zvelt, cu mușchi și tendoane de oțel, mai rezistent, mai crud, mai sălbatic și mai vioi. Trebuia să fie astfel pentru că altminteri n-ar fi putut ține piept și nici supraviețui mediului potrivit în care trăia.

Capitolul 4

PÎRTIA ZEILOR

Către toamnă, cînd zilele se scurtează și cînd în aer începe să se simtă mușcătura gerului, Colț Alb, vrînd să scape din robie, își încercă norocul. De cîteva zile domnea mare agitație în sat. Se desfăcea tabăra de vară și întregul trib, cu mic cu mare, se pregătea să plece la vânătoarea de toamnă. Colț Alb urmărea toate acestea cu ochi nerăbdători, și cînd tipiile începură să fie strînse iar canoele încărcate la mal, înțelese totul. Canoele plecară și unele chiar dispărură în josul rîului.

Se hotărî într-adins să rămînă în urmă. Așteptă prilejul să se furișeze din tabără spre pădure.

Acolo, prin rîul care curgea și care începuse să-și țeară pojghița de gheață, își pierdu urma. Se tîrî apoi în inima unui desiş și așteptă. Timpul trecea și Colț Alb dormea cu întreruperi ceasuri de-a rîndul. Într-un timp îl trezi glasul lui Castor Cenușiu, care îl striga. Se mai auzeau și alte glasuri. Colț Alb desluși pe cel al soției lui Castor Cenușiu, care lua parte la căutarea lui, precum și pe al lui Mit-sah, fiul acestuia.

Colț Alb tremura de frică și, deși simți un îndemn lăuntric să iasă din ascunziș, rezistă totuși. După un timp, glasurile se stinseră în depărtare și cîtăva vreme după aceea se țîri afară ca să se bucure de izbînda isprăvii sale. Se lăsa întunericul și o bucată de

vreme zburdă ici și colo printre arbori, bucurându-se de libertate. Apoi, dintr-o dată, își dădu seama cât e de singur. Se așază jos să cumpănească, cu urechea ciulită la liniștea pădurii care îl tulbura. Faptul că nimic nu se mișca și că nu se auzea nimic îi sădea în suflet spaima. Simți primejdia care îl pîndea nevăzută și nesimțită. Era bănuitor față de pîlcurile de arbori ce se profilau și de umbrele negre care puteau ascunde tot soiul de primejdii.

Apoi i se făcu frig. Aci nu mai era la adăpostul cald al tipiei, lîngă care să se ghemuiască. Labele îi înghețaseră și ridică mai întîi o labă dinainte, apoi pe cealaltă. Își încovrigă coada stufoasă ca să le acopere și în aceeași clipă avu o vedenie. Nu era nimic ciudat. O înșiruire de imagini-amintiri ce i se întipăriseră în minte. Văzu iarăși tabăra, tipiile și strălucirea focului. Auzi glasurile ascuțite ale femeilor, glasul de bas răgușit al bărbaților și mîrîitul cîinilor. I se făcu foame și își aminti de bucățile de carne și de pește care îi erau aruncate. Pe aci nu exista carne și nici altceva decît o tăcere amenințătoare, care însă nu putea fi mîncată.

Robia îl muiase. Lipsa de răspundere îl slăbise. Uitase să se descurce singur. Noaptea se căsca în jurul lui. Simțurile, obișnuite cu freamătul și zarva din tabără, cu neconținută ciocnire de imagini și sunete, erau inactive. Nu-i rămînea nimic de făcut, nimic de văzut sau de auzit. Se încorda să prindă vreo întrerupere a liniștei și a nemișcării ce domnea în natură. Simțurile îi erau amortite de lipsa de activitate și de sentimentul unui lucru amenințător și cumplit.

Tresări de spaimă. Ceva uriaș și fără formă îi gonia pe dinaintea ochilor. Era umbra unui copac aruncată de lună, din fața căreia norii fuseseră măturați. Liniștindu-se, scînci încet; apoi își curmă scîncetul, de frică să nu atragă atenția primejdiilor care pîndeau.

Un arbore căruia îi înghețase trunchiul de gerul nopții făcu mare zgomot, chiar deasupra lui; Colț Alb urlă de spaimă. Intră în panică și o luă la fugă spre sat, înnebunit de groază. Simți o nevoie copleșitoare de a fi apărut și a se afla în tovărășia omului. Îi stăruia în nări mirosul fumului de tabără. În urechi îi răsunau cu putere zgomotele și strigătele din tabără. Ieși din pădure în luminișul scăldat de lumina lunii, unde nu erau nici umbre, nici beznă. Dar nu văzu nici un sat. Uitase. Satul plecase.

Fuga lui sălbatică se curmă deodată. Nu știa încotro s-o apuce. Își purtă abătut pașii prin tabăra părăsită, mirosind grămezile de gunoi și resturile împrăștiate de zei. Ar fi fost fericit să audă răpăitul pietrelor aruncate în el de vreo squaw supărată, ar fi fost bucuros ca mîna lui Castor Cenușiu să se abată mînioasă asupra-i; și ar fi primit cu plăcere o întîlnire cu Lip-Lip și întreaga haită lașă care mîrîia.

Ajunse la locul unde se înălțase tipia lui Castor Cenușiu. Se așază în mijlocul spațiului pe care îl ocupase ea. Își îndreptă botul spre lună. Gîtlejul îi era chinuit de spasme, gura i se deschise și, într- un urlet sfîșietor, își tîngui toată singurătatea și frica lui, dorul de Kiche, toate suferințele și necazurile din trecut, precum și teama de suferințele și primejdiile viitoare. Era un urlet prelung de lup, primul de acest fel pe care îl scosese vreodată.

Zorile îi împrăștiară spaima, dar îi sporiră singurătatea. Locul gol, care cu puțin înainte mișuna încă de oameni, îl făcu să simtă și mai tare singurătatea. Nu zăbovi mult pînă să ia o hotărîre. O apucă repede prin pădure, luînd-o de-a lungul malului, în josul apei. Alergă toată ziua, fără să se odihnească. Părea făcut să gonească fără încetare. Trupul lui oțelit nu cunoștea oboseala, și chiar cînd aceasta veni, rezistența pe care o moștenise îi dădu putere pentru eforturi fără sfîrșit și-l ajută să-și poarte mai departe trupul chinuit.

Prin locurile unde fluviul se izbea de rîpele repezi, el se cățăra pe marile înălțimi din spate. Trecu prin vad sau înot rîurile și pîraiele ce se vărsau în fluviu. Mergea adesea pe gheața care începea să se formeze pe margini și nu o dată aceasta se sparse și trebui să lupte ca să scape cu viață din curentul înghețat. Tot timpul era cu ochii în patru să descopere locul unde pîrtia zeilor ar fi putut părăsi rîul ca s-o pornească spre interior.

Colț Alb era mai inteligent decît media rasei lui; totuși mintea nu-i devenise pînă într-atît de cuprinzătoare, încît să îmbrățișeze și celălalt mal al fluviului Mackenzie. Și dacă pîrtia zeilor a luat- o cumva pe acolo? La aceasta nu s-a gîndit. Mai tîrziu, după ce va umbla mai mult, va mai crește, va deveni înțelept și va ajunge să știe mai multe despre poteci și despre rîuri, poate că va izbuti să conceapă și să întrevadă o asemenea posibilitate. Dar această facultate a minții aparținea încă viitorului. Acum încă alerga orbește și în calculele lui nu intra decît malul de-a lungul căruia se rostogolea la vale fluviul Mackenzie.

Goni toată noaptea, și în beznă dădu peste tot felul de piedici, trecînd prin întîmplări neplăcute, care îi întîrziu drumul, dar nuli speriau. Pînă la jumătatea celei de a doua zile alergă fără întrerupere timp de treizeci de ore, și mușchii lui de fier începură să se molească. Doar rezistența morală îl mai făcea să înainteze. Nu mîncase de patruzeci de ore și era lihnit de foame. Băile repetate în apa înghețată își făcuseră de asemenea efectul. Blana lui frumoasă era plină de noroi. Pernițele late ale labelor îi erau pline de vînață și sîngerau. Începu să șchiopăteze și șchiopătatul creștea ceas de ceas. Și, peste toate aceste nenorociri, cerul se întunecă și porni să cearnă zăpada - o zăpadă rece, umedă, care se topea, o zăpadă lipicioasă și lunecoasă care-i ascundea peisajul pe care îl străbătea și acoperea hîrtoapele, făcîndu-i mersul mai anevoios și mai dureros.

Castor Cenușiu voise să-și așeze tabăra în seara aceea pe malul drept al fluviului Mackenzie pentru că în direcția aceea avea loc vînătoarea. Dar cu puțin înainte să se lase întunericul, Kloo- kooch, nevasta lui Castor Cenușiu, zărise un elan, venit să se adape pe malul stîng. Și dacă elanul n-ar fi venit să se adape, dacă Mit-sah n-ar fi cîrmit luntrea din drumul ei din pricina zăpezii, dacă Kloo-kooch n-ar fi descoperit elanul și dacă Castor Cenușiu nu l-ar fi răpus cu un glonte norocos, tot ceea ce a urmat s-ar fi petrecut cu totul altfel. Castor Cenușiu nu și-ar fi așezat tabăra pe malul stîng al fluviului Mackenzie și Colț Alb ar fi trecut mai departe, mergînd fie spre moarte, fie să-și găsească drumul spre frații lui sălbatici și să ajungă și el unul din aceștia - lup pînă la sfîrșitul zilelor lui.

Se lăsase noaptea. Zăpada cădea tot mai deasă și Colț Alb, scheunînd încet, ca pentru sine, poticnindu-se și șchiopătînd, dădu peste o pîrtie proaspătă în zăpadă. Era

atît de proaspătă, încît înțelege pe dată cine o făcuse. Scînci de nerăbdare, o apucă în josul pîrtiei care pornea de la malul fluviului și se avîntă printre copaci. Zgomotele taberei îi ajunseră la ureche. Zări strălucirea focului, o văzu pe Kloo-kooch, care gătea, și pe Castor Cenușiu stînd pe vine și molfăind o bucată de seu crud. Era carne proaspătă în tabără!

Colț Alb se aștepta să fie bătut. La acest gînd se ghemui și se zbîrli puțin. Apoi o porni din nou. Îi era teamă și nu putea să sufere bătaia, pe care știa că avea s-o capete. Dar mai știa că va avea parte de plăcerea focului, de apărarea zeilor, de tovărășia cîinilor, aceasta din urmă o tovărășie potrivnică, totuși tovărășie, și care îi împlinea instinctul de haită.

Se apropie de lumina focului, tîrîndu-se și furișîndu-se. Castor Cenușiu îl văzu și se opri din mestecat. Colț Alb se furișă, tăvălindu-se în ticăloșia înjosirii și supunerii sale. Se furișă spre Castor Cenușiu, înaintînd pas cu pas, tot mai încet și mai anevoios. În cele din urmă se culcă la picioarele stăpînului, căruia i se încredința cu totul, de bună-voie, cu trup și suflet. Venise din proprie inițiativă să se așeze la focul omului și să fie condus de acesta. Colț Alb tremura, așteptînd ca pedeapsa să cadă asupra lui. Mîna se mișcă deasupra-i. Fără să vrea, se tîrî sub lovitura pe care o aștepta. Dar ea nu veni. Aruncă o privire în sus. Castor Cenușiu rupea bucata de seu în două! Castor Cenușiu îi întindea o bucată de seu! Foarte supus și oarecum bănuitor, mirosi mai întîi seul și apoi începu să-l mestece. Castor Cenușiu porunci să i se aducă carne și, pe cînd o mîncă, îl păzi de ceilalți cîini. După aceea, recunoscător și mulțumit. Colț Alb se așeză la picioarele lui Castor Cenușiu, privind la focul care-l încălzea, clipind și moțăind liniștit la gîndul că ziua de mînie îl va găsi nu rătăcind abătut peste împăduritele întinderi pustii, ci în tabăra animalelor-oameni, în tovărășia zeilor, cărora li se dăruise și de care depindea acum.

Capitolul 5

CONVENȚIA

Decembrie trecuse de mult cînd Castor Cenușiu se așternu la drum în susul fluviului Mackenzie, însoțit de Mit-sah și de Kloo-kooch. Una din sânni, trasă de cîinii pe care Castor Cenușiu și-i cumpăraseră sau îi împrumutase, o mîna el. O a doua, mai mică, la care trăgea un atelaj de căței, era mînată de Mit-sah. Părea mai degrabă o jucărie, dar era o plăcere de-a lui Mit-sah, care simțea că începe și el să facă o treabă de bărbat pe lumea asta. În felul acesta învăța să mîie și să dreseze cîinii; iar cățelei erau dresați pentru atelaj. De altfel, sania era și ea de un folos, pentru că ducea aproape două sute de pfunzi de echipament și hrană.

Colț Alb îi văzuse pe cîinii din tabără ostenind în hamuri, astfel că nu prea luă în nume de rău faptul că îl înhămară și pe el. Îi puseră în jurul gîtului o gură de ham umplută cu mușchi și legată cu două hamuri de o curea care trecea în jurul pieptului și peste spate. De această curea era legată funia lungă cu care trăgea la sanie. Erau șapte căței în atelaj. Ceilalți se născuseră înaintea lui și aveau care nouă luni, care zece, pe cînd Colț Alb nu avea decît opt. Fiecare cîine era legat de sanie cu o singură funie. Nu erau două de aceeași lungime, iar diferența dintre două funii era egală cu cel puțin lungimea unui trup de cîine. Funiile erau făcute inel în partea de dinainte a saniei.

Sania însăși nu avea tălpici, era construită din coajă de mestecăn, iar în față era adusă în sus, ca să nu se afunde în zăpadă. Această construcție îngăduia ca greutatea saniei și a încărcăturii să fie distribuită pe o suprafață de zăpadă cât mai mare, pentru că zăpada era prăfuită și foarte afînată. Potrivit aceluiași principiu, al așezării poverii pe o suprafață cât mai largă, la capetele funiilor, cîinii se desfăceau în evantai, de la botul saniei, așa ca nici unul să nu calce pe urmele celui alt.

Formația aceasta în evantai mai avea un tîlc. Funiile de diferite lungimi îi împiedicau pe cîini să- i atace pe cei care goneau înaintea lor. Ca să poată ataca pe un altul, oricare din cîini ar fi trebuit să se întoarcă spre cel legat de o funie mai scurtă. În acest caz s-ar fi aflat față în față cu cîinele atacat și ar fi avut de înfruntat biciul vizitiului. Dar avantajul cel mai mare era că acela dintre cîini care încerca să-și atace tovarășul din fața lui trebuia să tragă sania mai repede și, cu cît sania mergea mai repede, cu atît cîinele atacat fugea la rîndu-i mai repede. Astfel, cîinele din urmă nu putea niciodată să-l prindă pe cel din față. Cu cît fugea mai repede, cu atît cel din față fugea și el mai repede, și împreună cu el întregul atelaj. Așa că sania mergea din ce în ce mai iute și astfel, printr- un șiretlic omul își sporea puterea asupra animalelor.

Mit-sah semăna cu tatăl lui, avînd mult din înțelepciunea gravă a acestuia. În trecut, observase că Lip-Lip îl persecuta pe Colț Alb, dar în acea vreme Lip-Lip era cîinele altuia și Mit-sah nu îndrăznise niciodată mai mult decît să-i arunce ca din întîmplare cîte o piatră. Acum însă, Lip-Lip era cîinele lui și se porni să-și pună în aplicare planul de răzbunare, înhămîndu-l pe Lip-Lip la capătul funiei celei mai lungi. Lucrul acesta îl făcea pe Lip-Lip să fie înaintaș, ceea ce, în aparență, însemna o cinste; în realitate însă îl lipsea de orice cinste și în loc să fie el tiranul și stăpînul haitei, era acum urît și persecutat de aceasta.

Cum gonea la capătul funiei celei mai lungi, cîinii îl vedeau tot timpul înaintea lor. De fapt nu-i vedeau decît coada stufoasă și picioarele dinapoi care goneau - o priveliște mult mai puțin fioroasă și înfricoșătoare decît coama-i zbîrlită și colții care îi străluceau. Și pe lîngă aceasta, pentru că așa gîndeau cîinii cînd îl vedeau gonind, le venea și lor să alerge după el, avînd simțămîntul că fugea dinaintea lor.

În clipa în care sania pornea, atelajul o lua pe urmele lui Lip-Lip, într-o urmărire care ținea cît era ziua de lungă. La început, Lip-Lip era înclinat să se întoarcă împotriva urmăritorilor, apărîndu- și cu mînie rangul, dar în asemenea împrejurări Mit-sah îl lovea peste bot cu biciul făcut din mațe de caribu¹⁰, lung de treizeci de picioare, silindu-l să renunțe și să gonească mai departe. Lip-Lip putea să înfrunte haita, nu însă și biciul acela, și tot ceea ce îi rămînea de făcut era să-și țină întinsă funia cea lungă și să-și ferească crupa de colții tovarășilor lui.

Dar în ungherele cele mai tainice ale minții de indian se ascundea o viclenie și mai mare. Ca o încoronare a persecutării nesfîrșite a înaintașului, Mit-sah îl favoriză față de ceilalți cîini. Aceste favoruri treziră în ei invidie și ură. Mit-sah îi dădu carne de față cu ei și numai lui; treaba asta îi scotea din fire pe ceilalți. Turbau de furie și nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o lungime de bici, în timp ce Lip-Lip înfuleca bucata de carne, iar Mit-sah îl apăra. Dar chiar și atunci cînd nu- i dădea carne, Mit-sah ținea atelajul la distanță, lăsîndu-l să creadă că îl hrănește cu carne pe Lip- Lip.

Colț Alb se puse cu nădejde pe treabă. Străbătuse o cale mai lungă decît ceilalți cîini pînă ce să se supună legiurii zeilor și învățase mai cu temei decît ei cît este de zadarnic să te împotrivești voinței lor. Pe deasupra, persecuția pe care o îndurase din partea haitei îl făcuse să o considere mai puțin însemnată în ordinea lucrurilor și să-l prețuiască mai mult pe om. Cît privește prietenia, învățase să nu depindă de cei de o seamă cu el. Iar pe deasupra, pe Kiche o uitase aproape cu desăvîrșire. Și singura lui manifestare era devotamentul față de zei, pe care îi încuviințase ca stăpîni. Și astfel muncea din greu, se deprindea cu disciplina și era ascultător. Credința și zelul îi caracterizau truda. Acestea alcătuiesc trăsăturile esențiale ale lupului și cîinelui sălbatic cînd sunt domesticiți, și Colț Alb avea aceste trăsături într-o măsură neobișnuită.

Între Colț Alb și ceilalți cîini exista și tovarășie, dar o tovarășie întemeiată pe bătaie și dușmănie.

Nu învățase să se joace niciodată cu ei. Știa doar cum trebuie să lupte, și acest lucru îl făcea plătindu-le însutit mușcăturile și semnele pe care i le lăsaseră pe trup în vremea cînd Lip-Lip era capul haitei. Dar Lip-Lip nu mai era căpetenie - decît atunci cînd fugea înaintea tovarășilor lui de la capătul funiei sale, cu sania hurducîndu-se în urmă-i. În tabără se ținea pe lîngă Mit-sah, Castor Cenușiu sau Kloo-kooch. Nu cuteza să se aventureze departe de zei, pentru că acum colții tuturor cîinilor îi erau potrivnici, și sorbi pînă la fund cupa persecuției de care Colț Alb avusese parte odinioară. O dată cu răsturnarea lui Lip-Lip, Colț Alb ar fi putut ajunge căpetenia haitei. Era însă prea morocănos și prea singuratic pentru așa ceva. Se mulțumea doar să-și burdușească tovarășii de ham. Altminteri nu le acorda nici o atenție. Se dădeau în lături cînd trecea el și nu cutezau vreodată, nici chiar cei mai îndrăzneți dintre ei, să-i fure carnea. Dimpotrivă, își înfulecau degrabă carnea, de teamă că le-ar putea-o lua el. Colț Alb cunoștea bine legea: asuprește-l pe cel slab și dă ascultare celui puternic. El își mîncă porția de carne cît mai repede, și apoi vai de cîinele care nu terminase încă! Un mîrîit și o fulgerare a colților, și cîinelui aceuia nu-i mai rămînea decît să-și plîngă mîhnirea la stelele nepăsătoare, în timp ce Colț Alb termina porția pentru el.

Cu toate acestea, în răstimpuri, cîte un cîine se aprindea de revoltă, dar era pe dată înfrînt. Astfel, Colț Alb nu lîncezea niciodată. Era mîndru de izolarea sa în sînul haitei și adesea lupta să și-o păstreze. Dar asemenea lupte durau puțin. Era prea iute pentru ceilalți, care se pomeneau spintecați și sîngerau înainte de a-și fi dat seama ce se petrecuse. Erau biruiți aproape înainte de a fi început să se bată.

Tot atît de severă pe cît era disciplina la sania zeilor, era și disciplina menținută de Colț Alb printre tovarășii lui. Nu le îngăduia niciodată vreo libertate. Îi silea la un respect neclintit față de el. Între ei puteau să facă orice voiau. Nu-l privea pe el. Îl privea doar să fie lăsat în pace în izolarea lui, să i se facă loc atunci cînd binevoia să treacă printre ei și să-i fie recunoscută, întotdeauna, superioritatea asupra lor. Numai să fi schițat vreun cîine un pas mai bățos, să fi ridicat din buză sau să-și fi zbîrlit cît de cît părul, că se și năpustea asupra lui, nemilos și crud, convingîndu-l repede că apucase pe o cale greșită.

Era un tiran cumplit. Stăpînirea lui se dovedea dură ca oțelul. Îl apăsa cu înverșunare pe cel slab. Nu în zadar trăise el necruțătoarea luptă pentru viață pe vremea cînd fusese pui, cînd mama lui și el, singuri și necăjiți, ținuseră piept meleagurilor sălbatice ale wildului și supraviețuiseră. Și nu în zadar învățase să pășească supus cînd trecea vreo forță superioară. Îl asupra pe cel slab, dar îl respecta pe cel puternic. Și în cursul îndelungatei călătorii alături de Castor Cenușiu, el păși cu adevărat supus printre cîinii cei mari din taberele celorlalte animale-oameni pe care le întîlniră.

Lunile treceau. Călătoria lui Castor Cenușiu continua încă. Forța lui Colț Alb sporise de pe urma îndelungatelor ceasuri de drum și a necontenitei trude la sanie; și s-ar fi părut că dezvoltarea minții lui era aproape deplină. Ajunsese să cunoască în întregime lumea în care trăia. Felul lui de a vedea era rece și materialist. Lumea, așa cum o vedea el, era sălbatică și brutală, o lume lipsită de căldură, o lume în care mîngîierea, dragostea și luminoasa gingășie sufletească nu existau. Nu-l iubea pe Castor Cenușiu. E drept, era un zeu, dar un zeu foarte crud. Colț Alb se arăta bucuros să-i recunoască stăpînirea, dar era o stăpînire bazată pe inteligența superioară și pe forța brutală. Era ceva în ființa lui Colț Alb, ceva care-l făcea să dorească această stăpînire, pentru că altminteri nu s- ar fi întors din wild - atunci cînd a făcut-o - pentru a se supune. În firea lui existau unele adîncimi care niciodată nu fuseseră explorate. O vorbă bună, o mîngîiere din partea lui Castor Cenușiu ar fi putut găsi ecou în aceste adîncuri; dar Castor Cenușiu nu mîngîia și nici nu rostea vorbe calde. Nu- i stătea în fire. Domnia lui era sălbatică și el cîrmuia cu asprime, împărțind dreptatea cu o bîită, pedepsind încălcările prin suferința loviturii și răsplătind meritul nu cu blîndețe, ci nelovind.

Astfel, Colț Alb nu cunoscuse nimic din fericirea pe care mîna omului i-ar fi putut-o da. Pe lîngă aceasta, nici nu-i plăceau mîinile animalelor-oameni. Față de ele era binevoitor. E drept că uneori mîinile acestea îi dădeau carne; de cele mai multe ori însă, ele îl loveau. Mîinile erau ceva de care trebuie să te ții departe. Ele aruncau pietre, umblau cu tot felul de bețe, bîte și bice, dădeau palme și lovituri, iar atunci cînd îl atingeau, se pricepeau să-l facă să sufere, ciupindu-l și smucindu-l. Prin satele străine întîlnise mîini de copii și învățase că ele lovesc cu cruzime. Și odată, un copil cît o șchioapă, care abia se ținea pe picioare era cît pe-aci să-i scoată un ochi. În urma acestor experiențe deveni bănuitor față de toți copiii. Nu putea să-i sufere în apropierea lui. Cînd veneau spre el, cu mîinile lor amenințătoare, se ridica.

Odată se afla într-un sat de lîngă Marele Lac al Sclavilor cînd, fiindu-i dat să sufere de pe urma mîinilor animalelor-oameni, ajunsese să-și modifice legea pe care o învățase de la Castor Cenușiu, și anume că era o crimă de neiertat să muști un zeu. În satul acela, Colț Alb - după obiceiul tuturor cîinilor din toate satele - o porni după hrană. Un băiețaș tăia mărunt cu o secure niște carne înghețată de elan. Bucățelele cădeau prin zăpadă. Furișîndu-se într-acolo, în căutare de carne, Colț Alb se opri și începu să înfulece bucățile. Îl văzu apoi pe băiat cum lăsă securea și apucă o bîită zdravănă. Sări într-o parte tocmai la vreme ca să scape de lovitura ce cobora asupra lui. Băiatul îl urmări, iar el, un străin în satul acela, o luă la fugă printre două tipii, pentru a se vedea apoi înghesuit în fața unui mal înalt de pămînt.

Colț Alb nu mai avea nici o scăpare. Singurul drum care îi mai rămăsese trecea printre cele două tipii, dar băiatul îi aținea calea. Stînd cu bîta gata să lovească, el înainta spre prada pe care o încolțise. Colț Alb era furios. Îl înfruntă pe băiat, zbîrlindu-se și mîrîind, cu simțul dreptății din el batjocorit. Cunoștea legea prăzii. Toate resturile de carne, ca de pildă bucățile înghețate, aparțineau cîinelui care le găsea. Nu greșise cu nimic, nu încălcase nici o lege și totuși băiatul se pregătea să-i tragă o chelfăneală. Colț Alb abia își dădu seama ce se petrece. Făcu un ocol într-un moment de furie și atît de repede, încît nici băiatul nu-și dădu seama. Tot ceea ce știu băiatul era că se trezise răsturnat în zăpadă, iar mîna în care ținea bîta îi fusese sfîșiată de dinții lui Colț Alb.

Colț Alb știa însă că încălcase legea zeilor. Își înfipsese colții în carnea sfîntă a unuia dintre ei și nu se putea aștepta decît la cea mai cumplită pedeapsă. Dădu fuga la Castor Cenușiu și se ghemui după picioarele lui protectoare, cînd băiatul pe care îl mușcase și familia acestuia veniră să ceară răzbunare. Plecară însă fără să fi primit satisfacție. Castor Cenușiu îl apăraseră pe Colț Alb. Îl apărăseră și Mit-sah și Klookooch. Ascultînd ciorovăiala și urmărind gesturile furioase, pricepu că fapta pe care-o săvîrșise era îndreptățită. Și în felul acesta înțelese că existau zei și zei. Erau zeii lui, și mai erau și alți zei, și se deosebeau între ei. De la zeii lui el trebuia să primească totul, fie că era drept, fie că era nedrept, dar nu era silit să primească nedreptatea din partea altor zei. În acest caz era dreptul lui să se răzbune, folosindu-și colții.

Înainte ca ziua să se fi scurs, Colț Alb mai învăță ceva despre această lege. Pe cînd Mit-sah aduna singur lemne de foc în pădure, întîlni pe băiatul care fusese mușcat. Acesta mai era întovărășit și de alți băieți. Urmă un schimb de cuvinte aprinse. Apoi toți băieții îl atacă pe Mit-sah. Era vai de el. Loviturile plouau din toate părțile. La început, Colț Alb privi. Găsea că aceasta este o treabă a zeilor și că nu-l privește pe el. Apoi își dădu seama că Mit-sah, unul din zeii lui, mănîncă bătaie. Nu dintr-un imbold al rațiunii făcu Colț Alb ceea ce făcu. Un val de furie nebună îl împinse între cei ce se luptau. Cinci minute mai tîrziu peisajul era presărat de băieți care fugeau: mulți lăsau dîre de sînge pe zăpadă, semn că dinții lui Colț Alb nu-și pierduseră vremea. Cînd Mit-sah își povesti pățania în tabără, Castor Cenușiu porunci să i se dea carne, multă carne, lui Colț

Alb, care, stînd sătul și somnoros lîngă foc, înțelese că legea și-a primit confirmarea.

Prin aceste încercări, Colț Alb ajunse să cunoască datoria de a apăra proprietatea. De la apărarea trupului zeului său și pînă la apărarea bunurilor lui nu era decît un pas, și acest pas fusese și el făcut. Ceea ce aparținea zeului său trebuia apărat împotriva întregii lumi - chiar mușcîndu-i pe alți zei. Dar un asemenea act nu numai că era în sinea lui o nelegiuire, ci și plin de primejdii. Zeii erau atotputernici și un cîine nu se putea măsura cu ei; totuși Colț Alb învăță să-i înfrunte, fîrios de războinic și de neînfricat. Datoria trecu peste sentimentul fricii, și aceia dintre zei care obișnuiau să fure învățară să nu se atingă de avutul lui Castor Cenușiu.

În legătură cu aceasta, Colț Alb a învățat repede că zeul care fură este de obicei un zeu laș, gata s-o rupă de fugă atunci cînd se dă alarma. A mai învățat că, din momentul cînd el dădea alarma și pînă ce Castor Cenușiu sărea în ajutor, trecea foarte puțin timp. Și a înțeles că nu teama de el, ci de Castor Cenușiu îl făcea pe hoț

să fugă. Colț Alb nu dădea niciodată alarma lătrînd. El nu lătra niciodată. Sistemul lui era să se repeadă de-a dreptul la cel nepoftit și să-și înfigă colții în el, dacă putea. Fiind de felul lui morocănos și singuratic și neavînd nimic de-a face cu ceilalți cîini, el era deosebit de nimerit să păzească avutul stăpînului său și în acest scop era încurajat și dresat de Castor Cenușiu. Ca urmare, Colț Alb deveni și mai crud, mai neîmblînzit și mai singuratic.

Lunile se scurgeau, întărind tot mai mult convenția dintre cîine și om. Aceasta era vechea convenție pe care primul lup venit din wild o făcuse cu omul. Și asemenea tuturor lupilor și cîinilor sălbatici care i-au urmat și au făcut și ei la fel, Colț Alb statornici o învoială, care-l privea doar pe el. Condițiile erau simple. Pentru a avea un zeu în carne și oase își dăruia propria-i libertate. Hrană și foc, apărare și tovărășie erau cîteva din lucrurile pe care le primea de la zeu. În schimb păzea avutul zeului, îl apăra, muncea pentru el și îi dădea ascultare.

Să ai un zeu, înseamnă să ai obligații. Obligațiile lui Colț Alb erau să-și facă datoria și să se teamă, dar nu să iubească. Nu știa ce înseamnă dragostea. Nu o încercase vreodată. Kiche era o amintire îndepărtată. În afară de aceasta, nu numai că părăsise wildul și propria lui seminție cînd se supusese omului, dar condițiile convenției erau de așa natură, încît, dacă ar mai fi întîlnit-o vreodată pe Kiche, nu și-ar fi părăsit zeul ca să plece cu ea. Credința față de om părea o lege a însăși ființei lui, mai puternică decît dragostea de libertate, de seminție și rudenie.

Capitolul 6

FOAMETEA

Primăvara era aproape cînd Castor Cenușiu își încheie călătoria lui cea lungă. Era în aprilie, și în ziua în care intră în satul lor și fu deshămat de Mit-sah Colț Alb împlini un an. Deși mai avea mult pînă să fie mare, Colț Alb era cel mai bine dezvoltat cîine de un an din tot satul, în afară de Lip-Lip. Moștenise statura și forța atît de la tatăl lui, lupul, cît și de la Kiche, și chiar de pe acum era la fel de mare ca și cîinii adulți. La trup nu arăta însă prea bine legat! Era zvelt și lung, iar forța lui - mai mult nervoasă decît masivă. Blana avea adevărata culoare a blănii de lup și, după toate aparențele, era un adevărat lup. Faptul că dinspre Kiche era pe sfert cîine nu lăsase nici o urmă fizică, deși în ce privește alcătuirea minții, acest lucru își pusese pecetea.

Rătăcea prin sat recunoscînd, cu o satisfacție reținută, pe diferiții zei pe care îi cunoscuse înaintea mării călătorii. Apoi erau cîinii, cățelei care creșteau ca și el și dulăii care nu mai păreau atît de mari și de grozavi cum i se întipăriseră lui în minte. De aceea se speria mai puțin decît odinioară și pășea mîndru printre ei, cu o oarecare nepăsare, ce îi era pe cît de nouă, pe atît de plăcută.

Exista și Baseek, un cîine bătrîn și încărunțit, care, pe vremea cînd Colț Alb măsura doar o șchioapă, era de ajuns să-i arate colții, ca să-l facă să se chircească și să se tîrască cît colo. Baseek îi dovedise lui Colț Alb cît era de neînsemnat și tot de la el avea să mai afle multe din prefacerile ce se petreceau în făptura lui. Pe cînd Baseek slăbise din pricina vîrstei, Colț Alb se întărise o dată cu tinerețea.

Cu prilejul tăierii unui elan ucis nu de mult. Colț Alb cunoscuse noile relații în care se afla cu lumea cîinilor. Căpătase o copită și o parte din fluierul piciorului, de care atârna o bucată bună de carne. Retras din focul învălmășelii celorlalți cîini - ascuns într-un desiș - își devora tocmai prada, cînd Baseek se repezi la el. Înainte de a-și da seama ce face, îl mușcă pe intrus de două ori și sări în lături. Baseek rămase surprins de îndrăzneala celui alt și de iuțea atacului. Stătea, uitîndu-se prosteste la Colț Alb, cu osul crud și roșu între ei.

Baseek era bătrîn și ajunsese să cunoască curajul mereu mai mare al cîinilor pe care pînă atunci avea obiceiul să-i terorizeze. Amarnice erau experiențele de felul acesta, pe care le făcea fără să vrea, fiind nevoit pînă în cele din urmă să-și pună la încercare toată înțelepciunea ca să o poată scoate la capăt. Altădată ar fi sărit la Colț Alb, cuprins de un val de mînie îndreptățită. Dar acum, puterile lui slăbite nu-i îngăduiau o asemenea aventură. Se zbîrli fioros și privi amenințător pe deasupra osului, la Colț Alb. Trezindu-i-se tot respectul din trecut. Colț Alb păru că se pleacă, se strînge și se făcu mic, cătînd o cale de a bate în retragere într-un fel nu prea rușinos.

Dar tocmai aci greși Baseek. Dacă s-ar fi mulțumit doar să arunce priviri feroase și amenințătoare, toate ar fi fost bune. Gata să se retragă, Colț Alb ar fi plecat lăsîndu-i carnea. Dar Baseek nu așteptă. Consideră ca și cîștigată victoria și făcu un pas înainte, spre carne. În timp ce se pleca neatent s-o miroasă, Colț Alb se zbîrli ușor. Nici chiar atunci n-ar fi fost prea tîrziu pentru Baseek să repare lucrurile. Ar fi fost de ajuns să stea deasupra cîrnii, cu capul ridicat, și să se încrunte la el și, în cele din urmă, Colț Alb și-ar fi văzut de drum. Dar carnea proaspătă îi umplea nările lui Baseek și lăcomia îl împinse să muște din ea.

Asta însă era prea mult pentru Colț Alb. La atît de puțin timp după lunile acelea în care îi dominase pe tovarășii lui de atelaj, îi era cu neputință să rămînă nepăsător, în timp ce altul devora carnea ce îi aparținea. Lovi - după obiceiul lui -fără de veste. După prima mușcătură, urechea dreaptă a lui Baseek era sfîrtecată în fîșii. Și acesta rămase încremenit în fața iuțelii cu care se petrecură lucrurile. Dar ceea ce urmă fu și mai dureros și se succedă cu aceeași repeziciune. Baseek se trezi dat peste cap și mușcat de gîtlej. Pe cînd încerca să se ridice, cîinele cel tînăr îi înfipse de două ori colții în umăr. Iuțea cu care se petrecuseră toate acestea era uluitoare. Se repezi zadarnic la Colț Alb și, jignit, clămpăni în gol. În clipa următoare, botul îi era sfîrtecat și Baseek se trase înapoi dinaintea cîrnii, clătîndu-se.

Roata se întorsese. Colț Alb stătea deasupra osului, zbîrlit și amenințător, pe cînd Baseek se opri ceva mai departe, gata să bată în retragere. Nu îndrăzni să lupte cu acest cățel iute ca fulgerul și din nou simți - cu și mai multă amărăciune - slăbiciunea bătrîneții care se apropia. Încercarea lui de a-și apăra demnitatea era eroică. Întorcînd calm spatele cîinelui cel tînăr și osului, ca și cînd nici unul, nici celălalt n-ar fi fost demni să fie luați în seamă, se îndepărtă pășind țănoș. Și nu se opri să-și lingă rănile sîngerînde pînă ce nu se convinse că nu era văzut.

Pentru Colț Alb, întîmplarea avu ca efect o și mai mare încredere în sine, precum și o mai mare mîndrie. Pășea mai puțin supus printre cîinii cei vîrstnici; atitudinea lui față de ei era acum mai puțin îngăduitoare. Nu că și-ar fi dat osteneala să caute pricină. Departe de el așa ceva. Dar în felul lui, cerea considerație. lînea la dreptul lui de a

merge pe propriul său drum, netulburat și fără să se ferească în lături pentru vreun alt câine. Trebuia să se țină seamă de el, atîta tot. Nu mai putea fi

desconsiderat și trecut cu vederea, așa cum era soarta cățeilor și cum continua să fie soarta celor care erau înhămați cu el la același atelaj. Se dădeau la o parte din drum, făceau loc cîinilor mai mari și, ori de cîte ori erau siliți de aceștia, le cedau și carnea. Dar Colț Alb, puțin sociabil, singuratic, ursuz, abia aruncînd cîte o privire în dreapta sau în stînga, temut și fioros, depărtat și străin, era acceptat ca egal printre vîrstnicii care îl priveau uluiți, învățară foarte repede să-l lase în pace, fără să încerce acte de dușmănie sau oferte de prietenie. Dacă îl lăsau în pace, îi lăsa în pace - o stare de lucruri pe care, după cîteva ciocniri, o găsiră ca cea mai de dorit.

Pe la mijlocul verii, Colț Alb avea să trăiască o altă încercare. Mergînd tiptil să cerceteze o altă tipie înălțată la marginea satului în timpul cît el fusese plecat cu vîntorii după elan, dădu de-a dreptul peste Kiche. Se opri și se uită la ea. Își aminti vag, totuși de ea; nu același lucru s-ar fi putut spune și despre Kiche. Ea ridică buza, cu vechiul ei mîrîit amenințător. Amintirile lui Colț Alb se limpeziră atunci cu totul. Vremurile uitate, cînd era pui, toate acestea erau legate de mîrîitul atît de cunoscut cu care-l întîmpinase și acum. Înainte de a-i fi cunoscut pe zei, ea fusese centrul universului lui. Vechile sentimente intime de odinioară îl copleșiră. Sări spre ea cu bucurie, dar Kiche îl primi cu colții tăioși, care-i sfîșiară obrazul pînă la os. Colț Alb nu pricepu. Se dădu înapoi, zăpăcit și nedumerit.

Dar nu era vina ei. O mamă de lup nu era făcută să-și amintească de puii ei de acum un an sau mai mult. Așa că ea nu-și aminti de Colț Alb. Era un animal străin, un nepoftit; și puii ei de acum îi dădeau dreptul să nu-i placă o astfel de apariție supărătoare.

Unul din pui se întinse spre Colț Alb. Erau frații lui vitregi, dar nu știau acest lucru. Colț Alb adulmecă plin de curiozitate puiul, dar Kiche se repezi la el, însemnîndu-i obrazul pentru a doua oară. El se dădu mai înapoi. Toate amintirile de odinioară; toate gîndurile ce se legau de ele se topiră din nou și reintrară în mormîntul din care fuseseră trezite la viață. O privi pe Kiche cum își lîngea puiul, oprindu-se în răstimpuri ca să mîrîie la el. În ochii lui ea nu mai prețuia nimic. Învățase să se descurce fără ea. Uitase însemnătatea ei. Nu mai exista nici un loc pentru ea în ordinea lucrurilor lui, după cum nici el nu mai avea loc în ordinea lucrurilor ei.

Stătea încă locului, prostit și uluit, cu amintirile uitate, întrebîndu-se ce se petrece, cînd Kiche îl atacă a treia oară, ca să-l pună pe fugă. Și Colț Alb îngădui să fie alungat. Era vorba de o femelă din rasa lui, și o lege a rasei lui făcea ca masculii să nu se lupte cu femelele. Nu știa nimic despre această lege, pentru că nu era o generalizare a minții, ceva obținut prin experiența lui. O simți doar ca pe un îndemn lăuntric, o chemare a instinctului, același instinct care-l făcuse să urle la lună și la stele, nopți de-a rîndul și să se teamă de moarte și de necunoscut.

Lunile trecură. Colț Alb deveni mai puternic, mai greu și mai masiv, în timp ce caracterul i se dezvolta pe drumul trasat de ereditatea și de mediul lui. Ereditatea lui era ceva viu care putea fi asemuit lutului. Avea multe posibilități, putea fi modelat în multe și felurite forme. Mediul modelează lutul pentru a-i da o formă anume. Astfel,

dacă Colț Alb n-ar fi tras niciodată la focul omului, wildul l-ar fi modelat ca pe un adevărat lup. Dar zeii îi dăduseră un alt mediu și el luă forma unui câine, care era mai degrabă aceea a unui lup, dar totuși câine și nu lup.

Și astfel, după cum era lutul firii sale și influența mediului, caracterul său luă o formă oarecum deosebită. Nu exista nici o ieșire. Devenea tot mai ursuz, mai nesociabil, mai singuratic, mai feroce; iar câinii învățau din ce în ce mai mult că era mai bine să stea pe picior de pace cu el decît pe picior de război, și Castor Cenușiu îl prețuia pe zi ce trecea tot mai mult.

Colț Alb, care părea că adună putere în toată ființa lui suferea totuși de o slăbiciune supărătoare. Nu putea să îndure să se rîdă de el. Ura rîsul oamenilor. N-aveau decît să rîdă între ei de orice le-ar fi dorit inima, numai de el nu, și atunci nu i-ar fi păsăt. Dar îndată ce rîsul se întorcea împotriva lui, era cuprins de cea mai cumplită furie. Din serios, demn și întunecat cum era, rîsul îl făcea să turbeze de furie, pînă la ridicol. Îl supăra și îl zdruncina atît de mult, încît ore de-a rîndul se purta ca un diavol. Și vai de câinele care în asemenea clipe se ciocnea de el! Cunoștea prea bine legea, ca să se lege de Castor Cenușiu; în spatele lui Castor Cenușiu era o bîță și divinitatea. Pe cînd în spatele câinilor nu era decît întinderea, și într-acolo fugeau de cîte ori apărea Colț Alb, pe care rîsul oamenilor îl scotea din minți.

În cel de al treilea an al vieții lui, o mare foamete se abătu peste indienii de pe fluviul Mackenzie. Vara lipsi peștele, iarna, renii-caribu își părăsiră obișnuitele lor poteci. Elani, abia de se zărea cîte unul, iepurii aproape dispăruseră, animalele de pradă pieriseră. Lipsite de hrana cea de toate zilele, istovite de foame, se atacară unele pe altele, devorîndu-se. Supraviețuірă doar cei puternici. Zeii lui Colț Alb vînau dintotdeauna. Cei bătrîni și slabi pieiră de foame.

Domnea jalea peste satul în care femeile și copiii se lipseau de hrană, pentru ca puținul ce-l aveau să poată intra în stomacurile vînătorilor istoviți și cu ochii înfundați, care băteau pădurile căutînd zadarnic vînat.

Foametea îi împinsese atît de departe pe zei, încît mîncară pielea tăbăcită, moale, a mocasinilor și mănușilor lor, în timp ce câinii își mîncară hamurile de pe spate și chiar bicele. Apoi, câinii se mîncară între ei, iar zeii îi mîncară pe câini. Mai întîi fură sacrificați cei mai slabi și mai nevolnici. Câinii rămași priveau și înțelegeau. Cîțiva dintre cei mai îndrăzneți și mai înțelepți părăsiră focurile zeilor, care ajunseseră un adevărat abator, și fugiră în pădure, unde pînă la urmă pieiră de foame sau sfîrtecați de lupi.

În aceste vremuri chinuite, Colț Alb se refugie și el în codru. Era mai făcut pentru această viață decît restul câinilor, pentru că pe el îl călăuzeau cele învățate pe cînd fusese pui. Ajunsesese deosebit de dibaci în vînarea viețuitoarelor mici. Ședea pitit ore întregi, urmărind fiecă mișcare a veveriței precaute, așteptînd cu o răbdare la fel de mare pe cît îi era foamea pînă ce veverița se aventura pe pămînt. Dar nici atunci Colț Alb nu se grăbea. Aștepta pînă ce era sigur de lovitură înainte ca veverița să se poată refugia în copac. Atunci și numai atunci țîșnea din ascunzișul lui, ca un proiectil cenușiu, cu o iuțeală de necrezut, fără să-și greșească vreodată ținta - veverița care fugea, dar nu destul de iute.

Oricît de mult succes avea în vînătoarea lui după veverițe, exista însă ceva care-l împiedica să trăiască și să se înzdrăvenească de pe urma lor. Nu erau destule. Astfel se văzu forțat să vîneze și făpturi mai mici. Foamea îi era atît de aprigă, încă nu se codea cîteodată să scormonească după șoareci, în găurile lor din pămînt. Și nici nu se dădea înapoi să se bată cu o nevăstuică, tot atît de flămîndă ca și el, dar adesea mai feroce.

În clipele cele mai grele de foame se întorcea la locurile oamenilor. Dar nu intra în tabără.

Pîndea în pădure, ferindu-se să fie descoperit și jefuind cursele de iepuri, în rarele prilejuri cînd cădea vreo pradă. Jefui pînă și iepurele din cursa lui Castor Cenușiu, într-o vreme în care acesta cutreiera pădurea, clătînîndu-se pe picioare, adesea lăsîndu-se jos să se odihnească din pricina slăbiciunii și a gîfiei.

Într-una din zile, Colț Alb întîlni un lup tînăr, jigărit, doar piele și oase, cu încheieturile muiate de foame. De n-ar fi fost el însuși flămînd Colț Alb ar fi plecat împreună cu lupul sau chiar ar fi intrat în haită alături de frații lui sălbatici. Dar așa, îl doborî pe lupul cel tînăr, îl ucise și-l mîncă.

Soarta părea să-l protejeze. Întotdeauna cînd îl încolțea lipsa de hrană, găsea cîte ceva de ucis, iar în timpul cînd era slab, avu norocul să nu dea peste el nici un animal de pradă mai mare. Astfel, odată, după ce prinsese puteri de pe urma unui rîs din care mîncase două zile, o haită de lupi înfometați dădu peste el. Urmă o goană nebună și sălbatică, dar el era mai bine hrănit decît ei și în cele din urmă îi lăsă departe, în urma lui. Și nu numai că se depărtă de ei, dar făcînd un ocol larg, se întoarse înapoi, pe pîrtia făcută de el însuși și întîlni pe unul din urmăritorii lui istoviți.

Apoi părăsi ținutul și plecă la drum, spre valea în care se născuse. Aici, în vechea vizuină, o întîlni pe Kiche. După cum îi era obiceiul, părăsise și ea focurile neospitaliere ale zeilor, întorcîndu-se la vechiul adăpost ca să nască. Cînd apărură Colț Alb, din toți puii ei doar unul mai trăia, și nici acesta nu mai avea multe zile. Viețile tinere aveau puțini sorți pe o astfel de foamete.

Kiche nu-l primi prea drăgăstoasă pe fiul ei cel mare. Lui Colț Alb însă nu-i păsa. Crescuse mai mare decît mama lui. Așa că întoarse spatele resemnat și o apucă în susul apei. Acolo unde rîul se bifurca, o luă spre stînga și dădu de vizuina rîsului cu care el și mama lui se luptaseră cîndva. Aici, în vizuina părăsită, se cuibări și se odihni o zi.

Pe la începutul primăverii, cînd zilele de foamete erau pe sfîrșite, îl întîlni pe Lip-Lip, care se refugiase și el în pădure, unde dusesese o viață amărîtă. Colț Alb dădu peste el pe neașteptate. Mergînd în direcții opuse, la poalele unui povîrniș înalt, ocoliră un colț de stîncă și se găsiră față în față. Se opriră, cuprinși de o bruscă neliniște, și schimbă priviri pline de neîncredere.

Colț Alb arăta minunat. Vînătoarea îi fusese spornică și timp de o săptămînă mîncase pe săturate. Era chiar îmbuibat de ultima lui pradă. Dar în clipa în care îl văzu pe Lip-Lip, tot părul i se zbîrli pe spate. Se zbîrlise fără să vrea - era în acea stare fizică,

care în trecut îi întovărășea întotdeauna starea de spirit pricinuită de teroarea și persecuția dezlănțuite împotriva-i de Lip-Lip. Ca și în trecut când se zbîrlea și începea să mîrîie la vederea lui Lip-Lip, se zbîrli și mîrîi fără să vrea și acum. Nu-și pierdu vremea. Făcu repede și desăvîrșit ceea ce trebuia. Lip-Lip încercă să dea înapoi, dar Colț Alb îl împinse zdravăn cu umărul. Lip-Lip se dădu peste cap, căzînd pe spate. Dinții lui Colț Alb se înfipseră în gîtlejul sfrijit. Urmă o luptă pe viață și pe moarte, în cursul căreia Colț Alb se roti țeapăn și cu privirile încordate. Apoi își reluă drumul de-a lungul povîrnișului, mergînd tot timpul la poalele lui.

Într-o zi, scurt timp după aceea, ajunse la marginea unei păduri, unde o fîșie îngustă de pămînt ducea în jos pînă la fluviul Mackenzie. Odinioară mai fusese prin locurile acestea - pe atunci erau însă pustii. Acum aici era un sat. Pitit după arbori, Colț Alb se opri să cerceteze situația. Priveliștile, zgomotele și mirosurile - toate îi erau cunoscute. Era vechiul sat care își schimbase așezarea. Dar priveliștile, zgomotele și mirosurile erau deosebite de cele de pe vremea când fugise din sat. Nu se auzea nici un scheunat și nici un jeluit. Îi ajunseră la ureche zgomote care arătau că acolo e viață, iar când auzi glasul supărat al unei femei, își dădu seama că de fapt era supărarea cuiva care avea stomacul plin. Iar văzduhul era îmbibat cu miros de pește. Exista deci mîncare. Foametea trecuse. Pășii cu îndrăzneală afară din pădure și intră în tabără, mergînd de-a dreptul la tipia lui Castor Cenușiu. Castor Cenușiu nu era acolo, dar Kloo-kooch îl primi cu strigăte de bucurie și cu un pește proaspăt și întreg, iar el se culcă jos, așteptîndu-l pe Castor Cenușiu.

PARTEA a IV-a

Capitolul 1

DUȘMANUL SEMINȚIEI SALE

Dacă în firea lui Colț Alb a existat vreo înclinare, oricît de ușoară, să lege frăție cu cei de o rasă cu el, o asemenea înclinare a fost cu totul înăbușită atunci când a ajuns căpetenia atelajului. Pentru că acum cîinii îl urau - îl urau pentru suplimentul de carne pe care Mit-sah i-l dădea, pentru toate favorurile, reale și închipuite, pe care le primea, pentru că întotdeauna gonea în fruntea atelajului, cu smocul cozii fluturînd și cu spatele retrăgîndu-se neîncetat și întăritîndu-i.

Și Colț Alb îi ura la rîndu-i tot atît de aprig. Faptul că devenise înaintaș nu era ceva care să-l mulțumească. Să fie silit să alerge înaintea haitei care urlă, a haitei pe ai cărei cîini îi burdușise unul cîte unul și pe care îi stăpînise timp de trei ani, era mai mult decît putea să îndure. Dar trebuia să îndure acest lucru sau să piară, și viața din el nu dorea de loc să piară. În clipa în care Mit-sah dădu ordin de plecare, întregul atelaj țîșni spre Colț Alb, cu urlete aprige și sălbatice.

Nu era nici o scăpare. Dacă se întorcea spre ei, Mit-sah l-ar fi plesnit peste bot cu biciul care pișcă. Nu-i rămînea decît să gonească înainte. Nu putea să se ciocnească cu haita care urla, bizuindu-se pe coada și pe picioarele lui dinapoi. Acestea nu erau arme potrivite cu care să înfrunte colții nemiloși. Așa că goni înainte, trecînd peste propria-i fire și mîndrie cu fiecare salt pe care-l făcea și gonind cît era ziua de lungă.

Nu pot fi încălcate impulsurile firii cuiva fără a-l face să se închidă în sine. O astfel de întoarcere la matcă seamănă cu aceea a firului de păr care, crescut din trup, se întoarce în chip nefiresc spre locul de unde a ieșit, intrînd în trup -lucru înveninat și putred, care dă naștere suferinței. La fel se petrecură lucrurile și cu Colț Alb. Fiecare chemare a ființei lui îl împingea să sară la haita care îi urla pe urme, dar era voința zeilor ca așa ceva să nu se întîmple, iar în spatele acestei voințe, ca s-o întărească, era biciul făcut din mațe de caribu, cu cureaua lui de treizeci de picioare, care mușca. Așadar, Colț Alb nu putu decît să se roadă de amărăciune și în suflet îi crescă o ură și o răutate egale cu ferocitatea și cu imposibilitatea firii lui de a se lăsa domesticit.

Dacă o ființă a fost vreodată dușmană rasei sale, apoi Colț Alb era acea ființă. El nu cerea îndurare și nici nu o arăta față de alții. Era neconținut sîcîit de colții haitei, care își lăsa semne pe trupul lui, dar tot atît de înverșunat își lăsa el urmele pe trupurile celor din haită. Spre deosebire de majoritatea înaintașilor care, atunci cînd se așeza tabăra și cîinii erau deshămați, se grămădeau lîngă zei spre a fi apărați, Colț Alb disprețuia o asemenea apărare. Pășea cu îndrăzneală prin tabără, aplicînd pedepse noaptea pentru tot ceea ce suferise ziua. Înainte de a fi fost făcut înaintașul atelajului, haita învățase să se ferească din calea lui. Dar acum lucrurile stăteau altfel. Ațîțați de urmărirea lui de o zi întreagă, influențați fără să-și dea seama de faptul că-l vedeau neconținut fugind, stăpîniți de simțămîntul dominației din cursul întregii zile, cîinii nu se puteau hotărî să-i facă loc. De cîte ori apărea printre ei, se stîrnea gîlceava. Mersul lui Colț Alb era marcat de mîrîituri și mușcături. Pînă și aerul pe care-l respira era suprasaturat de ură și răutate, și asta nu făcea decît să sporească ura și răutatea din el.

Cînd Mit-sah striga, poruncind atelajului să oprească, Colț Alb asculta. La început, treaba asta provocase agitație printre cîini. Se năpustiseră cu toții asupra înaintașului pe care-l urau atît, dar pînă la urmă văzură că lucrurile stau altfel. În spatele lui se afla Mit-sah, care pocnea din biciul cel mare. Și astfel, cîinii înțeleseseră că atunci cînd atelajul era oprit din poruncă, Colț Alb trebuia lăsat în pace. Dar cînd Colț Alb se oprea fără să fi primit poruncă, le era îngăduit să sară la el și, dacă puteau, să-l sfîșie chiar. După cîteva încercări, Colț Alb nu se mai opri fără poruncă. Învăță repede. Era în firea lucrurilor să învețe repede, dacă voia să supraviețuiască în acele condiții nemaipomenit de aspre, în care fusese hărăzit să trăiască.

În tabără însă, cîinii nu se puteau de loc deprinde să-i dea pace. Zi de zi, ațînîndu-se pe urmele lui și sfidîndu-l, tot ce învățaseră noaptea trecută se ștergea, iar în noaptea următoare trebuiau să învețe din nou, pentru a da apoi totul uitării imediat. Pe de altă parte, exista un puternic motiv pentru a-l urî. Simțeau o deosebire de rasă între ei - o cauză de dușmănie suficientă în sine. Ca și el, erau lupi domesticiți. Dar ei fuseseră domesticiți de generații. Pierduseră multe din ale wildului, astfel încît pentru ei wildul era necunoscutul cumplit, veșnic amenințător și veșnic pe picior de război. Pe cînd, după aspect, după felul de a acționa și după imbolduri, Colț Alb aparținea încă wildului. Îl simboliza, era însăși personificarea wildului) așa că atunci cînd îi arătau colții, de fapt se apărau pe ei înșiși împotriva forțelor distrugătoare ce pîndeau în umbra pădurii și în bezna de dincolo de focul taberei.

Dar cîinii mai învățară ceva, și anume, să stea mereu împreună. Colț Alb era prea cumplit pentru ca vreunul dintre ei să-l înfrunte de unul singur. Îi ieșeau în cale în

grup, altminteri i-ar fi ucis unul cîte unul, într-o singură noapte. Dar așa cum se înfățișau lucrurile, n-avea nici o șansă să- i poată ucide. Ar fi putut să dea peste cap vreunul din cîini, dar haita s-ar fi năpustit asupra-i, înainte ca el să fi putut continua lupta și să aplice mușcătura mortală la gîtlej. De cum se ivea un semn de gîlceavă, întregul atelaj se aduna ca să-l înfrunte. Cîinii se mai ciorovăiau între ei, dar totul era dat uitării cînd se ivea vreo ceartă cu Colț Alb.

Pe de altă parte, oricît s-ar fi străduit ei, pe Colț Alb nu-l puteau răpune. Era prea iute pentru ei, prea grozav, prea inteligent. Ocoala locurile strîmte și întotdeauna se retrăgea cînd se arătau hotărîți să-l împresoare. Cît despre faptul de a-l pune la pămînt, nici unul din cîini nu era în stare să facă asta. Picioarele lui se înțepeneau în pămînt cu aceeași îndîrjire cu care se agățau de viață. Viața și pămîntul de sub picioare erau sinonime în nesfîrșita lui războire cu haita și nimeni nu știa mai bine acest lucru decît Colț Alb.

Așa ajunse el dușmanul celor din seminția lui - lupii aceia domesticiți, muiati de focurile oamenilor și slăbiți de umbra protectoare a forței omenești. Colț Alb era crud și neîmpăcat; așa fusese modelat lutul lui. Jurase răzbunare tuturor cîinilor și trăia atît de cumplit această răzbunare, încît Castor Cenușiu nu putea decît să se minuneze de cruzimea de care era în stare Colț Alb: jura că n-a existat vreodată un asemenea animal; și indienii din alte sate jurau și ei același lucru cînd își aduceau aminte de istoriile cu uciderile cîinilor săvîrșite de Colț Alb.

Cînd Colț Alb împlini aproape cinci ani, Castor Cenușiu îl luă într-o lungă călătorie, și amintirea prăpădului pe care îl stîrnise printre cîinii din numeroase sate înșirate în lungul fluviului Mackenzie, de dincolo de Rockies¹¹ și în jos de Porcupine¹², pînă la Yukon¹³, rămase de pomină. Colț Alb se desfăta răzbunîndu-se împotriva rasei lui. Erau cîini de rînd, nebănuitori. Nu erau deprinși cu iuțeala și precizia lui, cu atacul lui prin surprindere. Nu știau ce fel de creatură aducătoare de pierzanie era. Se zbîrleau la el, pășind țeapăn și provocator, în timp ce el, fără să mai piardă vremea cu pregătiri de amănunt, trecea la acțiune, țîșnind ca un arc de oțel, îi înhăța de gît, nimicindu-i înainte ca vreunul din ei să-și dea seama ce se întîmplă cu el, pradă încă surprizei.

Ajunsesese foarte iscusit în luptă. Calcula. Niciodată nu-și irosea forțele, niciodată nu se pierdea în ciorovăieli de prisos.

Se vîra prea repede în luptă ca să mai aibă timp de așa ceva, și, dacă nu nimerea, o tulea de asemenea cît mai repede. Simțea într-o măsură neobișnuită acea neplăcere pe care o are lupul în încăierare. Nu putea să sufere atingerea mai îndelungată a altui trup. Aceasta era aducătoare de primejdie. Îl scotea din fire. Simțea nevoia să fie departe, liber, pe propriile lui picioare, fără să atingă vreo vietate. Era wildul care mai stăruia în el. Acest simțămînt fusese accentuat de viața neînduplecată de care avusese parte încă de pe vremea cînd era cățel. În jurul lui pîndea primejdia. Era cursa, veșnica cursă, teama de ea, care pîndea în adîncul ființei lui, întreșută cu firea lui.

Așadar, ceilalți pe care îi întîlnea nu aveau sorți de izbîndă în fața lui. Se ferea de colții lor. Îi doboră sau pleca, și el însuși rămînea mereu neatins. În desfășurarea

normală a lucrurilor au existat și excepții. Așa de pildă, se întâmplă odată ca, năpustindu-se asupra lui mai mulți câini, să-l pedepsească înainte ca el să fi putut fugi; iar alte ori se întâmplă ca un singur câine să-i lase semne adânci. Dar toate acestea nu erau decît accidente. În general devenise un luptător atît de iscusit, încît ieșea neatins din luptă.

Mai avea încă un avantaj. Măsura exact timpul și distanța. Și lucrul acesta nu-l făcea în mod conștient. Nu calcula asemenea lucruri. Totul era mecanic. Ochii lui vedeau exact, iar nervii transmiteau cu precizie imaginea în creier. Alcătuirea lui era mai bună decît a câinilor de rînd. Elementele din care era el făcut conlucrau mai bine și mai sigur. Coordonarea lui nervoasă, mintală și musculară era mai bună, mult mai bună. Cînd ochii lui trimiteau creierului imaginea mișcătoare a vreunei acțiuni, creierul, fără vreo efortare conștientă, știa care este spațiul în care se petrece acțiunea, precum și timpul necesar îndeplinirii ei. În felul acesta putea să evite săritura sau mușcătura vreunui alt câine și în chiar clipa aceea să prindă fracțiunea de timp, infinit de mică, în care să-și dezlănțuie atacul. Mecanismul trupului și minții lui era mai bine alcătuit. Și pentru aceasta nu trebuia să fie lăudat el. Natura fusese mai darnică cu el decît cu animalele obișnuite, și atîta tot.

Era vară cînd Colț Alb sosi la Fort-Yukon. Către sfîrșitul iernii, Castor Cenușiu străbătu valea cea mare dintre Mackenzie și Yukon, iar primăvara și-o petrecu vîînd printre colții de stîncă de la apus ai Munților Stîncoși. Apoi, după ce gheața de pe rîul Porcupine crăpă, își dură o luntre și vîsli în josul apei, spre locul unde rîul se întîlnea cu Yukonul, hăt-departe, chiar sub Cercul Arctic. Acolo se afla vechiul fort al Companiei Hudson Bay și erau mulți indieni, multă hrană și o nemaîîntîlnită agitație. Era în vara anului 1898, și mii de căutători de aur o luau în susul

Yukonului, spre Dawson și Clondike. Se aflau încă la sute de mile de ținta lor, deși mulți dintre ei erau pe drum de un an de zile, iar drumul cel mai scurt pe care îl parcursese oricare dintre aceștia, spre a ajunge tocmai acolo, era de cinci mii de mile, în vreme ce alții veneau de la celălalt capăt al lumii.

Aci se opri Castor Cenușiu. Îi ajunsese la urechi zvonul goanei după aur și venise și el cu cîteva baloturi cu blănuri, mănuși și mocasini cusuți cu fir de mațe. Nu s-ar fi aventurat el cale atît de lungă, dacă nu s-ar fi așteptat la un cîștig mare. Dar ceea ce nădăjduise el era nimic pe lîngă cele ce izbutise să realizeze. Nici în visul lui cel mai nebunesc nu sperase un cîștig mai mare de sută la sută; cîștigă însă mie la sută. Și ca un adevărat indian, se instală să vîndă cu grijă și fără grabă, chiar dacă ar fi fost nevoie să stea toată vara și restul iernii pentru a scăpa de marfă.

La Fort-Yukon văzu Colț Alb primii oameni albi.

Era foarte bănuitor față de ei. Nu se putea ști ce spaime tainice aveau în puterea lor, ce suferințe nebănuite puteau pricinui ei. Era curios să-i urmărească, temîndu-se să nu fie simțit de ei. În primele ceasuri se mulțumi să dea tîrcoale pe furiș și să-i urmărească cu privirea, de la o depărtare sigură. Apoi văzu că nu se întâmpla nici un rău câinilor care le dădeau tîrcoale și se apropie.

La rîndu-i devenise și el obiectul unei mari curiozități din partea lor. Înfățișarea lui de lup le atrăgea pe dată privirile, arătîndu-și-l unul altuia. Lucrul acesta îl puse în gardă pe Colț Alb și, cînd încercară să se apropie de el, le arătă colții și se dădu înapoi. Nici unul din ei nu izbuti să pună mîna pe el, și era bine că se întîmpla așa.

Colț Alb află curînd că foarte puțini din acești zei - nu mai mulți de o duzină, - trăiau aici. La fiecare două sau trei zile, un vapor, o altă manifestare uriașă a puterii, venea la țarm, oprindu-se cîteva ceasuri. Oamenii albi coborau de pe vapoare și plecau cu ele din nou. Numărul acestor oameni părea nesfîrșit. Cam în prima zi văzuse mai mulți decît toți indienii pe care îi fusese dat să- i vadă în viața lui; și pe măsură ce zilele treceau, ei continuau să vină în susul apei, să se oprească și s-o pornească iar în sus, pînă ce se pierdeau în depărtare.

Dar dacă zeii albi erau atotputernici, cîinii lor nu prea făceau parale. Acest lucru Colț Alb îl descoperi curînd, amestecîndu-se printre cei care coborau pe mal cu stăpînii lor. Aveau forme și mărimi felurite. Unii aveau picioare scurte - prea scurte; alții aveau picioare lungi - prea lungi; aveau păr în loc de blană și unii dintre ei chiar foarte puțin. Și nu era unul care să știe să se bată.

Ca dușman al rasei sale, lui Colț Alb îi stătea în fire să se bată cu ei, ceea ce și făcu, și curînd după aceea simți un puternic dispreț față de ei. Erau blegi și neputincioși, făceau larmă multă și se zbăteau încolo și înapoi, încercînd cu stîngăcie să realizeze prin forță pură ceea ce el izbutea prin îndemînare și viclenie. Se năpusteau lătrînd la el, iar el sărea în lături. Nu-și dădeau seama unde dispărea; și în aceeași clipă, el îi lovea în grumaz, dîndu-i peste cap și mușcîndu-i de gîtlej.

Uneori, lovitura izbutea și cîinele cădea în noroi, în timp ce haita de cîini indieni, care aștepta, tăbăra pe el, sfîșiindu-l în bucăți. Colț Alb era înțelept. Învățase de mult că zeii se supărau cînd le erau uciși cîinii. Oamenii albi nu erau o excepție. Așa că după ce răpunea pe vreunul din cîinii lor, sfîșiindu-i gîtlejul, se mulțumea să se dea deoparte și să lase haita să vină și să-i desăvîrșească opera. Atunci se năpusteau oamenii albi, vîrsîndu-și toată mînia pe haită, în timp ce Colț Alb rămînea teafăr. Se oprea la o mică depărtare și privea, în timp ce pietre, bîte, securi și tot felul de arme se abăteau peste tovarășii lui. Colț Alb era foarte înțelept.

Dar și tovarășilor lui le veni mintea la cap, în felul lor, și o dată cu ei, Colț Alb deveni și el mai înțelept. Înțelesesă că numai în timp ce se ancora vaporul la țarm puteau petrece. După ce primii doi sau trei cîini străini erau trîntiți și răpuși, oamenii albi își înghesuiau animalele înapoi pe bord, răzbunîndu-se cu furie pe ticăloși. Unul din oamenii albi, vîzîndu-și cîinele, un prepelicar, sfîrtecat în bucăți sub ochii lui, scoase un revolver, trase repede de șase ori, și șase cîini din haită zăceau morți sau pe moarte - o altă manifestare a puterii, care se întipărise în mintea lui Colț Alb.

Dar toate acestea îi făceau plăcere. Nu-și iubea seminția și era destul de îndemînat să scape

nevătămat. La început, uciderea cîinilor oamenilor albi era o plăcere. După un timp, deveni o ocupație. N-avea nimic de făcut. Castor Cenușiu era prins cu negustoria lui și voia să se îmbogățească, așa încît Colț Alb umbla haimana de-a lungul

debarcaderului, însoțit de haita de câini indieni, care își făcuse o faimă înfricoșătoare și aștepta sosirea vapoarelor. Îndată ce veneau, se porneau pe petrecere. După câteva minute, când oamenii albi își reveneau din surpriză, haita era împrăștiată. Petrecerea se curma pînă la sosirea vaporului următor.

Nu se putea spune că din această haită făcea parte și Colț Alb. Niciînd nu se amesteca cu ea, sta deoparte, întotdeauna singur și chiar temut de ea. E drept că lucra cu haita. El începea cearta cu câinele străin, în timp ce haita aștepta. Și după ce-l doboră pe străin, ceilalți veneau să termine treaba. Dar e tot atît de adevărat că atunci el se retrăgea, lăsînd pe cei din haită să încaseze pedeapsa din partea zeilor jigniți.

Nu trebuia să se străduiască prea mult ca să provoace gîlceavă. Tot ce avea de făcut atunci când câinii străini coborau pe mal, era să se arate. Cum îl vedeau, se repezeau la el. O făceau din instinct. El era wildul - necunoscut, cumplit, veșnic amenințator, făptura care dădea tîrcoale în beznă, în jurul focurilor lumii primitive, când ei, ghemuiți lîngă foc, își adaptau din nou instinctele, învățînd să se teamă de wildul din care veniseră și de care se depărtaseră și-l trădaseră. Generație după generație, de-a lungul tuturor generațiilor, această teamă de wild se imprimase în firea lor. De secole, wildul însemna teroare și nimicire. Și în tot acest timp, stăpînii lor le îngăduiseră să ucidă făpturile wildului. Făcînd asta, ei se apărau atît pe sine, cît și pe zeii a căror tovarășie o împărtășeau.

Și astfel, proaspăt poposiți din sudul molatic, acești câini, coborînd pe pasarelă și apoi pe malul Yukonului, cum îl zăreau, simțeau imboldul irezistibil de a se năpusti asupra lui ca să-l nimicească. Chiar de erau câini crescuți la oraș, ei simțeau totuși frica instinctivă de wild. Nu vedeau numai cu ochii lor, în lumina limpede a zilei, făptura aceea care aducea a lup și care stătea dinaintea lor. O vedeau cu ochii strămoșilor, și din amintirea moștenită de la ei îl cunoșteau pe Colț Alb drept lup și vechea ură se redeștepta în ei.

Toate acestea îi făceau viața plăcută lui Colț Alb. Dacă, văzîndu-l, se simțeau îndemnați să sară la el acești câini străini, cu atît mai bine pentru el și cu atît mai rău pentru ei. Îl priveau ca pe o pradă care li se cuvenea, și tot ca pe o pradă care i se cuvenea îi primea el.

Nu în zadar văzuse el pentru prima oară lumina zilei într-o vizuină singuratică și dăduse primele lui bătălii cu ptarmiganul, nevăstuica și rîsul. Și nu în zadar copilăria îi fusese amărîtă de persecuția lui Lip-Lip și a întregii haite de căței. Ar fi putut să fie altfel, și atunci ar fi fost și el altfel. De n-ar fi existat Lip-Lip, și-ar fi putut petrece vremea printre căței atunci când era pui și s-ar fi dezvoltat aducînd mai mult a câine și arătînd mai multă bunăvoință față de câini. Dacă Castor Cenușiu i-ar fi arătat afecțiune și dragoste, acestea ar fi găsit ecou în adîncurile firii lui Colț Alb, scoțînd la lumină tot felul de însușiri minunate. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa. Lutul lui Colț Alb a fost plămădit altfel; făcîndu-l să fie așa cum era, ursuz și singuratic, lipsit de sentimentul dragostei și crud - un dușman al seminției sale.

ZEUL CEL SMINTIT

La Fort-Yukon trăiau puțini oameni albi. Veniseră de multă vreme în acel loc, își spuneau „maia” și erau foarte mândri de aceasta. Pentru ceilalți oameni, așezați de curînd în ținut, nu aveau decît dispreț. Cei care coborau de pe vapoare, noii veniți, erau cunoscuți ca chechaquos, iar cînd li se spunea astfel, ei lăsau întotdeauna capul în jos. Își făceau pîinea cu praf de copt. Aceasta era deosebirea dintre ei și „maia”, care într-adevăr își făceau pîinea cu maia, pentru că nu aveau praf de copt.

De fapt, toate acestea nu aveau nici o importanță. Oamenii din fort îi disprețuiau pe noii veniți și, ori de cîte ori îi vedeau la strîmtoare, se bucurau. Se bucurau mai ales cînd Colț Alb și haita lui, cu o faimă atît de proastă, dădeau iama printre cîinii noilor veniți. Cînd sosea un vapor, oamenii din fort își îndeplineau obligația de a coborî pe mal și a asista la petrecere. O așteptau cu aceeași nerăbdare ca și cîinii indienilor și nu se lăsau rugați să prețuiască rolul feroce și viclean pe care-l juca Colț Alb.

Printre ei era însă unul căruia această joacă îi provoca o bucurie deosebită. Cum auzea sirena vaporului, venea în fugă. Și după ce ultima bătălie se termina, iar Colț Alb cu haita se împrăstiau, el se întorcea agale spre fort, cu multă părere de rău. Uneori, cînd vreun cîine delicat din sud era doborît, slobozind urlatul cel din urmă sub colții haitei, el nu se putea stăpîni și începea să țopăie și să strige de plăcere. Și totdeauna îl urmărea cu atenție pe Colț Alb, la care rînjea.

Ceilalți oameni din fort îl strigau „Frumosu”. Nimeni nu-i știa prenumele și, în general, în ținut era cunoscut sub numele de Smith Frumosu. Dar era orice numai frumos nu. Porecla și-o datora tocmai înfățișării hîde. Îi lipsea mai cu osebite frumusețea. Natura fusese zgîrcită cu el. Mai întîi era mic de stat; deasupra scheletului lui supt se afla așezat un cap încă mai izbitor de supt. Creștetul său părea un punct. De fapt, în copilărie, înainte ca tovarășii lui să-l fi poreclit Frumosu, i se spusese „Gămălie”.

La spate, pornind din creștet, capul i se teșea spre ceafă; în față cobora direct în pantă spre fruntea joasă și deosebit de largă. De aci încolo, ca și cum iar fi părut rău de zgîrcenia ei, natura îi așezase, cu o mîină risipitoare, celelalte trăsături. Avea ochii mari și între ei era o distanță de doi ochi. Fața îi era uriașă în comparație cu corpul. Pentru a-l trăda și mai bine, natura îl înzestrase cu un maxilar enorm, ieșit în afară. Era larg și greu, pornind înainte și în jos, pîrînd că se odihnește pe piept. Poate că acest aspect se datora oboselii gîtului subțire, care nu putea susține așa cum trebuie o greutate atît de mare.

Această falcă dădea impresia unei crunte hotărîri. Ceva lipsea însă. Poate că era din pricina prisosului, poate că falca era prea mare. Oricum, era o înșelătorie. Smith Frumosu era cunoscut prin toate colțurile ținutului ca cel mai slab dintre lașii slăbănogi și nevolnici. Și pentru a-i întregi descrierea, dinții lui erau mari și galbeni, iar caninii de sus, mai mari decît ceilalți dinți, îi apăreau ca niște colți de sub buzele subțiri. Ochii îi erau galbeni și tulburi, ca și cum natura ar fi dus lipsă de pigmenti și și-ar fi adunat rămășițele de prin toate tuburile ei. La fel îi era și părul, cu fire rare și inegale, de culoare galben lutos și galben murdar, crescut pe cap și mijind pe obraz în smocuri și mănunchiuri răzlețe, ca niște grăunțe grămădite și bătute de vînt.

Pe scurt, Smith Frumosu era cumva monstruos, dar vina nu-i revenea lui. Nu era el răspunzător de aceasta. Așa-i fusese plămădit lutul de la bun început. Gătea, spăla vasele și făcea muncile grele pentru ceilalți oameni din fort. Și aceștia nu-l disprețuiau. Îi arătau mai degrabă o îngăduință foarte omenească, o îngăduință pe care o arătau oricărei fapturi nedreptățite din naștere. Le era și frică de el. Furiile lui lașe îi făceau să se teamă de un glonte tras pe la spate sau de otravă în cafea. Cineva trebuia totuși să gătească și, oricare i-ar fi fost defectele, de gătit putea găti.

Acesta era omul care se uita la Colț Alb, desfătându-se cu isprăvile lui feroase și râvnindu-l. Din prima clipă încercă să-l ademenească pe Colț Alb, dar el nici nu-i dădu atenție. Mai târziu, când momelile lui deveniră stăruitoare, Colț Alb se zbîrli, dezvelindu-și colții și dîndu-se înapoi. Nu-i plăcea omul. Nu-i plăcea de fel. Simțea răul din el și se temea de mîna întinsă și de încercările lui de a-i vorbi drăgălaș. Și din toate aceste pricini îl ura pe acest om.

Pentru faptele mai simple, binele și răul sunt lucruri ușor de înțeles. Binele reprezintă toate acele lucruri care aduc ușurare, mulțumire și curmarea răului. De aceea le place binele. Răul reprezintă toate lucrurile pline de neplăcere, amenințare și suferință și de aceea le urăsc așa cum se cuvine. Colț Alb simțea că Smith Frumosu e rău. Din trupul strîmb și din mintea sucită a acestuia, pe căi tainice apăreau emanații ale putreziciunii dinăuntru, asemenea negurii care se ridică de pe o mlaștină puturoasă. Nu cu ajutorul rațiunii și nu numai cu cele cinci simțuri, ci prin alte simțuri, mai depărtate și necatalogate, simți Colț Alb că omul acesta era primejdios de rău, gata în orice clipă să izbească. De aceea, pe fapta aceasta rea era înțelept s-o urască.

Colț Alb se afla în tabără la Castor Cenușiu când Smith Frumosu veni prima oară. La zgomotul surd al pașilor săi îndepărtați, înainte de a-l fi zărit, Colț Alb știu cine vine și începu să se zbîrlească. Pînă atunci zăcuse pe jos în voia tihnei, dar se ridică iute și, când omul sosi, se furișă, ca un adevărat lup, la marginea taberei. Nu știa ce își spun, dar putea să-i vadă pe om și pe Castor Cenușiu cum stau de vorbă. Odată, omul arătă spre el și Colț Alb răspunse cu un mîrîit ca și cum mîna ar fi coborît chiar asupra-i, în loc să fie, așa cum era, la cincizeci de picioare depărtare. Omul rîse de aceasta și Colț Alb se furișă spre pădurea care apără de toate, uitîndu-se înapoi ca să observe ce se petrece, în timp ce luneca ușor pe pămînt.

Castor Cenușiu nu vru să vîndă cîinele. Se îmbogățise din comerț și nu mai avea nevoie de nimic. Și apoi, Colț Alb era un animal prețios. Cel mai puternic cîine de ham pe care îl avusese vreodată și cel mai bun înaintaș. Și pe deasupra, pe tot Mackenzie și Yukon nu se mai găsea un cîine ca el. Știa să lupte. Ucidea alți cîini tot atît de ușor cum ucid oamenii țințarii. (Ochii lui Smith Frumosu luciră la auzul acestor vorbe și ființa aceasta hîdă își linse cu poftă buzele subțiri.) Nu, Colț Alb nu era de vînzare pe nici un preț.

Dar Smith Frumosu se pricepea la indieni. Începu să vină des în tabăra lui Castor Cenușiu, ascunzînd sub haine o sticlă sau așa ceva. Unul din efectele whiskyului este că stîrnește setea. Lui Castor Cenușiu începu să i se facă sete. Mucoasele lui aprinse și stomacul ars începură să ceară tot mai mult din lichidul acela care pîrjolea, iar creierul lui, răscolit cu totul de neobișnuitul stimulent, îl împingea să facă orice pentru

a-l obține. Bani pe care îi luase pe blănuri, mănuși și mocasini începură să se ducă. Începură să se ducă din ce în ce mai repede și, pe măsură ce punga îi scădea, devenea tot mai neliniștit.

În cele din urmă, banii, și marfa, și buna dispoziție se duseră cu toatele. Nu-i mai rămăsese decât setea, o stăpînă grozavă ce sălășluia în făptura lui și care devenea tot mai grozavă cu fiecare respirație lucidă. Atunci discută Smith Frumosu din nou cu el despre vînzarea lui Colț Alb; de astă dată însă prețul oferit era în sticle și nu în dolari, și urechile lui Castor Cenușiu începură să asculte cu și mai mult nesaț.

- Prinde cîinele și ia-l sănătos - fu ultimul lui cuvînt.

Sticlele fură predate, dar după două zile - „Prinde-mi cîinele” erau cuvintele cu care se adresă de astă dată Smith Frumosu lui Castor Cenușiu.

Într-o seară, Colț Alb se furișă în tabără și se trînti la pămînt cu un suspin de ușurare. Zeul temut nu era acolo. Zile de-a rîndul își arătase tot mai aprig dorința de a pune mîna pe el, și în acest timp Colț Alb fusese silit să ocolească tabăra. Nu știa ce rău îl amenință din partea acelor mîini stăruitoare. Știa doar că îl amenință cu un rău și că cel mai bun lucru pentru el era să se țină departe, acolo unde nu îl puteau ajunge.

Dar nici n-apucă să se culce bine, cînd Castor Cenușiu se apropie, mergînd pe două cărări, și-I legă o curea de piele în jurul gîtului. Se așeză lîngă el, ținînd capătul curelei în mînă. În cealaltă mînă ținea o sticlă, pe care, din cînd în cînd, o răsturna deasupra capului, și această mișcare era însoțită de gîlgîituri.

Trecu un ceas, cînd vibrațiile unor pași în contact cu pămîntul îl precedară pe cel ce se apropia.

Colț Alb fu primul care le auzi și se zbîrli recunoscînd ale cui sunt, în timp ce Castor Cenușiu continua să dea din cap proteste. Colț Alb încercă să tragă cureaua încet din mîna stăpînului său; dar degetele destinate se strînseră și Castor Cenușiu se ridică.

Smith Frumosu păși în tabără și se aplecă asupra lui Colț Alb. Acesta mîrîi ușor, în sus, la făptura aceea de temut, urmărind cu încordare mișcarea mîinilor. Una din mîini se întinse și începu să coboare spre capul lui. Mîrîitul ușor deveni încordat și aspru. Mîna continua să coboare încet, în timp ce el se ghemuia cît putu, privind-o cu răutate, iar mîrîitul îi devenea tot mai nervos pe măsură ce - cu respirația din ce în ce mai scurtă - se apropia de punctul culminant. Pe neașteptate dădu să muște, înfigîndu-și colții ca un șarpe. Mîna fu smucită înapoi și dinții se închiseră în gol cu un clăntănit ascuțit. Smith Frumosu era speriat și supărat. Castor Cenușiu îi lovi pe Colț Alb în cap, făcîndu-l să se ghemuiască la pămînt cu supunere. Privirile bănuitoare ale lui Colț Alb urmăreau fiecă mișcare. Îl văzu pe Smith Frumosu plecînd și întorcîndu-se cu o bîta zdravănă. Apoi, Castor Cenușiu îi dădu capătul curelei și Frumosu o porni. Cureaua se întinse.

Colț Alb se împotrivi. Castor Cenușiu îl izbi în neștire, spre a-l face să se ridice și să-l urmeze. Îl ascultă, dar se năpusti asupra străinului care-l trăgea după el. Smith Frumosu nu se feri; se așteptase la asta. Învîrți bîta cu iuțeală, oprind atacul la

jumătatea drumului, și-l doborî la pămînt pe Colț Alb. Castor Cenușiu rîse și dădu din cap aprobator. Smith Frumosu trase din nou de cureaua și, de astă dată ameuțit și schiopătînd, Colț Alb se tîrî la picioarele lui. Nu se mai repezi a doua oară. O singură lovitură de bîta îi ajungea ca să se convingă că zeul cel alb știa s-o mînuiască, iar el era prea înțelept ca să lupte împotriva inevitabilului. Așa că o porni întunecat pe urmele lui Smith Frumosu, cu coada între picioare și cu respirația întretăiată de mîrîituri slabe. Dar Smith Frumosu era numai cu ochii pe el, iar bîta stătea gata în orice clipă să lovească.

La fort, Smith Frumosu îl legă bine și se duse la culcare. Colț Alb așteptă o oră, apoi apucă cureaua cu dinții și în zece secunde era liber. Nu pierduse timp. Și nici nu fusese nevoie să roadă cu dinții. Cureaua fusese tăiată în diagonală, aproape tot atît de drept ca de un cuțit. Apoi privi spre fort, zbîrlindu-se și mîrîind. Se întoarse și porni spre tabăra lui Castor Cenușiu. Nu-i datora supunere acestui zeu străin și cumplit. Se dăruise lui Castor Cenușiu și socotea că tot lui Castor Cenușiu îi aparținea încă.

Dar cele petrecute înainte se repetară - cu o deosebire: Castor Cenușiu îl legă din nou cu o cureaua și a doua zi dimineață îl înapoie lui Smith Frumosu. Și deosebirea se ivi aci. Smith Frumosu îi dădu o ciomăgeală. Legat zdravăn, Colț Alb nu putea decît să se înfurie zadarnic și să îndure pedeapsa. Și bîta și biciul fură folosite împotriva lui și îndură cea mai cruntă bătaie de care avusese vreodată parte. Pînă și bătaia aceea strașnică pe care o încasase de la Castor Cenușiu pe cînd era cățel i se părea acum ceva blînd în comparație cu aceasta.

Treaba îi făcea plăcere lui Smith Frumosu. Se desfăta cu ea și, zvîcnind biciul sau bîta, se holba la victima lui, cu ochii aprinși de o privire năîngă, ascultînd urletele de durere, gemetele și mîrîiturile lui neputincioase. Pentru că Smith Frumosu era crud, așa cum sunt mișei. Umilindu-se și miorlăindu-se dinaintea loviturilor sau a vorbeii furioase a altuia, se răzbuna la rîndu-i pe făpturile mai slabe decît el. Oricărei făpturi îi place puterea, și Smith Frumosu nu făcea nici el excepție. Neavînd parte de putere printre ai lui, el se năpustea asupra făpturilor mai mici, afirmîndu-se în acest fel. Dar Smith Frumosu nu era propria lui creație și de aceea nu trebuie condamnat. Venise pe lume cu un trup strîmb și cu o minte necioplită. Aceasta îi era plămada și lumea nu o modelase cu generozitate.

Colț Alb își dădea seama de ce era bătut. Cînd Castor Cenușiu îi legase cureaua în jurul gîtului și capătul ei îl încredințase lui Smith Frumosu, Colț Alb știa că voința zeului său era să plece cu Smith Frumosu. Și cînd acesta îl lăsase legat în afara fortului, știa că era voința lui Smith Frumosu să rămîină acolo. Prin urmare nu dăduse ascultare voinței ambilor zei și deci își merita pedeapsa. Văzuse în trecut cîini schimbîndu-și stăpînul și mai văzuse și fugari care erau bătuți ca și el acum. Era înțelept, totuși în firea lui sălășluiau forțe mai puternice decît înțelepciunea. Una din acestea era credința. Nu-l iubea pe Castor Cenușiu; totuși, chiar în fața voinței și a mîniei acestuia, el îi arăta credință. Nu putea face altfel. Această credință era o însușire a aluatului lui: însușire care deosebea specia lui de alte specii, însușire care le-a dat posibilitatea, lupului și cîinelui sălbatic, să vină de peste întinderi și să se întovărășască cu omul.

După bătaie, Colț Alb se refugie înapoi în fort. De astă dată, Smith Frumosu îl prizoni de un

băț. Nu renunți ușor la un zeu, și așa se petrecu și cu Colț Alb. Castor Cenușiu era zeul lui și, în ciuda voinței acestuia, Colț Alb încă se mai agăța de el și nu voia să renunțe la el. Castor Cenușiu îl trădase și îl părăsise, dar faptul acesta nu avea nici un efect asupra lui. Nu în zadar se dăruise el cu trup și suflet lui Castor Cenușiu. Din partea lui Colț Alb nu existau rezerve și legătura aceasta nu putea fi ruptă atît de ușor.

Astfel, noaptea, pe cînd oamenii din fort dormeau, Colț Alb apucă cu dinții bățul care îl ținea.

Lemnul era uscat și fusese legat atît de strîns de gîtul lui, încît abia de-l putea ajunge cu dinții. Numai printr-un efort nespus de greu al mușchilor și cu arcuirea cefei izbuti el să apuce bățul cu colții și doar de margini; și numai datorită unei uriașe răbdări de ceasuri întregi izbuti să roadă bățul. Era un lucru care se presupunea că nu-l pot face cîinii. Așa ceva nu se mai întîmplase. Dar Colț Alb o făcu și pe aceasta, plecînd din fort în zori, cu capătul de băț atîrnat de gît.

Era înțelept. Dar dacă ar fi fost numai înțelept, nu s-ar fi întors la Castor Cenușiu, care îl trădase în două rînduri. El mai avea însă credință și se întoarse pentru a fi trădat și a treia oară. Din nou se lăsă legat cu o curea de gît de către Castor Cenușiu și din nou Frumosu veni să-l caute. Și de astă dată fu bătut mai rău decît înainte.

Castor Cenușiu privea prosteste, în timp ce omul alb mînuia biciul. Nu-i luă de fel apărarea. Nu mai era cîinele lui. Cînd bătaia se termină, Colț Alb era bolnav. Un cîine delicat din sud ar fi murit după așa ceva, el însă nu. Școala vieții lui fusese mai aspră, el însuși era făcut dintr-un aluat mai aspru. Avea o prea mare vitalitate și era prea puternic legat de viață. Dar se simțea tare rău. La început n-a fost în stare nici să se tîrască și Smith Frumosu trebui să-l aștepte un ceas. Apoi, orbește și șovăitor, începu să meargă pe urmele lui Smith Frumosu, înapoi spre fort.

De astă dată fu legat cu un lanț care se dovedi mai tare ca dinții lui și Colț Alb se strădui zadarnic să scoată belciugul din scîndura în care era bătut. După cîteva zile, treaz și ruinat, Castor Cenușiu plecă în sus pe Porcupine, în lunga lui călătorie spre Mackenzie. Colț Alb rămase pe Yukon în puterea unui om pe jumătate smintit și brută pe de-a-ntregul. Dar ce poate ști un cîine despre ce este nebunia? Pentru Colț Alb, Smith Frumosu era un zeu adevărat, chiar dacă se arăta a fi crunt. Era un zeu smintit, în cel mai bun caz, dar Colț Alb nu știa nimic despre sminteală; el știa doar că trebuie să se supună voinței acestui nou stăpîn și să dea ascultare tuturor toanelor și fante-ziilor lui.

Capitolul 3

DOMNIA URII

În stăpînirea zeului cel smintit, Colț Alb deveni un demon. Era ținut în lanț, într-un țarc din spatele fortului, și acolo Smith Frumosu venea să-l întărite și să-l necăjească

pînă ce-l scotea din minți cu sîcîielile lui. Foarte curînd, omul descoperi susceptibilitatea lui Colț Alb cînd se rîdea de el și își făcu un obicei să-și rîdă de el după ce mai întîi îi juca o farsă usturătoare. Rîdea zgomotos și disprețuitor și în același timp arăta în bătaie de joc cu degetul spre Colț Alb. În asemenea clipe, judecata îl părăsea pe Colț Alb și în accesele lui de furie devenea mai descreierat chiar decît stăpînul lui.

Odinioară, Colț Alb nu fusese dușman decît celor din rasa lui, și încă un dușman aprig. Acum deveni dușmanul tuturor, mai crunt ca niciodată. Era chinuit atît de tare, încît ura orbește și fără cea mai slabă urmă de judecată. Ura lanțul cu care era legat, oamenii care se uitau la el printre scîndurile țarcului, cîinii care îi însoțeau pe oameni, mîrîind răutăcios la el, care stătea neputincios. Ura pînă și lemnul țarcului care îl îngrădea, cel dintîi și cel din urmă lucru pe care îl ura mai mult decît orice pe lumea asta era Smith Frumosu.

Dar în tot ceea ce îi făcea lui Colț Alb, Smith Frumosu urmărea un scop. Într-o bună zi, mai mulți oameni se adunară în jurul țarcului. Smith Frumosu intră înarmat cu o bîtă și dezlegă lanțul de la grumazul lui Colț Alb. După ce stăpînul ieși, Colț Alb, slobod, alergă prin țarc de parcă era apucat, încercînd să ajungă la oamenii de afară. Era măreț în dezlănțuirea lui. Atingea cinci picioare în lungime cînd se ridica, și două picioare și jumătate pînă la umeri cînd era în patru labe, depășind cu mult mărimea unui lup de talie corespunzătoare. Moștenise de la mama lui linia mai greoaie a cîinelui, așa încît cîntărea - fără nici un fel de grăsime și fără o singură uncie de carne - peste nouăzeci de pfunzi. Era tot numai mușchi, os și tendoane - spiță de luptător în cea mai bună formă.

Ușa țarcului se deschise din nou. Colț Alb se opri. Se petrecea un lucru neobișnuit. Aștepta. Ușa

se deschise mai larg. Apoi, un cîine cît toate zilele fu împins înăuntru și ușa fu trîntită cu zgomot în urma lui. Colț Alb nu mai văzuse niciodată un astfel de cîine (era un adevărat dulău); dar nici mărimea și nici înfățișarea feroasă a celui nou venit nu îl înspăimîntară. Exista ceva care nu era nici lemn, nici fier, asupra căruia putea să-și verse ura. Sări înainte cu o fulgerare a colților care sfîșiară grumazul dulăului. Acesta scutură din cap, mîrîi răgușit și se năpusti asupra lui Colț Alb. Dar Colț Alb era cînd ici, cînd colo și pretutindeni, scăpînd neconținut și ferindu-se, sărind mereu înainte și sfîșiiind cu colții, apoi dîndu-se în lături la timp ca să scape de pedeapsă.

Oamenii de afară urlau și aplaudau, în timp ce Smith Frumosu, stăpînit de o plăcere nespusă, se desfăta privind cum Colț Alb își sfîrteca și ciopîrtea adversarul. Încă din prima clipă era limpede că dulăul nu avea nici o speranță. Era prea greoi și prea încet. La sfîrșit, pe cînd Smith Frumosu îl împingea înapoi pe Colț Alb cu bîta, dulăul era tîrît afară de stăpînul lui. După aceea urmă plata rămășagurilor și banii zornăiră în palma lui Smith Frumosu.

Colț Alb privi cu încordare la oamenii strînși în jurul țarcului său. Mirosea a luptă; și aceasta era acum singura cale ce i se încuviința pentru a-și manifesta viața din el. Chinuit, ațîțat la ură, era ținut prizonier, așa încît nu avea alt mijloc de a-și satisface această ură decît atunci cînd stăpînul lui găsea cu cale să-i opună vreun cîine. Smith

Frumosu îi cîntărise bine forțele, căci de fiecare dată ieșea învingător. Într-una din zile fură vîrîți peste el trei cîini, unul după altul. În altă zi fu vîrît prin ușa țarcului o matahală de lup, prins de curînd în wild. Iar într-o altă zi fură aduși doi cîini în același timp și azvîrliți împotriva lui. Aceasta a fost cea mai cruntă luptă pe care a dat-o vreodată și, cu toate că pînă la urmă îi ucise pe amîndoi, el însuși era mai mult mort decît viu.

Toamna, cînd căzu prima zăpadă și sloiuri de gheață curgeau pe rîu, Smith Frumosu plecă împreună cu Colț Alb pe un vapor care mergea în susul Yukonului, spre Dawson. Colț Alb își cîștigase acum renume în întreg ținutul. Se făcuse cunoscut în lung și în lat ca „lupul cel bătauș”, și nenumărați curioși stăteau grămadă în jurul cuștii în care era ținut el pe puntea vaporului. Se înfuria și mîrîia la ei sau zăcea liniștit, cercetîndu-i cu o ură rece. Și de ce nu i-ar fi urît? Nu-și pusese niciodată întrebarea asta. Nu cunoștea decît ura și se lăsa călăuzit de patima ei. Pentru el, viața devenise un iad. Nu fusese plămădit pentru aspra captivitate pe care animalele sălbatice o aveau de îndurat din partea oamenilor. Și tocmai astfel era el tratat. Oamenii îl priveau, îl întăritau împungîndu-l cu bățul printre gratii ca să-l facă să mîrîie, și apoi rîdeau de el.

Oamenii aceștia erau mediul lui și ei îi plămădeau lutul, făcînd din el o ființă cu mult mai feroce decît o hărăzise natura. Cu toate acestea, natura îi dăduse suplețe. În condițiile în care multe alte animale ar fi murit ori s-ar fi pierdut cu firea, el se adaptă și trăi. Și aceasta fără să-i zdruncine moralul. Poate că Smith Frumosu, ca un tartor și călău ce era, ar fi fost în stare să i-l zdruncine, dar pînă una-alta nu exista nimic care să arate că ar fi putut izbuti.

Dacă Smith Frumosu avea un diavol în el, Colț Alb avea și el unul, și cei doi turbau de furie unul împotriva celuilalt, neîncetat. Odinioară, Colț Alb avusese înțelepciunea să se plece și să se supună unui om care avea o bîtă în mîină; dar acum, această înțelepciune îl părăsi; doar simplul fapt că îl vedea pe Smith Frumosu era de ajuns ca să-i stîrnească accese de furie. Iar cînd se aflau unul în fața altuia și era împins înapoi cu bîta, el continua să mîrîie și să-și arate colții. Nimic nu izbutea să-l facă să nu mai mîrîie. Oricît de crunt ar fi fost bătut, întotdeauna el mai scotea un mîrîit, iar cînd Smith Frumosu renunța și se retrăgea, în urma lui se auzea un mîrîit provocator, iar uneori Colț Alb se repezea la gratiile cuștii, lătrîndu-și ura.

Cînd vaporul ajunse la Dawson, Colț Alb coborî pe uscat. Continua să aibă o viață publică, într-o cușcă, înconjurat de oameni curioși. Era expus ca „lupul cel bătauș” și oamenii plăteau cîte cincizeci de cenți, în praf de aur, că să-l vadă. Nu avea o clipă de răgaz. Dacă se culca, era întăritat cu un băț ascuțit - pentru că spectatorii voiau să știe pe ce au dat banii. Și ca spectacolul să fie interesant, furia lui era întreținută mai tot timpul. Dar mai rea decît toate acestea era atmosfera în care trăia. Era privit ca cel mai înspăimîntător dintre animalele sălbatice, dar sălbăticia îi fusese sădită în suflet de gratiile cuștii. Orice cuvînt, orice gest precaut al oamenilor trezea în el o cruzime cumplită. Era gaz turnat peste focul cruzimii lui. Toate acestea nu puteau să aibă decît o singură urmare, și aceasta era că ferocitatea lui se alimenta din ea însăși și sporea. Era încă o dovadă a supleței lutului din care fusese modelat și a capacității lui de a se modela sub presiunea mediului înconjurător.

Pe lângă faptul că trebuia să îndure privirile curioșilor, mai era și luptător de profesie. În răstimpuri destul de neregulate, ori de câte ori se putea organiza câte o luptă, era scos din cușcă și dus într-o pădure, la câteva mile de oraș. Lucrul acesta se petrecea de obicei noaptea, ca să se evite amestecul poliției-călare teritoriale. După câteva ceasuri de așteptare, când începea să se crape de ziuă, soseau spectatorii și câinele cu care trebuia să se bată. În felul acesta ajunsese să se bată cu toate mărimile și speciile de câini. Ținutul era sălbatic, oamenii - sălbatici și ei și de obicei luptele se dădeau pe viață și pe moarte.

Cum Colț Alb continua să mai lupte, e limpede că ceilalți câini plăteau tributul morții. El nu cunoscuse niciodată înfrîngerea. Deprinderea lui timpurie, de pe vremea când se bătea cu Lip-Lip și cu întreaga haită de căței, îi prindea bine. Îl ajuta îndărătnicia cu care își înfîgea picioarele în pămînt. Nu existau câine care să-l doboare de pe picioare. Acesta era șiretlicul preferat al seminției lupilor - să se năpustească asupra dușmanului, fie direct, fie făcînd un ocol neașteptat, în speranța de a-l izbi în umăr și a-l da peste cap. Copoi de vînătoare de pe Mackenzie, câini eschimoși și de Labrador, câini laponi și malemuți - toți au încercat să lupte cu el și toți au dat greș. Nu se știa ca el să fi fost vreodată dat peste cap. Oamenii își mărturiseau unii altora acest lucru, așteptînd de fiecare dată să vadă întîmplîndu-se și așa ceva; dar Colț Alb îi dezamăgea mereu.

Apoi mai era iuțeala lui fulgerătoare. Faptul acesta îi dădea un avantaj nespus de mare asupra dușmanilor. Oricîtă experiență de luptă ar fi avut ei, nu întîlniseră vreodată un câine care să se miște atît de iute. Mai era și faptul că atacul lui pornea fulgerător. Câinele de rînd era deprins cu preliminariile de mîrîituri, zbîrlituri și sforăieli, și de aceea era doborît și terminat înainte de a începe lupta sau de a-și fi venit în fire de pe urma atacului prin surprindere. Lui Colț Alb i se întîmpla atît de des să procedeze astfel, încît devenise un obicei ca el să fie ținut pînă ce câinele celălalt își termina preliminariile și era gata de luptă, ba chiar dădea el primul atac.

Dar cel mai mare avantaj al lui Colț Alb era experiența. Știa despre luptă mai mult decît oricare dintre cîinii care îl înfruntau. Se bătuse de mai multe ori, știa cum să preîntîmpine mai multe trucuri și strategii și poseda el însuși mai multe șiretlicuri; cît despre metoda lui, abia de mai trebuia îmbunătățită.

Pe măsură ce timpul trecea, avea de dat tot mai puține lupte. Oamenii căutau în zadar un egal și Smith Frumosu se văzu nevoit să-i opună lupi. Erau prinși în cursă de indieni în acest scop și o luptă între Colț Alb și un lup se dovedea o bună atracție pentru mulțime. Odată a fost adusă o femelă de rîs și de astă dată Colț Alb trebui să lupte pentru propria-i viață. Agerimea ei o egala pe a lui; cruzimea ei era la fel cu a lui; el lupta doar cu colții, în timp ce ea se lupta și cu labelle, care aveau gheare ascuțite.

Dar după lupta cu rîsul, orice altă luptă încetă pentru Colț Alb. Nu mai existau animale cu care să se bată - cel puțin nu exista nici unul care să fie socotit vrednic să se măsoare cu el. Așa că rămase ca un obiect de expoziție pînă în primăvară, când un oarecare Tim Keenan, un individ care umbla cu „uite popa, nu e popa”, poposi în ținut. O dată cu el apărură și primul bulldog care călcase vreodată prin Klondike. Nu se putea ca acest câine să nu se întîlnească cu Colț Alb, și timp de o săptămînă înaintea

luptei pe care o așteptau cu toții, acesta era principalul subiect de conversație în anumite cartiere ale orașului.

Capitolul 4

MOARTEA CARE ATÎRNĂ DE GÎT

Smith Frumosu îi desfăcu lanțul de la gît și se dădu înapoi.

De astă dată, Colț Alb nu mai atacă imediat. Rămase liniștit, cu urechile ciulite, atent și curios, supraveghind cu grijă ciudatul animal din fața lui. Nu mai văzuse pînă atunci un asemenea cîine. Tim Keenan îl împinsese pe bulldog, mormăindu-i: „Pe el”. Animalul înainta legănîndu-se spre centrul cercului, țeapăn, chinuit și stîngaci. În cele din urmă se opri, clipind către Colț Alb.

Mulțimea porni să strige: „Pe el, Cherokee! Rupe-l, Cherokee! Înghite-l!”

Dar Cherokee nu părea prea dornic să se bată. Întoarse capul și clipi spre oamenii care strigau, dînd vesel din ciotul lui de coadă. Nu-i era frică, ci doar lene. În afară de aceasta, nici nu-și dădea seama că trebuie să se bată cu cîinele din fața lui. Nu era obișnuit să se lupte cu un soi de cîine ca ăsta și aștepta să i se aducă cel adevărat.

Tim Keenan intră în cerc și se aplecă asupra lui Cherokee, mîngîindu-l pe grumaz cu mîinile, care se frecau de firele de păr, împingîndu-l înainte, cu mișcări line. Toate acestea erau îndemnuri. Iar efectul lor era ațîțător, pentru că Cherokee începu să mîrîie încet, din fundul gîtlejului. Era o legătură între ritmul mîrîitului și mișcările pe care omul le făcea cu mîna. Mîrîitul i se sui în gît o dată cu punctul culminant al fiecărei mișcări înainte și se potolea, pentru a începe din nou, o dată cu mișcarea următoare. Sfîrșitul fiecărei mișcări dădea accentul ritmului, mișcarea terminîndu-se brusc de cum izbucnea mîrîitul.

Lucrul acesta nu rămase fără efect asupra lui Colț Alb, Părul începu să i se ridice pe ceafă și pe grumaz. Tim Keenan mai împinse pentru ultima oară cîinele și se dădu înapoi. Avîntul care-l împingea pe Cherokee înainte stingîndu-se, cîinele continuă să înainteze din propria lui voință, gonind iute cu picioarele-i crăcănate. Atunci lovi Colț Alb. Izbucni un strigăt de admirație. Străbătuse distanța mergînd mai degrabă ca o pisică decît ca un cîine; și cu aceeași iuțeală de pisică sfîrtecăse cu dinții sărind în lături.

Buldogul sîngera dinapoia urechii, din rana de pe ceafa lui groasă. Nu dădu nici un semn, nici măcar nu mîrîi, ci se întoarse și o porni după Colț Alb. Tot ceea ce se petrecea de ambele părți, iuțeala unuia și perseverența celuilalt, ațîțară patimi în mulțime și oamenii se porniră să facă noi rămășaguri și să le urce pe cele încheiate. Iarăși și iarăși Colț Alb sărea, sfîrteca și se depărta neatins, iar ciudatul lui dușman îl urmărea fără o prea mare grabă, nu prea încet, dar ferm și hotărît și cu intenții precise. Metoda lui urmărea un scop - să facă ceea ce își pusese în gînd, ceva de la care nu-l putea abate nimic.

Tot ce făcea el, fiecare acțiune a lui purta semnul acestui țel pe care-l urmărea. Colț Alb era uluit. Nu mai văzuse niciodată un asemenea câine. Nu avea păr pe el, era moale și sîngera ușor. Nu exista un înveliș gros de blană care să zădărnicească mușcătura lui Colț Alb, cum se întâmpla adesea cu câinii de același soi cu el. De câte ori lovea, colții i se înfingeau ușor în carnea care ceda, în timp ce animalul părea că nu e în stare să se apere. Și mai era ceva care îl zăpăcea -nu scotea nici un strigăt, așa cum se obișnuise el cu ceilalți câini cu care se bătuse. În afară de vreun mîrîit, câinele își îndura chinul fără murmur. Și nu șovăia nici o clipă în urmărirea lui.

Nu înseamnă că Cherokee era încet, dar oricît de iute se întorcea și se răsucea el, nu-l nimerea niciodată pe Colț Alb. Cherokee era și el uluit. Nu se luptase niciodată cu un câine de care să nu se poată apropia. Întotdeauna ambii adversari doreau să se apropie. Dar aici era un câine care se ținea la distanță, țopăind și ferindu-se cînd într-o parte, cînd într-alta. Și cînd își înfingea colții în el, nu-i ținea, ci dădea drumul pe dată, țîșnind din nou în lături.

Colț Alb nu putea însă să ajungă la partea moale, de dedesubtul gîtului. Bulldogul era prea scurt, iar fălcile lui masive erau o apărătoare în plus. Colț Alb țîșnea iute și apoi se retrăgea neatins, în timp ce rănilor lui Cherokee se înmulțeau. Capul și gîtul îi erau sfîșiate și sfîrtecate. Sîngera din plin, dar nu părea că s-ar pierde cu firea. Își continua urmărirea greoaie, deși o dată, derutat pentru o clipă, se opri în loc clipind spre oamenii care priveau, dînd din ciotul lui de coadă în semn că era dispus să se bată.

În acea clipă Colț Alb se năpusti la el, apoi sări deoparte sfîrtecînd în viteză rămășița sfîșiată a

uneia din urechi. Cu o ușoară urmă de mînie, Cherokee reluă urmărirea, mergînd înăuntrul cercului pe care-l descria Colț Alb și străduindu-se să-i apuce gîtlejul în strînsoarea lui ucigătoare. Colț Alb scăpă de bulldog ca prin urechile acului, și cînd Colț Alb, răsucindu-se brusc, scapă de primejdie sărind în partea opusă, se auziră strigăte de laudă.

Timpul trecea. Colț Alb continua să țopăie, furișîndu-se și răsucindu-se, sărind înainte și înapoi și lăsînd răni tot mai multe pe trupul dușmanului. Iar bulldogul continua să-l urmărească cu o siguranță înverșunată. Mai devreme sau mai tîrziu își va atinge țelul - acela de a izbuti să-l prindă în strînsoarea care îi va aduce victoria. Între timp răbda toate chinurile pe care celălalt i le provoca. Urechile lui mari erau fîșiute, ceafa și umerii îi erau sfîșiate în douăzeci de locuri; pînă și buzele îi erau spintecate și sîngerau - toate acestea pricinuite de mușcăturile ca fulgerul care îi depășeau posibilitatea de a le prevedea și de a se păzi de ele.

Colț Alb încercase din cînd în cînd să-l răstoarne pe Cherokee, dar diferența de înălțime era prea mare. Cherokee era prea îndesat, prea aproape de pămînt. Colț Alb întrecu măsura cu șiretlicul lui. La o întoarcere și un ocol iute de-al lui i se ivi prilejul. Îl prinse pe Cherokee cu capul întors, cînd acesta se răsucea mai încet. Umărul îi era expus. Colț Alb se aruncă asupra lui, dar era mai înalt decît celălalt, și cînd lovi cu putere se trezi peste trupul dușmanului. Pentru prima oară

În istoricul luptelor lui, oamenii îl văzură pe Colț Alb pierzând pământul de sub picioare. Trupul lui descrie o jumătate de salt mortal în aer și ar fi căzut pe spate dacă atunci când era încă în aer nu s- ar fi răsucit ca o pisică, în sfortărea lui de a cădea cu picioarele pe pământ. Așa cum căzu, se lovi rău într-o parte. În clipa următoare era în picioare, dar în aceeași clipă colții lui Cherokee se încleștară în gîtlejul, lui.

Nu-l înhățase bine, pentru că nimerise prea jos, spre piept, dar Cherokee ținea zdravăn. Colț

Alb sări în picioare și se smuci sălbatic în sus și în jos, încercînd să se scuture de trupul buldogului. Îl scotea din fire această greutate care atîrna, trăgîndu-l în jos. Îi încătușa mișcările, stînjindu-l. Părea o cursă, și toate instinctele lui se împotriveau și se revoltau împotriva ei. Era o revoltă plină de mînie. Timp de cîteva minute păru smintit de-a binelea. Izvorul vieții din el îi apăra acum făptura. Voința de a exista, ce sălășluia în trupul lui, se ridica vijelios. Îl stăpînea această simplă dragoste carnală de viață. Toată inteligența îi pierise ca și cum nu ar mai fi avut creier. Judecata îi era zdruncinată de dorința oarbă a cărnii de a trăi și de a se mișca, de a se mișca cu orice preț, de a continua să se miște, pentru că mișcarea era manifestarea existenței lui.

Se rotea mereu, fără încetare, zvîrcolindu-se pe loc, întorcîndu-se și răsucindu-se, încercînd mereu să scuture greutatea de cincizeci de pfunzi care îl trăgea de gîtlej. Buldogul se mulțumea doar să-l țină strîns. Uneori, rar, izbutea să atingă pământul cu picioarele și să se împingă pentru un moment în Colț Alb. Dar în clipele următoare pierdea pământul de sub picioare și era tîrît în vîrtejul unuia din rotocoalele nebunești pe care Colț Alb le descria. Cherokee se făcu una cu instinctul din el. Știa bine că făcea exact ceea ce trebuia și simți un fior de plăcere. În asemenea clipe închidea chiar ochii și, vrînd-nevrînd, se lăsa aruncat într-o parte și în alta, fără să se sinchisească cîtuși de puțin că ar putea fi rănit în felul acesta. Așa ceva nu mai avea nici o importanță. Strînsoarea era totul, și el strîngea.

Colț Alb nu încetă decît atunci când simți că nu mai poate de oboseală. Îi era cu neputință să mai facă ceva și nu mai pricepea ce se întîmplase. Niciodată, de cînd lupta, nu i se întîmplase așa ceva. Cîinii cu care se mai bătuse nu se luptau așa. Cu ei se mușca, se sfîrteca și se fugărea, mușca și el, sfîrteca și fugea. Zăcea aproape pe o parte, gîfîind. Strîngînd fără să-i dea drumul, Cherokee îl trase spre el, încercînd să-l întoarcă pe partea lui. Colț Alb se împotrivi și simți cum falcile își mută strînsoarea, dînd drumul ușor și încleștîndu-se din nou, creștînd încet cu colții. Fiecare mutare apropia strînsoarea de gîtlej. Sistemul buldogului era să țină ceea ce apucase și să caute să pătrundă mai mult, ori de cîte ori Colț Alb stătea liniștit. Cînd Colț Alb se zbătea, Cherokee se mulțumea doar să țină cu dinții.

Ceafa bombată a lui Cherokee era singura parte a trupului acestuia la care puteau ajunge dinții lui Colț Alb. Îl apucă de capătul cefei, acolo unde ceafa îi ieșea dintre umeri; el însă nu cunoștea sistemul acesta de luptă al crestatului cu dinții și nici falcile lui nu erau făcute pentru așa ceva. El spinteca cu colții și sfîșia cu mișcări convulsive, ca să-și poată face loc. Apoi o schimbare a poziției lor îl întoarse. Buldogul izbutise să-l răstoarne pe spate și continua să atîrne de gîtul lui. Era peste el. Colț Alb își arcui picioarele dinapoi ca o pisică, scormonind cu labele în burta dușmanului de deasupra lui; începu să zgîrie, sfîșindu-l cu mișcări prelungi. De bună seamă că i-ar fi

scos măruntaiele lui Cherokee dacă acesta nu s-ar fi răsucit iute pe loc în jurul punctului pe care-l ținea strîns, trăgîndu-și trupul de lîngă Colț Alb și așezîndu-se în unghi drept.

Nu exista nici o scăpare din această strînsoare. Era ca însuși destinul, la fel de neînduplecată ca și el. Suia încet spre vena jugulară. Îl mai salva pe Colț Alb de la moarte numai pielea care îi atîrna la gît și blana deasă care îl acoperea. Acestea se făceau ghemotoc în botul lui Cherokee și aproape că zădărniceau strînsoarea colților. Dar, bucată cu bucată, ori de cîte ori avea prilejul, Cherokee apuca cu gura tot mai mult din piele și din blană. Urmarea fu că, încetul cu încetul, îl sugruma pe Colț Alb, care răsufila tot mai anevoie pe măsură ce timpul trecea.

Se părea că lupta se apropie de sfîrșit. Susținătorii lui Cherokee erau triumfători și ofereau șanse ridicole. Și în aceeași măsură erau deprimați susținătorii lui Colț Alb; ei refuzau rămășagurile de zece pentru unu și douăzeci pentru unu, deși unul dintre ei se arătă destul de pripit ca să încheie o prinsoare de cincizeci pentru unu. Acesta era Smith Frumosu. Făcu un pas în arenă și-l arătă pe Colț Alb. Apoi începu să rîdă batjocoritor și disprețuitor. Lucrul acesta își produse efectul dorit. Colț Alb turbă de furie. Își adună ultimele puteri și se ridică. Și pe cînd se zbătea în jurul arenei, cu cei cincizeci de pfunzi ai dușmanului său atîrnîndu-i mai departe de gît, mînia i se prefăcu în spaimă. Izvorul de viață din el îl stăpîni din nou și inteligența dispăru în fața voinței cărnii lui de a trăi. De jur-împrejur și iarăși înapoi, poticnîndu-se, căzînd și ridicîndu-se, ba chiar înălțîndu-se din cînd în cînd pe picioarele dinapoi și ridicîndu-și dușmanul de la pămînt, el se lupta zadarnic să scuture moartea care-i atîrna de gît.

În cele din urmă căzu rostogolindu-se pe spate, sfîrșit; iar bulldogul își mută repede strînsoarea, pătrunzînd mai mult, creștînd tot mai mult carnea împăturită în blană și sugrumîndu-l pe Colț Alb mai tare ca oricînd. Izbucniră ropote de aplauze pentru învingător și multe strigăte de „Cherokee!",

„Cherokee!" Acesta le răspunse dînd puternic din ciotul lui de coadă. Dar strigătele aprobatoare nu-l distrăgeau de la ceea ce făcea. Între coadă și fălcile lui masive nu exista nici o legătură. Coada putea să se miște, fălcile continuau însă cumplita strînsoare a gîtlejului lui Colț Alb.

În aceste clipe ceva atrase atenția spectatorilor. Era un clinchet de clopoței. Se auziră strigăte de dog-musher¹⁴. Toți, în afară de Smith Frumosu, priviră speriați, cuprinși de frica poliției. Văzură în susul pîrtiei și nu în jos o sanie cu doi oameni, trasă de cîini. Era limpede că veneau dinspre pîrîu, unde fuseseră într-o călătorie de prospecție. La vederea mulțimii opriră cîinii, se apropiară și se vîrîră printre oameni, curioși să vadă pricina agitației. Dog-musherul avea mustață, dar celălalt, un om mai tînăr și înalt, era ras, fața îi era trandafirie din cauza pulsației sîngelui și a goanei prin aerul înghețat.

Colț Alb încetase de fapt lupta. Din cînd în cînd mai opunea rezistență cu mișcări convulsive, dar zadarnic. Nu mai putea să tragă decît puțin aer în piept, și puținul care îl mai trăgea scădea sub încleștarea nemiloasă care se strîngea tot mai mult. Cu toată armura lui de blană, vena mare de la gît i-ar fi fost de mult despicată dacă, atunci cînd îl înhățase prima oară, bulldogul nu l-ar fi apucat prea de jos, adică de

piept. Îi trebuise mult timp lui Cherokee ca să-și mute încheștarea mai sus și lucrul acesta făcuse ca fălcile să i se încurce în blană și în cutele pielii.

Între timp, bruta josnică se trezise în Smith Frumosu, punînd stăpînire și pe bruma de judecată sănătoasă pe care o mai avea. Cînd văzu că ochii lui Colț Alb încep să sticlească, știu fără greș că lupta era pierdută. Atunci se dezlănțui. Sări la Colț Alb și începu să-l lovească cu sălbăticie, izbindu-l cu piciorul. Din mulțime se auziră suierături și strigăte de protest, dar atîta tot. Și pe cînd se petreceau cele de mai sus, iar Smith Frumosu continua să-l lovească pe Colț Alb cu piciorul, în mulțime se produse mișcare. Unul din noii veniți, cel care era mai înalt, își făcea loc, dînd din umeri în stînga și în dreapta, fără nici o ceremonie sau blîndețe. Cînd pătrunse în arenă, Smith Frumosu era tocmai pe cale să lovească iarăși. Toată greutatea îi era pe un singur picior și se afla într-un echilibru nestabil. În acea clipă, pumnul noului venit îi dădu o lovitură zdrobitoare în plină față. Piciorul lui Smith Frumosu pierdu pămîntul de sub el și trupul păru că i se înalță în aer, sucindu-se înapoi, și căzu în zăpadă. Noul venit se întoarse spre mulțime.

- Lașilor! strigă el. Bestii ce sunteți!

Era cuprins de furie - o furie sfîntă. Cînd fulgerau mulțimea, ochii lui cenușii păreau metalici, ca de oțel. Smith Frumosu se ridică și veni spre el, smiorcînd ca un laș ce era. Noul venit nu înțelese. Nu-l știa cît de josnic și laș era și crezu că vine să se bată. Așa că, strigîndu-i „bestie!”, îi trînti un pumn, dîndu-l peste cap cu o a doua lovitură aplicată în față. Smith Frumosu găsi cu cale că zăpada era locul cel mai sigur pentru el și rămase întins acolo unde căzuse, renunțînd la orice efortare de a se mai ridica.

- Matt, hai și dă-mi o mîină de ajutor! îi strigă noul venit dog-musherului, care-l urmase în arenă. Cei doi oameni se aplecară asupra cîinilor. Matt îl apucă pe Colț Alb, gata să-l tragă atunci cînd fălcile lui Cherokee îi vor fi dat drumul. Tînărul se strădui să i le descleșteze, apucînd fălcile buldogului, cu mîinile și încercînd să i le desfacă. Zadarnic însă.

Și pe cînd trăgea, smucea și răsucea trupul cîinelui, continua să strige, cu fiecare respirație de-a lui: „Bestiilor ce sunteți!”.

Mulțimea începu să se neliniștească și unii protestară chiar că li se strică petrecerea, dar noul venit îi făcu să tacă atunci cînd își ridică pentru o clipă capul de la lucrul lui, aruncîndu-le o privire pătrunzătoare.

- Bestiile dracului! explodă el în cele din urmă și-și reluă treaba.

- Degeaba, domnule Scott, așa nu-i poți desface! zise Matt în cele din urmă. Se opriră amîndoi și priviră la cîinii încheștați.

- Nu sîngerează prea tare - constată Matt. Nu s-a curățat încă.

- Dar poate să moară în fiece clipă - îi răspunse Scott. Uite, vezi, a intrat cu dinții și mai adînc. Agitația și teama tînărului pentru Colț Alb creștea. Îl izbi pe Cherokee în cap cu sălbăticie, o dată și încă o dată. Acesta însă nu-și desfăcea fălcile. Dădea din

ciotul lui de coadă, arătînd astfel că înțelegea rostul loviturilor, dar că se știa în drept și că nu-și făcea decît datoria ținînd strînsoarea.

- Nu vrea nimeni să ne dea o mîină de ajutor? strigă Scott cu disperare spre mulțime.

Dar nu se oferi nimeni. În schimb începură să-l aclame sarcastic acoperindu-l cu o ploaie de sfaturi date în bătaie de joc.

- Trebuie să găsești o pîrghie - îl sfătui Matt.

Celălalt întinse mîna la tocul de la brîu, trase revolverul și încercă să împingă țeava între fălcile bulldogului. Împinse, împinse cu putere, pînă ce se auzi clar scrîșnetul dinților încleștați pe oțel. Amîndoi oamenii stăteau în genunchi, plecați asupra cîinilor. Tim Keenan intră în arenă. Se opri lîngă Scott și-l atinse pe umăr, zicîndu-i pe un ton amenințător:

- Nu-i rupe dinții, străine!

- Atunci am să-i rup gîtul - replică Scott, continuînd să împingă și să-i desfacă fălcile cu țeava revolverului.

- Nu-i rupe dinții, îți spun! repetă cel care umbla cu „uite popa, nu e popa”, pe un ton mai amenințător decît înainte.

Dar dacă urmărea să-l impresioneze, nu izbuti. Scott nu-și încetă eforturile, deși privi în sus cu răceală și întrebă:

- Al tău e cîinele?

Acesta scoase un mormăit.

- Atunci fă-te-ncoace și desfă-i strînsoarea.

- Bine, străine - mormăi celălalt, întăritat. Pot să-ți spun doar că nu eu am făcut treaba asta și nu prea văd cum am s-o desfac.

- Atunci cară-te de aici! fu răspunsul. Și nu mă mai bate la cap. Am treabă!

Tim Keenan continuă să stea aplecat asupra lui, dar Scott nu-i mai dădea nici o atenție. Izbutise să vîre țeava între fălci într-o parte și încerca s-o scoată pe partea cealaltă. O dată treaba asta făcută, apăsă cu blîndețe și cu atenție, desfăcînd cîte puțin fălcile, în timp ce Matt trăgea încet, încet, gîtul schilodit al lui Colț Alb.

- Stai să-ți iei cîinele! se auzi ordinul lui Scott, care nu îngăduia împotrivire proprietarului lui Cherokee.

Acesta se aplecă ascultător și îl apucă zdravăn pe Cherokee.

- Acum! anunță Scott, opintindu-se pentru ultima dată. Cîinii fură despărțiți, bulldogul zbătîndu-se cu putere.

- Ia-l de aici! porunci Scott și Tim Keenan îl tîrî pe Cherokee înapoi în mulțime.

Colț Alb făcu cîteva eforturi zadarnice să se ridice. Izbuti o dată să se pună pe picioare, dar era prea slab ca să se poată ține și căzu afundîndu-se în zăpadă. Ochii îi erau pe jumătate închiși și sticloși. Fălcile îi erau desfăcute, iar limba îi atîrna printre ele plină de noroi și moale. Arăta ca un cîine ucis prin strangulare. Matt îl cercetă.

- E aproape curățat - zise el - dar mai respiră.

Smith Frumosu se ridică și se apropie să se uite la Colț Alb.

- Matt, cît face un cîine bun de sanie? întrebă Scott.

Dog-musherul care ședea încă în genunchi, aplecat asupra lui Colț Alb, socoti o clipă, apoi zise:

- Trei sute de dolari.

- Și cît face unul care e mai mult mort decît viu, așa cum e ăsta? întrebă Scott, atingîndu-l pe

Colț Alb cu piciorul.

- Jumătate - socoti dog-musherul. Scott se întoarse spre Smith Frumosu.

- Ai auzit, domnule Bestie? O să-ți iau cîinele și o să-ți dau o sută cincizeci pe el. Scoase portofelul și îi numără hîrțiile.

Smith Frumosu își puse mîinile la spate, refuzînd să se atingă de banii oferți.

- Nu-i de vînzare - zise el.

- Ba cum de nu! îl asigură celălalt. Și îl cumpăr eu. Îine banii. Cîinele e al meu. Smith Frumosu, ținîndu-și încă mîinile la spate, începu să se dea înapoi.

Scott sări la el, ridicînd pumnul să-l lovească. Smith Frumosu se ghemui, înainte ca lovitura să fi pornit.

- E dreptul meu - scînci el.

- Ti-ai pierdut dreptul la cîinele ăsta! se auzi răspunsul. Ai de gînd să primești banii sau te pocnesc din nou?

- Bine - se grăbi să răspundă Smith Frumosu, cuprins de frică. Dar să știi că iau banii silit - adăugă el. Cîinele ăsta face o avere. N-am să mă las jefuit, orice om își are dreptul lui.

- Întocmai - zise Scott, înmîinîndu-i banii. Orice om își are dreptul lui. Numai că tu nu ești om. Ești bestie!

- Așteaptă pînă mă întorc eu la Dawson! amenință Smith Frumosu. Te dau pe mîna justiției.

- Dacă îndrăznești să deschizi gura cînd te întorci la Dawson, atunci am să fac să te dea afară din oraș. Ai priceput?

Smith Frumosu răspunse cu un mormăit.

- Ai priceput? tună celălalt, cu o furie neașteptată.

- Da - îngăimă Smith Frumosu, trăgîndu-se înapoi.

- Da, și mai cum?

- Da, domnule - mormăi Smith Frumosu.

- Păzea! Mușcă! strigă cineva și izbucni în hohot de rîs.

Scott îi întoarse spatele și se duse să-i dea o mînă de ajutor dog-musherului care avea de lucru cu Colț Alb.

Unii începură să plece; alții stăteau în grupuri, privind și discutînd. Tim Keenan intră și el în vorbă cu cei dintr-un grup.

- Cine-i mutra asta? întrebă el.

- Weedon Scott - răspunse cineva.

- Și cine dracu e Weedon Scott? mai întrebă Keenan.

- Oho, ăsta e unul din specialiștii ăia grozavi în mine. Are trecere pe la toți grangurii. Dacă nu vrei să ai încurcături, atunci întinde-o din fața lui, atîta îți spun. E bine cu toate autoritățile. Comisarul aurului îi e bun prieten.

- M-am gîndit eu că trebuie să fie cineva - îngîină stăpînul lui Cherokee. D-aia nici nu l-am luat repede de la început.

Capitolul 5

NEÎMBLÎNZITUL

- Nu-i nici o speranță - mărturisi Weedon Scott.

Ședea pe treapta colibei sale și privea către dog-musher, care, dînd din umeri, îi răspunse la fel de deznădăjduit.

Se uitau amîndoi la Colț Alb, care mîrîia zbîrlit și fioros la capătul lanțului întins, străduindu-se să ajungă la cîinii de sanie. Cum aceștia primiseră cîteva lecții din partea lui Matt - în treacăt fie zis, aceste lecții fuseseră administrate cu o bîță - cîinii

de sanie se deprinsesem să-l lase în pace pe Colț Alb; și în momentul acesta erau lungiți departe de el, ca și cum ar fi uitat cu totul de existența lui.

- E lup și nu poate fi domesticit - constată Weedon Scott.

- Nu știu dacă e chiar așa - se împotrivi Matt. Orice ai spune tu, cred că e imposibil să nu fie vreo rămășiță de câine în el. Un lucru știu sigur și trebuie să ținem seama de el.

Dog-musherul se întrerupse și dădu din cap cu tâlc, privind spre muntele Moosehide.

- Nu ține pentru tine ceea ce știi - îi zise Scott, tăios, după ce așteptase destul de mult timp. Hai, dă-i drumul! Ce e?

Dog-musherul arată spre Colț Alb cu degetul cel mare întors înapoi.

- Lup sau câine e totuna, ăsta a mai fost domesticit.

- Nu mai spune!

- Te asigur că da, ba încă a fost deprins să tragă la ham. Ia uită-te bine colo. Vezi semnele de pe piept?

- Ai dreptate, Matt. A fost câine de ham înainte ca Smith Frumosu să fi pus mîna pe el.

- Și nu prea vād de ce n-ar ajunge iar câine de sanie.

- Cum adică? întrebă Scott, nerăbdător. Apoi, speranța îi pieri și, dînd din cap, adăugă: e la noi de două săptămîni, și dacă poți să spui ceva, e că acum pare mai sălbatic ca oricînd.

- Să mai facem o încercare - îl sfătui Matt. Dă-i drumul un timp. Celălalt îl privi neîncrezător.

- Da - continuă Matt - știu că ai încercat, dar n-ai luat și o bîță.

- Atunci încearcă tu.

Dog-musherul luă o bîță și se îndreptă spre animalul legat în lanț. Colț Alb se uita la bîță așa cum se uită leul din cușcă la biciul îmblînzitorului.

- Fii atent cum se uită la bîță - zise Matt. Ăsta-i semn bun. Nu-i prost. Nu îndrăznește să mă atace, atîta timp cît am bîta în mînă. Ăsta nu-i nebun de legat, cu siguranță.

Pe măsură ce mîna omului i se apropia de ceafă, Colț Alb se zbîrlea, mîrîia și se ghemuia. Dar pe cînd se uita la mîna care se apropia, încerca să supravegheze bîta din mîna cealaltă care atîrna amenințătoare deasupra lui. Matt desfăcu lanțul de zgardă și se dădu înapoi.

Colț Alb abia își dădu seama că e liber. Se scurseseră multe luni de când trecuse în stăpînirea lui Smith Frumosu și în tot acest timp nu cunoscuse vreodată o clipă de libertate în afară de împrejurările în care era lăsat liber ca să se lupte cu alți cîini. Și întotdeauna după asemenea lupte era imediat închis din nou.

Nu mai știa ce să creadă. Poate că vreo noiță drăcovenie de-a zeilor era pe cale să fie săvîrșită împotriva lui. Pășea încet și cu grijă, așteptîndu-se în fiecare clipă la vreun atac. Nu știa ce să facă - totul era atît de nemaipomenit! Avu grijă s-o tulsească din fața celor doi zei care-l supravegheau și se îndreptă cu băgare de seamă spre colțul colibei. Nu se întîmplă nimic. Era pur și simplu uluit; se întoarse din nou și se apropie pînă la o duzină de picioare, privindu-i pe cei doi oameni cu atenție.

- Nu cumva vrea s-o șteargă? întrebă noul lui stăpîn. Matt dădu din umeri:

- Trebuie să riscăm. Singura cale ca să aflî ceva este să aștepti, să vezi.

- Nenorocitul... - murmură Scott, compătimitor. Cred că îi trebuie o dovadă de bunătate din partea omului - adăugă el, întorcîndu-se și intrînd în colibă.

Ieși cu o bucată de carne pe care i-o aruncă lui Colț Alb. Acesta sări într-o parte, cercetînd-o de la distanță, bănuitor.

- Marș, Major! strigă Matt amenințător, dar prea tîrziu.

Major se și năpustise asupra cîrniei. În clipa în care fălcile lui o prinseră, Colț Alb îl lovi. Acesta se dădu peste cap. Matt se repezi, dar mai iute decît el fu Colț Alb. Major veni clătîndu-se la picioarele lui, dar sîngele ce i se prelingea din gîtlej înroșea zăpada, făcînd o pată care se întindea mereu.

- Îmi pare rău, dar a meritat asta! zise Scott, în grabă.

Piciorul lui Matt însă își și începuse traiectoria ca să-l lovească pe Colț Alb. Urmă o săritură, o fulgerare de dinți și un strigăt ascuțit. Mîrîind sălbatic, Colț Alb se tîrî înapoi cîțiva pași, în timp ce Matt se apleca să-și cerceteze piciorul.

- M-a apucat zdravăn - zise el, arătînd spre pantalonii și indispensabilii sfîșiați și spre pata roșie care creștea.

- Îi-am spus eu că nu-i nimic de făcut cu ăsta, Matt - zise Scott, deznădăjduit. M-am gîndit eu la asta, deși nu-mi venea să pomenesc de așa ceva. Dar tot aici am ajuns. Vrei, nu vrei, asta e !

În timp ce vorbea, își trase în silă revolverul, îi deschise butoiul și se asigură că e încărcat.

- Ascultă-mă, domnule Scott - se împotrivi Matt, cîinele ăsta a trecut prin iad. Nu cumva ai vrea să fie vreun înger alb și strălucitor? Dă-i timp.

- Uită-te la Major - replică celălalt.

Dog-musherul cercetă cîinele doborît. Se prăvălise în zăpadă într-o baltă de sînge și se vedea bine că-și dă ultima suflare.

- Așa-i trebuie! Ai spus-o și dumneata, domnule Scott. A încercat să-i ia carnea lui Colț Alb și s- a curățat. Era și de așteptat. Eu unul nu aș da o para chioară pe cîinele care nu s-ar lupta pentru carnea lui.

- Dar uită-te la tine, Matt. Ai dreptate în ce privește cîinele, dar trebuie să stabilim și o limită.

- Așa-mi trebuie - se încăpățîna Matt să susțină - ce mi-a venit să-l lovesc? Ai spus și dumneata că a făcut bine. Așa că n-aveam nici un drept să-l lovesc.

- S-ar face o pomană cu el să fie omorît - stăruia Scott. E cu neputință să-l îmblînzești.

- Ascultă aici, domnule Scott, dă-i nenorocitului prilejul să se îndrepte. Nu l-a avut pînă acum. Abia a ieșit din iad și e pentru prima oară liber. Dă-i prilejul să se îndrepte, dar cu îngăduință, și dacă nu se poate, atunci am să-l omor chiar eu. Asta e!

- Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-l omor și nici să fie omorît - răspunse Scott, punînd deoparte revolverul. O să-i dăm drumul și o să vedem ce o să poată face din el blîndețea. Să încercăm!

Se îndreptă spre Colț Alb și începu să-i vorbească cu bunătate și blîndețe.

- Ia mai bine și o bîță - îl povățui Matt.

Scott dădu din cap și continuă să încerce să cîștige încrederea lui Colț Alb.

Colț Alb era însă bănuitor. Ceva îl amenința. Ucisese cîinele acestui zeu, îl mușcase pe celălalt zeu - tovarășul lui - și la ce altceva se putea aștepta decît la o pedeapsă grozavă? Dar în fața ei era neîmblînzit. Se zbîrli și-și arătă colții, cu privirea cercetătoare și cu tot trupul încordat și gata la orice. Zeul nu avea nici o bîță și de aceea îi îngădui să vină foarte aproape. Mîna zeului se întinse și se coborî deasupra capului său. Colț Alb se strînse și se încorda pe măsură ce se ghemuia sub ea. Aici era primejdie, vreo perfidie sau așa ceva. Cunoștea el mîinile zeilor, puterea lor mult încercată, iscusința lor de a face rău. În afară de aceasta, era și vechea lui neplăcere de a se lăsa atins. Mîrîi mai amenințător, se ghemui mai jos, dar mîna continuă să coboare. Nu voia să muște mîna și îndură primejdia ei pînă ce izbucni instinctul din el, care puse stăpînire pe ființa lui, cu nesățiosu-i dor de viață.

Weedon Scott crezuse că e destul de iute ca să se ferească de orice mușcătură sau sfîșiere. Dar avea să mai afle cît e de iute Colț Alb, care-l lovi cu siguranța și cu repeziciunea unui șarpe încolăcit.

Scott scoase un strigăt de surprindere, apucîndu-se de mîna sfîșiată și strîngînd-o cu cealaltă mîna. Matt trînti o înjurătură tare și sări lîngă el. Colț Alb se ghemui, dîndu-se înapoi, zbîrlindu-se, arătîndu-și colții, cu ochii scăpărînd de o amenințare

răutăcioasă. Acum se putea aștepta la o bătaie tot atît de cumplită, ca orice bătaie pe care o primise de la Smith Frumosu.

- Ei! Ce vrei să faci? strigă deodată Scott.

Matt se repezi în colibă și ieși cu o carabină.

- Nimic - răspunse el încet, cu un calm prefăcut - nu fac decît să-mi țin cuvîntul. Cred că e dreptul meu să-l ucid, așa cum am spus.

- Nu!

- Ba da. Uite!

Așa cum Matt stăruise pentru Colț Alb cînd fusese mușcat, tot așa stăruia acum Weedon Scott.

- Spuneai să-i dăm prilejul să se schimbe. Ei bine, dă-i-l atunci. Abia ne-am apucat de treabă și nu ne putem lăsa de la bun început. De data asta am meritat-o pe bună dreptate, și uită-te la el!

La douăzeci de picioare de ei, la capătul colibeii, Colț Alb mîrîia cu o răutate care îi îngheța sîngele în vine, și nu mîrîia la Scott, ci la dog-musher.

- Vai de mine, tot prost am să mor! exclamă dog-musherul, uluit.

- Uite cît e de inteligent - continuă Scott degrabă. Știe ca și tine la ce-s bune armele de foc. Are cap, și unui astfel de cap trebuie să-i dai prilejul să arate ce poate. Pune arma la loc!

- Imediat m-am executat - consimți Matt, sprijinind carabina de grămada de lemne.

- Ia te uită! exclamă el în clipa următoare. Colț Alb se liniștise și nu mai mîrîia.

- Treaba asta merită să fie cercetată mai îndeaproape. Ia privește.

Matt se întinse după carabină și în aceeași clipă Colț Alb mîrîi. Se depărta de carabină și buzele ridicate ale lui Colț Alb se lăsară acoperindu-i dinții.

- Ei, și-acum doar așa, în joacă.

Matt apucă pușca și începu să o ridice ușor spre umăr. Mîrîitul lui Colț Alb începu o dată cu mișcarea, întărindu-se pe măsură ce aceasta se apropia de punctul ei culminant. Dar cu o clipă mai înainte ca arma să fi ajuns în dreptul lui, dispăru pe după colțul colibeii. Matt rămase cu privirea ațintită spre locul gol din zăpadă pe care îl ocupase Colț Alb.

Dog-musherul puse carabina jos, cu un aer grav, apoi se întoarse, și își privi stăpînul:

- Sunt de aceeași părere, domnule Scott. Cîinele ăsta este prea inteligent ca să fie ucis.

Capitolul 6

DASCĂLUL IUBIRII

Urmărindu-l pe Weedon Scott cum se apropie, Colț Alb se zbîrli și începu să mîrîie, dîndu-i de veste că nu se va supune pedepsei. Trecuseră douăzeci și patru de ore de cînd sfîrtecaseră mîna care era acum bandajată și susținută de o eșarfă ca să nu curgă sînge. Colț Alb mai avusese de-a face cu pedepse amîinate și se temea să nu-l lovească și acum așa ceva. Cum ar putea fi oare altfel? Făptuise ceea ce pentru el era o nelegiuire - își înfipsese colții în carnea sacră a unui zeu. Era în firea lucrurilor și a relațiilor cu zeii să-l aștepte ceva cumplit.

Zeul ședea la cîteva picioare mai încolo. Colț Alb nu putea să vadă nimic primejdios în asta.

Cînd pedepseau, zeii stăteau în picioare. Iar pe deasupra, zeul acesta nici nu avea bîtă, bici sau armă de foc. Ba mai mult, el însuși era liber. Nu stătea legat cu lanț și nici nu era prionit de vreun băț. Avea timp să se pună în siguranță, în timp ce zeul se scula anevoie. Pîna atunci va putea să aștepte și să vadă ce se întîmplă.

Zeul rămăsese liniștit și nemișcat; și mîrîitul lui Colț Alb descrescu încet, încet, într-un scîncet care i se pierdu în gîtlej și se stinse. Atunci, zeul începu să vorbească și, la primul sunet al glasului său, lui Colț Alb i se ridică părul pe ceafă și mîrîitul îi țîșni din gîtlej. Dar zeul nu făcu nici o mișcare dușmănoasă, ci continuă să vorbească molcom. O vreme, Colț Alb mîrîi la unison cu el, statornicindu-se un fel de corespondență între ritmul mîrîitului și cel al glasului. Dar zeul continua să vorbească la nesfîrșit. Îi vorbi lui Colț Alb așa cum nu i se mai vorbise vreodată. Vorbea blînd și mîngîietor, cu o bunătate care atinse undeva o coardă în Colț Alb. Fără voie și în ciuda tuturor avertismentelor cu care îl îmboldea instinctul, Colț Alb începu să capete încredere în acest zeu. Încerca un sentiment de siguranță, care era dezmințit de toată experiența lui cu oamenii.

Trecu mult timp, după care zeul se ridică și intră în colibă. Colț Alb îl iscodi cu teamă cînd ieși.

Nu avea nici bici, nici bîtă, nici armă. Și nici mîna sănătoasă nu era la spate, ascunzînd cine știe ce. Se așeză ca mai înainte, în același loc, la cîteva picioare mai încolo. lînea în sus o bucățică de carne. Colț Alb ciuli urechile și o cercetă bănuitor, avînd grijă să fie în același timp cu un ochi la carne și cu unul la zeu, gata la orice gest, cu trupul încordat și pregătit să sară în lături la primul semn dușmănos.

Pedeapsa continua să întîrzie. Zeul se mulțumi să-i treacă o bucată de carne pe la nas. Iar cît despre carne, nimic nu părea să dea de bănuir. Colț Alb era încă bănuitor și, deși carnea îi era oferită cu mișcări scurte de mînă, nu vru totuși s-o atingă. Zeii erau atotștiutori și cine putea bănuir ce perfidie nemaîntîlnită pîndea dincolo de această bucățică de carne, în aparență nevătămătoare. În experiența lui de pîna

atunci, și mai ales de pe vremea când avusese de-a face cu femeile din trib, carnea și bătaia îi apăreau adesea nedespărțite, și nu era bine de el.

În cele din urmă, zeul îi azvîrli carnea în zăpadă, la picioare. Mirosi carnea cu grijă, dar nu se uită la ea. Pe când o adulmeca, își ținea ochii ațintiți la zeu. Nu se întâmplă nimic. Apucă bucata de carne cu gura și o înghiți. Continua să nu se întâmple nimic. Ba zeul îi mai oferă o bucată de carne. Și iarăși nu vru s-o ia din mînă și îi fu din nou aruncată. Treaba asta se repetă de cîteva ori. Dar veni un moment în care zeul nu mai vru să i-o arunce. O ținea în mînă, oferindu-i-o cu stăruință.

Carnea era bună și lui Colț Alb îi era foame. Pas cu pas și cu mare grijă, el se apropie de mînă.

În cele din urmă veni momentul când se hotărî să mănînce carnea pe care zeul o ținea în mînă. Nu- și dezlipi ochii de la el și își întinse capul înainte, cu urechile lipite și cu părul de pe ceafă zbîrlit fără să vrea, de parcă avea o creastă. I se urcă un mîrîit slab în gîtlej, ca un avertisment că nu se poate glumi cu el. Mîncă bucata de carne și nu se întâmplă nimic. Bucată cu bucată, mănă toată carnea și nu i se întâmplă nimic. Pedepsa continua să întîrzie.

Se linse pe bot și așteaptă. Zeul continua să vorbească. În glasul lui era blîndețe - lucru cu care

Colț Alb nu se mai întîlnise. Dar și în el se iviră simțăminte pe care de asemenea nu le încercase în trecut. Simțea o mulțumire ciudată, ca și cum i-ar fi fost împlinită o necesitate, ca și cum un gol din ființa lui ar fi fost umplut. Apoi se trezi din nou în el instinctul și semnalul experienței din trecut. Zeii erau întotdeauna șireți și aveau căi nebănuite de a-și atinge țelurile.

Ah, știa el! Iată că mîna zeului, atît de iscusită în a da lovituri, se întindea spre el, coborînd deasupra capului lui. Dar zeul continua să vorbească. Glasul îi era blînd și mîngîietor. În ciuda mîinii amenințătoare, glasul inspira încredere. Iar în ciuda glasului care îl liniștea, mîna inspira neîncredere. Colț Alb era chinat de simțăminte, de impulsuri contrarii. Părea că va plesni în bucățele, atît de grozav era controlul pe care îl exercita, ținînd strîns laolaltă, cu o hotărîre neobișnuită, forțele potrivnice ce se luptau în el ca să-l domine.

Căzu la o învoială. Mîrîi, se zbîrli și își culcă urechile. Dar nici nu mușcă și nici nu sări într-o parte. Mîna cobora din ce în ce mai mult. Îi atinse capătul firelor de păr ridicate. Se ghemui sub ea. Și ea îl urmă în jos, lăsîndu-se tot mai mult asupra lui. Ghemuindu-se, aproape tremurînd, izbuti să se stăpînească. Era un chin mîna aceasta care îl atinge și îi încălca instinctul. Nu putea să uite într-o singură zi tot răul pe care i-l pricinuiseră mîinile oamenilor. Dar era voința zeului și se strădui să arate supunere.

Mîna se urca și cobora mereu, bătîndu-l ușor și mîngîietor cu palma. Și asta continuă, dar ori de cîte ori mîna se ridica părul se ridica și el sub ea. Iar de cîte ori mîna cobora, urechile i se lăsau și un mîrîit înfundat îi răzbătea din gîtlej. Colț Alb mîrîi și mîrîi atrăgînd atenția stăruitor. În felul acesta, el vestea că e gata să răspundă la

orice rău i s-ar face. Era greu de știut cînd o să iasă la lumină ținta pe care zeul o urmărea. Glasul acela cald care inspira încredere putea izbucni în orice clipă într-un răcnet de mînie, mîna aceea blîndă și mîngîietoare putea să devină o strînsoare ca de clește, care să-l țină fără putință de scăpare și să-l pedepsească.

Dar zeul continua să-i vorbească cu duioșie și mîna se ridica și se lăsa mai departe, bătîndu-l ușor, fără dușmănie, cu palma. Colț Alb încercă un dublu simțămînt. Era ceva care îi contraria instinctul. Îl îngrădea, se împotriva voinței lui de libertate personală. Și totuși nu era o suferință fizică. Dimpotrivă, din punct de vedere fizic era ceva plăcut. Bătăile cu palma se schimbă încet și cu grijă într-un scărpinat la rădăcina urechilor, iar plăcerea fizică parcă mai crescuse puțin. Totuși continua să-i fie teamă și veghea în așteptarea vreunui rău nebănuit, cînd suferind, cînd bucurîndu-se, după cum îl stăpînea și îl influența un sentiment sau celălalt. Matt tocmai ieșea din colibă, cu mînele suflecate, ducînd o cratiță cu apă de vase murdară; scăpă cratița din mîna și încremeni în clipa cînd îl văzu pe Weedon Scott bătîndu-l ușor cu palma pe Colț Alb pe spate.

- Ei, fir-ar al dracului!

Glasul lui Matt sparse tăcerea, Colț Alb sări înapoi, mîrîind sălbatic la el. Matt își privi stăpînul cu o dezaprobare tristă:

- Dacă-mi îngădui să spun ceea ce gîndesc, domnule Scott, aș zice că mulți nebuni mai are

Dumnezeu în grădina lui.

Weedon Scott zîmbi cu un aer superior, se ridică și se îndreptă spre Colț Alb. Îi vorbi mîngîietor, dar nu mult, apoi întinse mîna încet, o lăsă pe capul lui și reluă bătăile ușoare cu palma. Colț Alb îndură aceasta, dar privea țintă și bănuitor, nu pe omul care îl alinta, ci pe cel care stătea în ușa.

- Îi fi dumneata expert clasa întâia în mine, asta așa-i, așa-i - începu dog-musherul pe un ton profetic - dar să știi că ți-ai greșit cariera că n-ai fugit de acasă după vreun circ, cînd erai copil.

Colț Alb mîrîi cînd îi auzi glasul, dar de astă dată nu mai sări pe sub mîna care îi mîngîia capul și ceafa cu mișcări prelungi, alintătoare.

Era începutul sfîrșitului pentru Colț Alb - sfîrșitul vieții de pînă atunci și a domniei urii. Se iveau pentru el zorile unei vieți noi, de o frumusețe nepătrunsă. Cereau însă multă gîndire și o nesfîrșită răbdare din partea lui Weedon Scott, iar din partea lui Colț Alb nu se cerea nici mai mult nici mai puțin decît o revoluție. Trebuia să nu țină seama de cerințele și poruncile instinctului și rațiunii, să treacă peste experiență și să dezmință însăși viața.

Viața, așa cum o cunoscuse el, nu numai că nu avea loc pentru toate cîte le trăia el acum, dar toate curențele mergeau împotriva lucrurilor, în voia cărora se lăsa acum. Pe scurt, după ce cîntări toate acestea, trebui să înfăptuiască o cotitură, mult mai

largă decît cea pe care o făcuse pe vremea cînd venise de bună voie din wild și îl primise pe Castor Cenușiu de stăpîn. În vremea aceea nu era decît un cățel slăbuț ca orice născut, neformat, la dispoziția mîinii întîmplării, care începea să-l modeleze. Dar acum era cu totul altfel. Mîna întîmplării își făcuse treaba, și încă bine. Cu ajutorul ei fusese format și oțelit ca „lupul cel bătauș”, feroce și neîmpăcat, care nu putea iubi și nu putea fi iubit: realizarea acestei schimbări era ca o nouă plămădire a ființei, și aceasta cînd nu mai avea suplețea tinereții, cînd fibrele lui deveniseră țepene și noduroase, cînd urzeala lui făcu din el o țesătură tare ca piatra, aspră și trainică, cînd spiritul lui ajunsese ca fierul și toate instinctele și axiomele i se cristalizaseră în reguli, prevederi, aversiuni și dorințe definitive.

Și iarăși, în această nouă orientare, mîna întîmplării îl apăsa și îl strunea, muind ceea ce se întărise și dîndu-i o formă mai frumoasă. Weedon Scott era într-adevăr această mînă. Merse pînă la rădăcinile firii lui, atingîndu-i cu blîndețe forțele de viață care lîncezeau în el, aflate pe cale de dispariție. Una din aceste forțe era dragostea. Ea luă locul senzației de plăcere, care fusese cel mai înalt simțămînt ce îl înfiorase vreodată în relațiile lui cu zeii.

Dar dragostea aceasta nu încolți într-o singură zi. Începu cu senzația de plăcere și crescă din aceasta, încet. Colț Alb nu fugi, deși era lăsat liber, pentru că îi plăcea acest nou zeu. Fără îndoială că era mai bine la el decît în viața aceea pe care o dusesse în cușca lui Smith Frumosu, și apoi simțea nevoia să aibă un zeu. Stăpînirea omului era o necesitate a firii lui. Pecetea dependenței lui de om

îi fusese pusă în acele zile ale copilăriei lui, cînd întorsese spatele wildului și se tîrîse la picioarele lui Castor Cenușiu ca să-și primească bătaia pe care o aștepta. Această pecete îi fusese pusă din nou și fără putință de a fi ștearsă, la a doua lui înapoiere din wild, atunci cînd foametea aceea îndelungată se sfîrși, și cînd în satul lui Castor Cenușiu exista iarăși pește.

Și așa, pentru că îi trebuia un zeu și pentru că îl prefera pe Weedon Scott lui Smith Frumosu, Colț Alb rămase. Pentru a-și dovedi credința, luă asupra-și paza avutului noului stăpîn. Dădea tîrcoale colibei, pe cînd cîinii de sanie dormeau, și primul oaspete venit pe înserat trebui să lupte cu el, folosindu-se de o bîtă, pînă ce îl scăpă Weedon Scott. Dar Colț Alb învăță curînd să-i deosebească pe hoți de oamenii cinstiți, să le cunoască pasul și mersul. Pe drumetșul care venea cu pas zgomotos și de-a dreptul spre colibă, îl lăsa în pace, deși îl supraveghea cu multă luare-aminte, pînă ce ușa se deschidea și era primit de stăpîn. Dar cel ce se furișa pe căi ocolite, cu căutătura piezișă, încercînd să se ascundă - acesta era omul care nu se bucura de păsuire din partea lui Colț Alb și trebuia s-o ia la sănătoasa, degrabă și fără demnitate. Weedon Scott își propusese să-l îmblînzească pe Colț Alb - sau mai degrabă să răscumpere lumea de păcatul pe care-l săvîrșise față de Colț Alb. Era o chestiune de principiu și de conștiință. Își dădea seama că răul făcut lui Colț Alb era o datorie contractată de om și că trebuia plătită. Și așa, își dădu osteneala să fie neînchipuit de bun cu „lupul cel bătauș”. În fiecare zi își făcea o datorie să-l mîngîie și să-l ajute pe Colț Alb și se achita de aceasta cu prisosință. Deși la început Colț Alb se arăta bănuitor și ostil, cu vremea însă începu să-i placă să fie alintat. Stăruia însă ceva de care nu se putea dezbăra - mîrîitul. Se pornea să mîrîie din chiar clipa în care începea să fie alintat și nu înceta pînă ce mîna care îl alinta nu înceta și ea. Dar era

un mîrîit care avea o notă nouă în el. Un străin n-ar fi putut desluși nota aceea nouă, și pentru un astfel de om mîrîitul lui Colț Alb ar fi reprezentat o manifestare de sălbăticie primară, care îți călca pe nervi și îți îngheța sîngele în vine. Gîtlejul lui Colț Alb se înăsprise însă din pricina sunetelor fioroase pe care le scosese ani de-a rîndul, încă de la primul lui scîncet de mîrîit în vizuina în care trăise ca pui, și nu mai putea acum să-și înmoaie sunetul din gîtlej pentru a-și exprima duioșia pe care o simțea. Totuși urechea și afecțiunea lui Weedon Scott erau de ajuns de fine ca să prindă nota aceea nouă -așa înecată în sălbăticie cum era ea - nota care înfățișa cea mai slabă expresie a unui gîngurit de mulțumire abia perceptibil.

Pe măsură ce zilele treceau, transformarea senzației de plăcere în aceea de dragoste deveni tot mai rapidă. Colț Alb începu el însuși să-și dea seama de acest lucru, deși în mintea lui nu știa ce este dragostea. Se manifesta în el ca un gol - un gol dureros, un gol înfometat, plin de dor, care cerea să fie umplut. Era deopotrivă suferință și neliniște; și nu se simțea ușurat sufletește decît atunci cînd îl vedea pe zeul cel nou. În asemenea clipe, dragostea era o bucurie pentru el, o mulțumire sălbatică ce îi dădea un fior puternic. Cînd nu era însă lîngă zeu, suferința și neliniștea îi reveneau; golul dintr-însul creștea și îl apăsa cu vidul lui, iar foamea îl rodea, îl rodea neîncetat.

Colț Alb era pe cale să se găsească. În ciuda faptului că era matur și a rigidității sălbătice a formei care îl modelase, firea lui suferea acum o prefacere. În mugureau în el simțăminte ciudate și imbolduri neobișnuite. Vechiul cod al purtării lui se schimba. În trecut îi plăceau tihna și încetarea durerii și îl nemulțumeau neplăcerea și durerea, și toate manifestările se modelaseră după aceasta. Acum însă era cu totul altceva. Din pricina noului simțămînt pe care îl încerca, de multe ori prefera neplăcerea și suferința de dragul zeului lui. Astfel, cînd începea să se crape de ziuă, în loc să colinde și să scotocească sau să zacă într-un colț adăpostit, aștepta ore întregi pe pridvorul trist al colibei ca să-și vadă cît de puțin zeul. Seara, cînd zeul se întorcea acasă, Colț Alb își părăsea culcușul cald pe care și-l scobise în zăpadă, ca să-și primească bobîrnacele prietenești pe care i le dădea cu degetul, precum și vorbele de bun găsit pe care i le spunea el. Carnea, pînă și carnea o lăsa, ca să fie alături de zeul lui, să primească o mîngîiere de-a lui sau să-l însoțească în oraș.

Senzația de plăcut îi fusese înlocuită prin aceea de dragoste. Și dragostea era picurată în adîncurile ființei lui, acolo unde senzația de plăcut nu pătrunsese vreodată. Și drept răspuns, din adîncul ființei lui încolți lucrul cel mai nou - dragostea. Ceea ce i se dădea, dădea și el. Acesta era într-adevăr un zeu, un zeu al dragostei, un zeu cald și strălucitor, la lumina căruia firea lui Colț Alb se desfăcea, precum se desface o floare în lumina soarelui.

Dar Colț Alb nu era de felul lui prea deschis. Era prea bătrîn și fusese modelat prea definitiv ca să se mai poată exprima într-un fel nou. Era prea stăpînit, prea bine cumpănit în propria lui singurătate. Se deprinsese prea mult timp să fie reținut, distant și posac. De cînd se știa nu lătrase vreodată și nu putea acum să se deprindă să latre de bun venit atunci cînd zeul lui se apropia. Nu-i stătea niciodată în cale, și nici nu era extravagant sau zănatic atunci cînd își exprima dragostea. Nu alerga niciodată să-și întîmpine stăpînul. Aștepta în cîte un colț, retras; dar aștepta întotdeauna și era mereu acolo. Dragostea lui făcea parte din adorație, o adorație mută, neexprimată. Își arăta dragostea numai prin privirea neclintită a ochilor și prin

aceea că nu scăpa din vedere nici o mișcare a zeului. Iar cînd acesta se uita la el și îi vorbea, Colț Alb trăda o emoție stîngace, provocată de lupta dintre dragostea din el, care voia să se exprime, și imposibilitatea lui fizică de a o exprima.

Învăță să se adapteze în multe privințe la noul lui fel de viață. Fusese deprins să știe că trebuie să-i lase în pace pe cîinii zeului. Totuși firea lui, care voia să domine, se afirmă, și la început trebui să-i burdușească bine ca să i se recunoască superioritatea și să se știe că el conduce. Odată lucrurile acestea rezolvate, nu-i mai luă în seamă. Se dădeau la o parte cînd venea, pleca sau pășea printre ei, iar cînd le arăta că vrea ceva, îi dădeau ascultare.

În același chip ajunse să-l îngăduie și pe Matt - ca pe un bun al stăpînului său. Stăpînul îi dădea rareori de mîncare. Treaba asta o făcea de obicei Matt; totuși Colț Alb ghici că mîncarea ce i se dădea venea de la stăpînul lui și că stăpînul îl hrănea prin mijlocirea altuia. Matt încercă să-l pună la ham și să-l facă să tragă la sanie împreună cu ceilalți cîini. Dar nu izbuti. Colț Alb nu se lăsă pînă ce Weedon Scott nu-i puse el hamul și nu-l struni. Încuviință acest lucru numai fiindcă era voința stăpînului lui ca Matt să-l mîie și să-l pună la treabă, tot așa cum îi mîna și îi pune la treabă pe ceilalți cîini ai stăpînului.

Săniile din Klondike - care aveau tălpici - erau deosebite de cele din Mackenzie. Iar felul de a mîna cîinii era și el deosebit. Atelajul nu era în formă de evantai. Cîinii se înșirau în linie dreaptă, unul în spatele altuia, la șleauri duble. Și aci, în Klondike, înaintașul era într-adevăr șef. Cîinele cel mai înțelept și cel mai puternic era înaintaș, și cei din atelaj îl ascultau și îl știau de frică. Era inevitabil ca acest loc să fie obținut degrabă de către Colț Alb. El își alese postul, iar Matt îi încuviință alegerea cu niște înjurături, după ce mai întîi îl încercă. Dar deși ziua muncea la sanie, Colț Alb nu renunță să păzească avutul stăpînului său peste noapte. Și așa, era la treabă tot timpul, veșnic de veghe și credincios, cel mai prețios dintre toți cîinii.

- Lasă-mă să-ți spun ce am pe suflet - zise Matt într-una din zile. Aș vrea să-ți spun că ai fost al naibii de deștept că ai băgat banii în cîinele ăsta. După ce i-ai tăbăcit fața cu pumnii lui Smith

Frumosu, l-ai mai și tras pe sfoară.

O nouă izbucnire de mînie luci în ochii cenușii ai lui Weedon Scott, în timp ce murmura cu asprime:

- Bestia!

Spre sfîrșitul primăverii, Colț Alb avu un mare necaz. Fără de veste, dascălul iubirii dispăru. Deslușise el unele semne, dar nu se pricepea în asemenea lucruri și nu știa ce înseamnă cînd se împachetează o valiză. Își aminti mai tîrziu că împachetatul precedase dispariția stăpînului său; dar atunci nu bănuia nimic. Seara își așteptă stăpînul să se întoarcă. La miezul nopții, vîntul rece care sufla îl făcu să se adăpostească în spatele colibei. Acolo moțai, pe jumătate adormit, cu urechea gata să prindă primul sunet al pasului cunoscut. Dar la două noaptea, neliniștea îl făcu să se ducă pe prispa rece din față, unde se ghemui așteptînd.

Nici urmă de stăpîn însă. Dimineața, ușa se deschise și Matt păși afară. Colț Alb se uită la el cu încordare. Nu exista o limbă comună cu ajutorul căreia să afle ceea ce voia să știe. Zilele veneau și treceau, dar stăpînul nu se arăta. Colț Alb, care nu cunoscuse niciodată boala, se îmbolnăvi. Și se îmbolnăvi atît de tare, încît Matt fu nevoit în cele din urmă să-l aducă în colibă. De asemenea, cînd îi scrise stăpînului, Matt îi rezervă un post-scriptum pentru Colț Alb.

Desfăcînd scrisoarea la Circle City, Scott citi următoarele:

„Blestematul de lup nu vrea să muncească. Nu vrea să mănînce. Și-a pierdut tot curajul. Toți cîinii îl bat. Vrea să știe ce-i cu dumneata și nu știu cum să-i spun. Te pomenești că se curăță”.

Era precum spusese Matt. Colț Alb nu mai mîncea, îi era dor și îngăduia oricărui cîne să-l burdușească. În colibă zăcea pe jos, lîngă sobă, fără să-i pese de mîncare, de Matt sau de viață. Putea Matt să-i vorbească cu blîndețe sau să înjure, îi era totuna; se mulțumea doar să-și întoarcă ochii triști spre el, apoi își lăsa capul înapoi în poziția obișnuită, pe labelle dinainte.

Și într-o noapte, pe cînd citea pentru sine mișcînd din buze și murmurînd, Matt tresări, auzind un geamăt de-al lui Colț Alb. Se ridicase, ciulise urechile spre ușă și asculta atent. O clipă mai tîrziu, Matt auzi un pas. Ușa se deschise și Weedon Scott intră. Cei doi bărbați își dădură mîna. Weedon Scott privi prin cameră.

- Unde-i lupul? întrebă el.

Apoi îl descoperi stînd în picioare acolo unde zăcuse, lîngă sobă. Nu se rezezi înainte în felul celorlalți cîini. Stătea pîndind și așteptînd.

- Doamne iartă-mă! exclamă Matt. Uite cum dă din coadă. Weedon Scott străbătu camera cu pași mari spre el, strigîndu-l. Colț Alb veni la el, fără să facă salturi, totuși repede. Era stîngaci din pricina emoției, dar cînd se apropie, privirea lui avea o expresie ciudată. Ceva, un simțămînt nesfîrșit și care nu poate fi numit, i se ridică ca o lumină, strălucind mai departe.

- Nu m-a privit niciodată așa cît timp ai fost plecat, remarcă Matt.

Weedon Scott nu-l auzea. Se lăsase în jos, față-n față cu Colț Alb, alintîndu-l - frecîndu-l la rădăcina urechilor, mîngîindu-l cu mișcări lungi pe ceafă, în jos, spre urechi, ciocnîndu-l ușor pe șira spinării cu buricele degetelor. Și Colț Alb mîrîi drept răspuns, cu nota aceea de gîngureală din mîrîitul lui, mai pronunțată ca oricînd.

Dar asta nu era încă totul. Nesfîrșită îi fu bucuria cînd marea dragoste pe care o simțea izvorînd mereu și luptînd să se exprime izbuti să găsească un nou mod de exprimare. Își aruncă brusc capul înainte, își făcu loc între mîna și trupul stăpînului și aici, strîns, ascuns cu totul vederii, în afară de urechi, fără să mai mîrîie, continuă să se cuibărească și să se alinte.

Cei doi oameni se priviră. Lui Scott îi luceau ochii.

- Doamne - zise Matt, cu admirație în glas. O clipă mai târziu, după ce-și veni în fire, adăugă: Totdeauna am susținut eu că lupul ăsta e un câine! Uită-te la el!

O dată cu întoarcerea dascălului iubirii, Colț Alb se însănătoși repede. Petrecu două nopți și o zi în colibă. Apoi ieși. Cîinii de sanie îi uitaseră vitejia. Își aminteau numai de ultima lui stare, adică de slăbiciune și boală. La vederea lui, cînd ieși din colibă, săriră la el.

- Arată-le cît ești de-al dracului - îi șopti Matt, încurajator, stînd în ușă și privind. Fă-i să-l vadă pe dracu, lupule! Să-l vadă pe dracu! Arată-le ce știi!

Colț Alb nu avea nevoie de încurajare. Întoarcerea dascălului iubirii era de ajuns. Viața curgea din nou în el, minunată și neîmblînzită.

Învățat cu alintul, Colț Alb îl cerea adesea. Cu asta îl convingeai. Colț Alb nu se putea lipsi de el. Un lucru pe care Colț Alb era foarte gelos, era propriul lui cap. Niciodată nu-i plăcuse să fie atins. Pustiul din el, frica de lovitură și cursă dăduseră naștere spaimei de a fi atins. Era povața instinctului lui: capul să fie liber. Și acum, o dată cu apariția dascălului iubirii, alintarea lui devenise actul voit de a se pune într-o asemenea situație de slăbiciune totală. Era o expresie a încrederii desăvîrșite, a abandonării de sine, totale, ca și cum ar fi spus: Mă încredințez ție. Facă-se voia ta cu mine.

Într-o seară, nu mult după întoarcere, Scott și Matt jucau cărți, înainte de a se duce la culcare.

„Cinsprezece - doi, cinsprezece - patru și o pereche face șase” - anunță Matt, cînd deodată afară se auzi un strigăt și un mîrîit. Se priviră unul pe celălalt, ridicîndu-se în picioare.

- Lupul a sărit la cineva - zise Matt.

Un geamăt cumplit de furie și durere îi sili să se grăbească.

- Adu o lumină - strigă Scott, sărind afară.

Matt îl urmă cu o lampă și la lumina ei zăriră un om care zăcea pe spate, trîntit în zăpadă. Își ținea brațele încrucișate peste față și gît, încercînd astfel să se apere de colții lui Colț Alb. Și avea și de ce să se apere. Colț Alb părea cuprins de turbare, atacîndu-l cu ură în locurile cele mai vulnerabile. De la umăr și pînă la încheietura brațelor încrucișate, mîneca hainei și a cămășii de lînă albastră, precum și maieul erau numai fișii, și chiar brațele erau cumplit sfîșiate și sîngerau.

Cei doi oameni văzură întregul tablou din prima clipă. Imediat, Weedon Scott îl și prinse pe

Colț Alb de gît, trăgîndu-l înapoi. Colț Alb se zbătu mînios, dar nu încercă să muște, ci se întinse jos numaidecît, la prima vorbă aspră a stăpînului.

Matt îl ajută pe om să se ridice și, în timp ce încerca să stea în picioare, își lăasă brațele în jos, descoperind chipul bestial al lui Smith Frumosu. Dog-musherul îi dădu drumul brusc, ca și când ar fi pus mîna pe un cărbune aprins. Smith Frumosu clipi la lumina lămpii și-și roti privirea în jur. Dădu cu ochii de Colț Alb și spaima i se întipări pe față.

În aceeași clipă, Matt zări două obiecte care zăceau în zăpadă. Apropie lampa de ele, arătîndu-le cu piciorul șefului său.

Era un lanț de oțel și o bîță zdravănă.

Cînd le văzu, Weedon Smith dădu din cap. Nimeni nu scoase o vorbă. Dog-musherul puse mîna pe umărul lui Smith Frumosu și-l întoarse cu fața spre el. Nu mai era nevoie de nici o explicație. Smith Frumosu tăcu și el.

Între timp, dog-musherul îl mîngîie pe Colț Alb, bătîndu-l ușor cu palma și vorbindu-i:

- A încercat să te ia, nu-i așa? Și tu nu te-ai lăsat! N-a prea nimerit-o, ce zici? Cînd a pus mîna pe tine, cred că a și văzut pe dracu' rînji dog-musherul.

Colț Alb, fremătînd încă de furie și zbîrlindu-se, mîrîia fără încetare. Încet, încet, părul de pe spate începu să i se culce. Apoi se auzi, deși încă îndepărtat și încet, în gîtlej, mîrîitul lui de mulțumire.

PARTEA a V-a

Capitolul 1

CALEA CEA LUNGĂ

Părea că plutește în aer. Colț Alb simțea că nenorocirea se apropie, mai înainte de a fi avut vreo dovadă, palpabilă. Își dădea seama în chip nelămurit că îl aștepta o schimbare. Nu știa cum, nici de ce, totuși presimțea că ceva se apropie și aceasta din însăși purtarea zeilor. Fără să-și dea seama, ei își trădaseră intențiile față de cîinele-lup, care dădea tîrcoale prispei și care, deși nu intra niciodată în colibă, știa ce se petrece în mintea lor.

- Auzi! exclamă într-o seară, la cină, dog-musherul.

Weedon Scott ascultă. Prin ușă se auzi un scîncet slab, neliniștit, ca un suspin, abia perceptibil. Colț Alb începu apoi să adulmece îndelung, pînă ce se asigură că zeul lui era tot înăuntru și că nu plecase de acolo în chip misterios și singur.

- Cîinele ăsta cred că simte ce ai de gînd - zise dog-musherul.

Weedon Scott se uită cu ochi aproape rugători la tovarășul lui, deși cuvintele îl dezmințeau.

- Ce dracu să fac cu un lup în California! întrebă el.

- Așa zic și eu - răspunse Matt. Ce naiba să faci cu un lup în California?

Răspunsul nu-l mulțumi însă pe Weedon Scott. Părea că celălalt îl privea destul de neîncrezător.

- Cîinii albilor n-ar putea să-i țină piept - confirmă Scott. I-ar ucide pe loc. Și chiar dacă nu m-ar zvînta în procese de daune, autoritățile mi l-ar lua în orice caz și l-ar electrocuta.

- E un ucigaș în toată puterea cuvîntului - remarcă dog-musherul. Weedon Scott îl privi bănuitor.

- Nu, e cu neputință așa ceva - făcu el hotărît.

- N-o să meargă niciodată - încuviință Matt. Ar trebui să angajezi un ora special ca să aibă grijă de el.

Bănuiala celuiilalt se spulberă. Dădu din cap înveselit. În tăcerea care urmă se auzi scîncetul slab, aproape ca un suspin, lîngă ușă, apoi adulmecatul prelung cercetător.

- Fără doar și poate - sări Matt - cîinele ăsta știe al naibii de multe lucruri despre dumneata.

Scott îl privi țintă și răbufni furios:

- Să le ia dracu pe toate, m-auzi! Știu eu ce am de făcut și cum e mai bine!

- Și eu zic tot așa, numai că...

- Numai că... ce? îl întrebă Scott, iritat.

- Numai că... - începu dog-musherul cu blîndețe, dar se răzgîndi, fiind și el cuprins de supărare. Ei, nu trebuie să te aprinzi chiar așa pentru o nimica toată. După felul cum te porți, s-ar zice că nu prea știi ce vrei.

Weedon Scott rămase în cumpănă o clipă, apoi adăugă pe un ton mai stăpînit:

- Ai dreptate, Matt. Nu știu nici eu ce vreau, și aici e buba. Dar, la drept vorbind, ar fi de-a dreptul caraghios să car cîinele ăsta cu mine - izbucni el din nou, după un răstimp.

- Și eu spun tot așa - se auzi răspunsul lui Matt și din nou stăpînul nu se arătă tocmai mulțumit de el. Dar de unde dracu știe ăsta că pleci? Mă tot sîcîie chestia asta - continuă cu naivitate dog-musherul.

- Asta mă întreb și eu - răspunse Scott, dînd trist din cap. Veni apoi ziua cînd, prin ușa întredeschisă a colibei, Colț Alb zări pe jos geamantanul cu pricina și pe dascălul iubirii împachetîndu-și lucrurile. Apoi începu un du-te-vino, și în atmosfera, odinioară atît de liniștită a colibei, domnea acum o tulburare, o agitație și o neliniște ciudată.

Fără îndoială că aceasta era o dovadă, și Colț Alb o simțise. Acum se gîndea la ea. Zeul lui se pregătea să fugă din nou. Și cum nici altă dată nu-l luase cu el, se putea aștepta să-l lase și acum singur.

În noaptea aceea, Colț Alb străpunse tăcerea cu un urlet prelung - un urlet de lup. Era aidoma urletului de odinioară, cînd fusese mic și fugise din wild înapoi în satul care nu mai exista și din care nu mai găsisese decît o grămadă de resturi, mărturia locului unde fusese tipia lui Castor Cenușiu. Ca și atunci, își aținti botul spre stelele reci, împărtășindu-le durerea lui.

În colibă, cei doi bărbați tocmai se culcaseră.

- Știi că iar nu mai mănîncă nimic - spuse Matt, de sub pătură.

Din celălalt colț al odăii, unde se afla patul lui Weedon Scott, se auzi un bombănit și un foșnet de pături.

- După cît de nenorocit a fost data trecută cînd ai plecat, nu m-ar mira acum să și moară.

Din celălalt culcuș se auzi o mișcare plină de nervozitate.

- Dar mai taci odată! strigă Scott prin întuneric. Ești mai cicălitor decît o femeie.

- Așa zic și eu - răspunse dog-musherul, iar Weedon Scott nu-și dădu bine seama dacă celălalt chicotise pe înfundate sau nu.

În ziua următoare, neliniștea și neastîmpărul lui Colț Alb crescuseră și mai mult. Se ținea pe urmele stăpînului său ori de cîte ori acesta părăsea coliba, iar cînd era înăuntru dădea mereu tîrcoale pe prispa din față. Prin ușa deschisă putea să zărească bagajele de pe jos. Lîngă geamantan se mai adăugaseră doi saci mari de pînză și o cutie. Matt înfășură păturile stăpînului și șuba într-o mică prelată. Urmărind toate aceste pregătiri, Colț Alb scoase un suspin.

După aceea sosiră doi indieni. Nu-i scăpă din vedere în timp ce încărcau bagajul pe umeri și nici apoi cînd, însoțiți de Matt care ducea așternutul și o valiză, o luară în josul dealului. Colț Alb însă nu-i urmă. Stăpînul lui era încă în colibă. După un timp, Matt se întoarse. Stăpînul ieși în prag și-l chemă pe Colț Alb înăuntru.

- Bietul de tine - îi zise el, cu blîndețe, scărpinîndu-l după urechi și bătîndu-l ușor pe spate. Eu plec la drum lung, bătrîne, acolo unde tu nu mă poți urma. Hai, mai mîrîie o dată, ultimul mîrîit de bun rămas.

Colț Alb nu vru să mîrîie. În schimb, după ce îi aruncă o privire cercetătoare, dar plină de o nesfîrșită căldură, se lipi de el, îngropîndu-și capul între brațul și trupul lui.

- O auzi cum șuieră? strigă Matt. Dinspre Yukon se ridică mugetul răgușit al sirenei de pe vas. E timpul să te grăbești. Ai grijă de încuie ușa din față. Eu o să ies pe dindos. Hai, dă-i drumul!

Amîndouă uşile fură trîntite în acelaşi timp, iar Weedon Scott îl aşteptă pe Matt, care trebuia să dea ocol colibei. De după uşă răzbăteau scîncete slabe şi suspine. Apoi se auzi un adulmecat prelung, adînc.

- Să ai mare grijă de el, Matt - îi zise Scott, cînd o porniră în josul dealului. Să-mi scrii cum îi mai merge.

- Bineînţeles - îi răspunse dog-musherul. Dar ia stai, ascultă puţin!

Cei doi oameni se opriră. Colţ Alb scotea urlete tînguitoare, aşa cum urlă cîinele la moartea stăpînului. În glas i se desluşea o durere fără margini, iar urletul i se prăvălea în şuvoaie nesfîrşite care îţi sfîşiau inima, apoi se stingea într-un suspin de o jale tremurătoare, pentru ca să izbucnească iarăşi, mereu mai îndurerat.

„Aurora” era primul vapor din anul acela care pleca dincolo, iar pe punţile lui se înghesuiau aventurieri în căutarea norocului şi căutători de aur ruinaţi. Şi unii şi alţii erau la fel de cuprinşi de aceeaşi frenezie de a părăsi locul acela, pe cît fuseseră la început venind acolo. Lîngă pasarela vaporului, Scott îi strîngea mîna lui Matt, care se pregătea să coboare pe ţarm. Dar mîna lui Matt se lăsă deodată moale în strînsoarea celui alt, în timp ce privirea i se aţinti spre ceva care venea din spate. Scott se întoarse să vadă. Pe punte, la cîtiva paşi mai departe de ei, şedea Colţ Alb, care se uita la ei cu o privire înflăcărată.

Dog-musherul slobozi printre dinţi o înjurătură, speriat. Scott rămase încremenit.

- Eşti sigur că ai încuiat uşa din faţă? întrebă Matt. Celălalt dădu afirmativ din cap şi întrebă:

- Dar pe cea din dos?

- Te cred şi eu! se auzi răspunsul enervat.

Colţ Alb îşi lipi urechile, gudurîndu-se, dar rămase locului fără să încerce să se apropie.

- Trebuie să-l iau cu mine pe mal.

Matt făcu cîtiva paşi spre Colţ Alb, dar acesta o zbughi. Dog-musherul se repezi după el; Colţ Alb se pierdu printre picioarele oamenilor. Fofilîndu-se pe unde putea, dînd ocol sau luînd-o pieziş, el alunecă de-a lungul punţii, zădărnîcînd strădania aceluia care voia să-l prindă.

Cînd însă dascălul iubirii îi vorbi, Colţ Alb veni la el şi-l ascultă fără crîcnire.

- Nu vrea să vină la mîna care i-a dat de mîncare în toate lunile astea - murmură dog-musherul, mîniat. Şi apoi, dumneata... dumneata nu i-ai dat de mîncare decît în primele zile, cînd te-ai împrietenit cu el. Al dracului să fiu dacă înţeleg eu de ce îi trece prin cap că dumneata îi eşti stăpîn!...

Scott, care-l mîngîia pe Colț Alb, se aplecă deodată asupra lui, descoperind niște tăieturi proaspete pe bot și o rană între ochi.

Matt se aplecă și el și-și trecu palma pe sub burta lui Colț Alb.

- De fereastră am uitat. E tăiat tot și crestat pe burtă. Pesemne că a trecut cu capul prin geam. Pe Dumnezeuul meu!

Dar Weedon Scott nu-l asculta. Își făcu în minte o socoteală grabnică. Sirena „Aurorei” anunță pentru ultima oară plecarea. Oamenii se grăbeau pe pasarelă spre uscat. Matt își desfăcu basmaua de la gît ca să-l lege pe Colț Alb, dar Scott îl prinse pe dog-musher de mînă, spunîndu-i:

- Rămîi cu bine, Matt, bătrîne. Și să știi că nu mai e nevoie să-mi scrii despre lup. Vezi, îl...

- Ce? izbucni dog-musherul. Nu cumva vrei să zici!...

- Chiar așa. Îine-ți basmaua. Am să-ți scriu eu ție despre el. Matt se opri la mijlocul drumului, pe pasarelă.

- Nu știu dacă o să poată îndura clima! strigă el spre bord. Poate doar să-l tunzi cînd e tare cald!

Pasarela fu ridicată și "Aurora" se dezlipi de țărîm. Weedon Scott mai făcu un ultim semn de rămas bun cu mîna. Apoi se întoarse și se aplecă asupra lui Colț Alb, care stătea lîngă el.

- Acum mîrîie, afurisitule, mîrîie - zise el, lovindu-l ușor cu palma pe cap și scărpinîndu-l între urechi, pe care Colț Alb și le lipise de plăcere.

Capitolul 2

TARA DE JOS

Colț Alb coborî de pe vapor la San-Francisco. Era înmărmurit. În adîncul ființei lui, dincolo de orice proces rațional sau act conștient, el asociase puterea cu divinitatea. Și niciodată oamenii albi nu i se păruseră zei atît de luminați cum i se păreau acum cînd pășea pe caldarîmul încins din San- Francisco. Colibelor de lemn pe care le cunoștea le luaseră locul clădiri uriașe. Străzile erau pline

de primejdii -trăsuri, căruțe, mașini, cai puternici de povară care trăgeau camioane enorme și

monstruoase, tramvaie electrice sunau și zornăiau prin mijlocul străzii, scrîșnindu-și amenințarea lor încăpățînată, aidoma rîșilor pe care îi cunoscuse odinioară în pădurile Nordului.

Toate acestea erau manifestări ale puterii. În toate și îndărătul tuturor acestora se afla omul, cârmuind și supraveghind, exprimându-se pe sine, ca de obicei, prin dominația lui asupra materiei. Era ceva grozav, amețitor. Colț Alb părea înspăimântat. Îl cuprinsese teama. Așa cum pe vremea copilăriei lui fusese făcut să simtă cât era de mic și de neputincios, în prima zi când venise din wild în tabăra lui Castor Cenușiu, tot astfel acum, deși în plină putere, se simțea mic și slab. Și vai, cât de mulți zei erau! Iar furnicarul acesta al zeilor îl amețea. Vuietul străzii îl asurzea. Îl înnebunea această grozavă și nesfârșită agitație și mișcare din jur. Simțea mai mult ca oricând că depinde de dascălul iubirii, pe ale cărui urme călca acum și pe care pentru nimic în lume nu l-ar fi scăpat o clipă din ochi.

Lui Colț Alb nu-i era însă hărăzit să aibă despre oraș decît o viziune de coșmar - o experiență ca un vis urît, ireal și teribil, care mult timp după aceea îl va urmări în visele lui. Stăpînul îl sui într- un vagon de bagaje unde îl legă cu un lanț într-un colț, printre grămezi de cutii și valize. Acolo, puterea o deținea un zeu scund și musculos; acesta azvîrlea cu mult zgomot lăzi și cutii, pe care le țira pe ușa înăuntru și apoi le trîntea peste grămadă sau le arunca afară prin ușa, lovind și izbind cu ele, iar alți zei, care le așteptau jos, le prindeau.

Și, în acest infern al bagajelor, Colț Alb stătea părăsit de stăpînul lui. Sau cel puțin așa credea el, pînă ce mirosi alături sacii de pînză cu hainele stăpînului și se puse să le păzească.

- Era și timpul să vii - mormăi zeul vagonului, un ceas mai tîrziu, când Weedon Scott apărură în ușa, Cîinele ăsta al dumatăle nu mă lasă să mă ating de lucruri.

Colț Alb ieși din vagon. Era surprins. Orașul de coșmar dispăruse. Vagonul nu fusese pentru el decît o odaie într-o casă, și când intrase în oraș, lumea se grămădise în jurul lui. Între timp, orașul dispăruse. Nu-l mai asurzea zgomotul lui. I se întindea înaintea un ținut surizător, cu soare plin de strălucire, o atmosferă ce te îmbia la lîncezeală. Numai că nu avu timp să se minuneze de această transformare. O primi și pe aceasta cum primea toate faptele și manifestările de neînțeleas ale zeilor. Așa era felul lor.

Îi aștepta o trăsură. Un bărbat și o femeie se apropiară de stăpîn. Femeia își desfăcu brațele și apoi le încrucișă pe după gîtul stăpînului - un gest dușmănos! În clipa următoare, Weedon Scott se desprinse din îmbrățișare și se apropie de Colț Alb, care mîrîia de parcă ar fi fost un diavol furios.

- Nu-i nimic, mamă - făcu Scott în timp ce-l ținea strîns pe Colț Alb și încerca să-l liniștească. A crezut că ai de gînd să-mi faci vreun rău și el nu poate îndura așa ceva. Nu-i nimic. O să se deprindă el, curînd.

- Și, între timp am să pot să-mi alint fiul doar atunci cînd cîinele lui n-o să fie pe aproape - rise ea, deși se făcuse albă ca varul și se simțea rău din pricina sperieturii pe care o trăsesese.

Se uită la Colț Alb, care mîrîia, se zburlea și o privea cu răutate.

- Trebuie să învețe și va învăța fără întârziere - zise Scott. Începu să-i vorbească lui Colț Alb cu blîndețe, pînă ce îl potoli. Apoi glasul îi deveni mai poruncitor: Jos! Culcat!

Acesta era unul din lucrurile pe care Colț Alb le învățase de la stăpînul lui și dădu ascultare, deși se culcă în silă și îmbufnat.

- Acum, mamă. Scott își deschise brațele ca s-o primească, dar nu-și luă ochii de la Colț Alb! Culcat! îi porunci el. Culcat!

Zbîrlindu-se tăcut, pe jumătate ghemuit în timp ce se ridica, Colț Alb se lăsă înapoi și urmări repetarea gestului dușmănos. Dar nici aceasta și nici îmbrățișarea zeului, care urmă după aceea, nu-l vătămă pe stăpîn. Apoi, sacii cu haine fură urcați în trăsura, zeii străini și dascălul iubirii se suiră și ei, iar Colț Alb o porni pe urma lor, cînd gonind atent după ei, cînd zbîrlindu-se la caii ce alergau. Căuta să le atragă atenția că el e de față și că veghează să nu i se întîmple vreun rău zeului pe care-l trăgeau cu atîta iuțeală peste întinderea aceea.

După un sfert de ceas, trăsura trecu printr-o intrare de piatră și apoi printre două rînduri de nuci ce se bolteau deasupra drumului, înlănțuindu-se. De o parte și de alta se întindeau pajiști, iar suprafețele lor mari erau presărate ici și colo cu stejari voinici, cu brațe lungi, puternice. Nu departe de acolo, pajiștile cu fînețe, arse de soare, păreau bronzate, aurii, contrastînd cu verdele proaspăt al ierbii îngrijite; iar mai departe erau dealurile roșcate și pășunile de munte. La capătul pajiștei, pe primul dîmb de la marginea văii, se zărea o casă cu terasă, mare și cu multe ferestre.

Colț Alb nu prea avu cînd să vadă toate acestea. Trăsura abia intrase pe moșie cînd îl și atacă un cîine ciobănesc, cu ochii scăpărători și cu botul ascuțit, pe bună dreptate indignat și plin de mînie. Stătea între el și stăpînul lui, despărțindu-l. Colț Alb nu mîrîi amenințător, dar părul i se zburli pe trup în timp ce porni tăcut la asaltul ucigaș. Dar asaltul n-avea să fie dus pînă la capăt. Se opri pe neașteptate, stîngaci, cu picioarele dinainte țepene, încordîndu-se împotriva avîntului care-l ducea înainte. Aproape că se așeză jos, pînă într-atît dorea acum să se ferească de atingerea aceluia cîine pe care fusese cît pe ce să-l atace. Era o cățea, și legea rasei lui puneă între ei o barieră de netrecut. S-o atace, ar fi însemnat nici mai mult nici mai puțin decît o încălcare a propriului lui instinct.

Nu același lucru se întîmplă însă și cu cățeaua. Fiind femelă, ea nu avea un asemenea instinct. Pe de altă parte, fiind cîine ciobănesc, frica ei instinctivă de wild și mai ales de lup era neobișnuit de puternică. Pentru ea, Colț Alb era lup, tîlhar din moși-strămoși, care prădase turmele ei încă din acele vremuri în care oile au fost adunate în turmă pentru prima oară și au fost păzite de vreunul din străbunii ei necunoscuți. Așa că, atunci cînd Colț Alb renunță să mai atace și rămase locului înțepenit, cu gîndul să ocolească ciocnirea, sări ea la el. Colț Alb mîrîi fără voie cînd îi simți dinții înfigîndu-i-se în umăr, dar nu făcu nici o încercare s-o muște. Se dădu înapoi conștient, cu picioarele țepene, și încercă să se ferească de ea. Sărea cînd într-o parte, cînd într-alta, se ghemui și se învîrți în juru-i, zadarnic însă. Cățeaua era mereu între el și drumul pe care voia să-l apuce.

- Aici, Collie! strigă străinul din trăsura.

Weedon Scott rîse.

- Nu-i nimic, tată. E o bună disciplină. Colț Alb are multe de învățat și e foarte bine că a și început. O să se obișnuiască.

Trăsura o porni, iar Collie îi aținu din nou calea lui Colț Alb. El încercă s-o întreacă depărtîndu-se de drum și gonind prin pajiște; dar ea alergă în cercul interior, mai mic, și era mereu prezentă, înfruntîndu-l cu cele două șiruri de dinți strălucitori. Colț Alb dădu ocol și făcu cale întoarsă, traversă drumul apucînd-o pe cealaltă pajiște și din nou ea îi ținu piept.

Trăsura gonea, ducîndu-l pe stăpînul lui cu ea. Colț Alb o zări dispărînd printre copaci. Situația era disperată. Încercă din nou să facă un ocol. Cățeaua se ținu după el, alergînd cu repeziciune, apoi deodată, Colț Alb se întoarse spre ea. Era un vechi vicleșug de-al lui, pe care îl folosea la bătaie. O izbi zdravăn cu umărul. Nu numai că o dădu peste cap, dar cum alergase repede, ea se rostogoli căzînd cînd pe spate, cînd pe o parte, zbătîndu-se să se oprească, agățîndu-se cu picioarele de prundiș și scoțînd un urlet ascuțit în care își plîngea mîndria rănită și revoltată.

Colț Alb nu așteptă. Drumul era liber și nici nu dorea altceva. Cățeaua se luă după el fără să-și curme o clipă urletul. Drumul se deschidea acum drept, și cum era vorba de o fugă adevărată, Colț Alb avea ce s-o învețe. Ea alergă ca o smintită, ca o apucată, încordîndu-se la maximum, cu o strădanie vizibilă la fiecare săritură; Colț Alb însă îi scăpa mereu, pe nesimțite, fără nici un efort, alunecînd deasupra pămîntului ca o nălucă.

Pe cînd dădea ocol casei spre poarta cea mare, nimeri peste trăsură. Aceasta se oprise și stăpînul tocmai cobora. În clipa aceea, cum era încă în plină viteză, Colț Alb își dădu seama că dintr-o parte se pornise un atac brusc împotriva lui. Dușmanul era un ogar care se năpustise asupra-i. Colț Alb încercă să-i țină piept. Gonea însă prea tare și ogarul era prea aproape. Fu lovit într-o parte, dar avîntul cu care gonea era atît de puternic și lovitura atît de neașteptată, încît Colț Alb se trezi la pămînt, dîndu-se peste cap. Ieși din învălmășeală cu o grimasă de răutate și cu urechile lipite de cap, cu buzele și nasul încrețite, clămpănind cu dinții în gol în clipa în care gîtlejul ogarului scăpase ca prin minune de colții lui.

Stăpînul venea degrabă, dar era încă departe. Collie fu cea care îl scăpă cu viață pe ogar. Înainte ca Colț Alb să fi apucat să sară și să dea lovitura mortală, sosi Collie. Fusesse trasă pe sfoară și întrecută la alergătură, ca să nu mai vorbim că fusese dată peste cap fără rușine, în prundiș. Venea ca o furtună - o furtună izvorîită din mîndria revoltată, dintr-o mînie lesne de înțeleș și dintr-o ură instinctivă față de acest tîlhar al wildului. Îl izbi pe Colț Alb în unghi drept, pe cînd el se pregătea să sară, și din nou Colț Alb se trezi doborît la pămînt, dîndu-se peste cap.

Stăpînul îl ajunse în clipa următoare și-l apucă cu o mînă pe Colț Alb, în timp ce tatăl lui chema cîinii.

- Frumoasă primire, n-am ce zice, pentru un biet lup singuratic din Arctica! spuse stăpînul, în timp ce Colț Alb se liniștea sub palma lui mîngîietoare. De cînd e el pe

lume n-a fost doborât de pe picioare decît o singură dată, și iată că acum, în treizeci de secunde a fost rostogolit de două ori!

Trăsura plecase, iar în casă apărură alți zei străini. Unii se țineau respectuos la distanță; doi dintre ei însă, două femei, săvîrșiră actul acela vrăjmaș, agățîndu-se de gîtul stăpînului. Dar Colț Alb începu să îngăduie acest lucru. Nu părea să însemne ceva rău, iar zgomotele pe care zeii le făceau nu aveau nimic amenințător. Îi arătară și lui bunăvoință, numai că el îi ținu la distanță cu un mîrîit, ceea ce de altfel făcu și stăpînul cu vorba. În asemenea împrejurări, Colț Alb se lipea de picioarele stăpînului, care îl bătea ușor cu palma pe cap, liniștindu-l.

Cînd porunci „Dick culcat”!, ogarul care urcase treptele se culcă pe o parte în prag, continuînd să mîrîie și să-i arunce priviri întunecate nepoftitului acestuia. Collie fusese lăsată pe seama uneia din femeile zeilor, care o prinsese cu brațele de gît, alintînd-o și mîngîind-o; cățeaua părea însă tare încurcată și era supărată foc, gema furioasă, jignită că se îngăduise prezența acestui lup și convinsă că zeii făceau o greșală.

Zeii, toți cîți erau, urcară scările ca să intre în casă. Colț Alb nu se dezlipea de stăpînul lui. De pe pragul unde era, Dick mîrîi; Colț Alb, care suia scara, se zburli răspunzînd și el printr-un mîrîit.

- Ia-o pe Collie înăuntru și lasă-i pe ăștia doi să se bată pînă s-or sătura - fu de părere tatăl lui

Scott. Au să se împrietenească pînă la urmă.

- Numai că după aceea, ca să-și dovedească prietenia, Colț Alb o să trebuiască să meargă la înmormîntare - rîse stăpînul.

Scott-tatăl privi cu neîncredere, mai întîi spre Colț Alb, apoi spre Dick, iar în cele din urmă spre fiul său:

- Vrei să zici că... Weedon dădu din cap.

- Întocmai. L-ar omorî pe Dick într-un minut, cel mult două. Apoi se întoarse către Colț Alb:

Hai, lupule! Tu trebuie să intri în casă.

Colț Alb urcă treptele, străbătînd culoarul cu pași țepeni și cu coada încremenită în sus. Nu-și lua ochii de la Dick, păzindu-se de un atac dintr-o coastă, gata să se apere împotriva oricărei manifestări sălbatice a necunoscutului, care se putea năpusti asupra lui din casă. Dar nimic de care să se teamă nu se năpusti asupra lui din casă. Și cînd ajunse înăuntru, iscodi cu grijă în jur, căutînd acel ceva, dar fără să-l găsească. Apoi se culcă cu un mîrîit de mulțumire la picioarele stăpînului, urmărind cele ce se petreceau, gata în orice clipă să sară în picioare și să lupte pentru viață, împotriva spaimelor pe care le simțea el că trebuie să pîndească, ca o cursă, sub podeaua locuinței.

TINUTUL ZEULUI

Prin firea lui, Colț Alb era o ființă adaptabilă, iar pe lângă aceasta mai și umblase mult și cunoștea rostul și nevoia de adaptare. Aci, în Sierra Vista - așa se numea locul pe care-l stăpînea judecătorul Scott - Colț Alb începu curînd să se simtă la el acasă. Nu mai avu nici un necaz mai serios cu ceilalți cîini. Aceștia știau mai multe despre rînduielile zeilor din țara de jos decît el, și îl acceptaseră în ziua în care îi întovărășise pe zei în casă. Așa lup cum era și cu toate că nu mai exista un alt precedent, zeii îi consfințiseră prezența, iar ei, cîinii zeilor, nu puteau decît să se supună unei astfel de statorniciri.

La început, Dick se arătase țeapăn prin forța împrejurărilor, mai tîrziu însă îl acceptă calm pe Colț Alb, ca pe un bun în plus al stăpînului. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi împrietenit la cataramă cu Colț Alb, numai că acesta se arăta cu totul potrivit prietenilor. Colț Alb nu cerea celorlalți cîini decît să-l lase în pace. În decursul întregii lui vieți de pînă atunci se ținuse departe de cei din rasa lui, și acum dorea același lucru. Bunăvoința lui Dick îl plictisea, așa că, mîrîind la el, îl pune pe goană de fiecare dată. Prin părțile Nordului, pe unde fusese, învățase să-i lase în pace pe cîinii stăpînului și nu uita aceasta nici aici. Nu voia decît să fie lăsat singur și izolat, iar pe Dick nu-l lua în seamă, și încă în așa măsură, încît ființa aceasta liniștită îl lăsa în pace, fără să-i dea mai multă atenția decît dădea stîlpului de lângă gard.

Lucrurile nu stăteau tocmai la fel și cu Collie. Ea îl îngăduia pentru că aceasta era hotărîrea zeilor, totuși acest lucru nu însemna că trebuie să-l lase în pace. În capul ei stăruia amintirea nenumăratelor crime pe care el și ai lui le săvîrșiseră împotriva strămoșilor ei. Într-o zi sau chiar într-o generație nu puteau fi uitate prădăciunile făcute în țarcurile de oi. Toate acestea o ațîțau și o îmboldeau să plătească cu aceeași monedă. Ea nu îi putea împiedica pe zei, care îl îngăduiau, dar nimic n-o împiedica să-i amărască viața lui Colț Alb prin tot felul de șicane mărunte. Îi despărțea o luptă de veacuri și, în ce o privea pe ea, avea grijă să-i amintească asta mereu.

Și așa, Collie profită de faptul că era cățea ca să-l poată sîcîi și chinui pe Colț Alb. Instinctul lui îl împiedica s-o atace, dar îndărătnicia ei nu-i îngăduia să treacă cu vederea toate acestea. Cînd se năpustea asupra lui, el se întorcea cu umărul apărât de blană spre dinții ei ascuțiți și se depărta țeapăn și cu demnitate. Cînd se nimerea la strîmtoare, Colț Alb se vedea silit să facă un ocol, mergînd cu umărul spre ea, cu capul întors, cu o expresie de mare răbdare și plictiseală pe față și în privire. Totuși, o mușcătură în șold îi grăbea uneori retragerea, făcîndu-l să-și piardă prestanța. De obicei însă, Colț Alb izbutea să-și păstreze demnitatea, luîndu-și o înfățișare aproape solemnă.

Cînd putea, n-o lua în seamă de fel pe Collie și își făcuse chiar un obicei să nu-i iasă în cale. Ori de cîte ori o zărea sau o vedea venind, se ridica și pleca.

Colț Alb avea de învățat încă multe și în alte privințe. Viața în Nord era simplitatea însăși în comparație cu activitatea complicată din Sierra Vista. În primul rînd trebui să cunoască familia stăpînului. Într-un fel, era pregătit pentru acest lucru. După cum

Mit-sah și Kloo-kooh aparțineau lui Castor Cenușiu cu care împărțeau hrana, focul și păturile, tot astfel acum, în Sierra Vista, toți locuitorii casei aparțineau dascălului iubirii.

Aici cunoștea însă o deosebire, poate chiar mai multe. Sierra Vista era o cheștiune mult mai complicată decît tipia lui Castor Cenușiu. Trebuia să țină seama de mai mulți oameni. Așa, de pildă, de judecătorul Scott și de soția lui. Mai erau apoi cele două surori ale stăpînului, Beth și Mary, soția acestuia, Alice, și copiii lui, Weedon și Mary, doi tînci de patru și șase ani. Nimeni nu-i putea spune o vorbă despre acești oameni, iar despre legăturile lor de sînge și de rudenie nu știa nimic și niciodată n-ar fi fost în stare să știe. Totuși pricepu repede că aparțineau stăpînului lui. După aceea, observîndu-i ori de cîte ori avea prilejul, urmărindu-i în cele ce făceau, cercetîndu-i cum vorbesc și deprinzîndu-se cu glasul lor, înțelese într-un răstimp destul de scurt cît de apropiați erau de stăpînul lui și de cîtă bunăvoință se bucurau din partea lui. Și luînd seama la toate acestea. Colț Alb se purtă cu ei la fel ca și cu stăpînul lui. Ceea ce era prețios pentru stăpînul lui, prețuia și el; ceea ce îi era drag lui, Colț Alb îndrăgea și el, păzindu-l cu grijă.

Așa se petrecuseră lucrurile și cu cei doi copii. Toată viața îi fusese silă de copii. Îi ura și se temea de mîinile lor. Lecțiile pe care le primise despre tirania și cruzimea lor, în acea vreme cînd trăise în satul indian, nu fuseseră tocmai blînde. Cînd Weedon și Mary veniseră spre el înțîia dată, Colț Alb mîrîise amenințător, săgetîndu-i cu o privire mînioasă. Un ghiont de-al stăpînului și o vorbă aspră îl forțaseră atunci să le primească mîngîierile, deși continua să mîrîie sub mînuțele lor, iar în mîrîitul lui nu exista nici o notă de plăcere. Mai tîrziu își dădu seama că băiețelul și fetița aceea erau de mare preț în ochii stăpînului. Și de atunci nu mai fu nevoie de nici un ghiont sau vorbă aspră ca să se lase mîngîiat.

Totuși Colț Alb nu arăta niciodată prea multe dovezi de dragoste. Îi îngăduia pe copiii stăpînului cu neplăcere, dar cu supunere, și le îndura toate caraghioslîcurile așa cum unii îndură o operație dureroasă. Cînd nu mai putea, se ridica și pleca țăntoș și hotărît. De la o vreme însă, copiii începură să-i placă, dar continua să nu arate asta. Nu s-ar fi apropiat niciodată de ei. Pe de altă parte, cînd îi vedea, în loc să plece, îi aștepta să vină la el. Și ceva mai tîrziu, o licărire de mulțumire îi apărea în ochi, cînd îi vedea apropiindu-se, și se uita după ei cu o ciudată urmă de părere de rău, cînd îl părăseau ca să-și caute alte distracții.

Toate acestea erau doar o cheștiune de educație care cerea timp. După copii, Colț Alb mai arăta considerație și judecătorului Scott. Probabil că două erau motivele care îl împingeau la aceasta: în primul rînd era fără îndoială un bun de preț al stăpînului, iar în al doilea rînd era și un om care se ținea deoparte. Lui Colț Alb îi plăcea să stea culcat la picioarele lui, în tinda largă a casei, cînd acesta citea ziarul și îi făcea hatîrul din cînd în cînd să-i arunce și lui cîte o privire sau cîte un cuvînt - semne cu nimic supărătoare, dar care arătau că recunoștea prezența și existența lui Colț Alb. Aceasta se întîmpla însă cînd stăpînul nu era pe aproape. Cum apărea el, toate celelalte ființe încetau să mai existe pentru Colț Alb.

El îngăduia membrilor familiei stăpînului să-l alinte și să-i dea atenție, dar el nu le dădea niciodată ceea ce îi dăruia stăpînului. Nici o mîngîiere de-a lor nu-i trezea un

geamăt în gîtlej care să însemne dragoste, și oricît ar fi încercat ei, nu l-ar fi putut îndupleca să se alinte și în fața lor. Acest semn de uitare și de părăsire de sine, de încredere desăvîrșită îl arăta numai stăpînului. De fapt, pe membrii familiei acestuia nu-i socotise niciodată altceva decît bunuri ale dascălului iubirii.

De asemenea, Colț Alb începu curînd să deosebească familia, de servitori. Acestora le era frică de el, iar Colț Alb se stăpînea să nu sară la ei, doar pentru că-i socotea și pe aceștia ca aparținînd stăpînului. Între Colț Alb și ei exista doar neutralitate. Pregăteau mîncarea pentru stăpîn, spălau tacîmurile și făceau și alte treburi, întocmai ca și Matt în Klondike. Pe scurt, erau dintr-ale gospodăriei.

În afară de cele ale gospodăriei, Colț Alb mai avea de învățat multe alte lucruri. Moșia stăpînului era întinsă și complicată, dar avea și ea o margine. Pămînturile se terminau în șoseaua districtuală. Dincolo se întindea tărîmul comun al zeilor - drumurile și șoselele, apoi, după celelalte garduri, erau moșiile altor zei. Mii de legi cîrmuiau aceste lucruri și statorniceau orînduiala; și totuși, el nu pricepea cuvîntul zeilor și nici nu exista vreo altă cale de a învăța decît aceea a experienței. Dădea ascultare imboldurilor lui firești, pînă ce acestea îl făceau să calce vreo lege. După ce faptul acesta se repeta de mai multe ori, învăța legea și o respecta.

În educația lui însă, cele mai rodnice învățăminte erau cearta și ghionturile pe care i le dădea stăpînul. Datorită dragostei lui mari pentru stăpîn, un ghiont din partea acestuia îl durea mult mai mult decît oricare din bătăile pe care i le administraseră vreodată Castor Cenușiu sau Smith Frumosu. Aceștia îi făcuseră doar carnea să sufere; sub această carne, spiritul lui se dezlănțuia cumplit și neînfrînt. Ghiontul stăpînului era însă întotdeauna prea ușor ca să-i provoace durere în carne. Pătrundea însă mai adînc. Era un semn că stăpînul se supăraseră, și spiritul lui Colț Alb părea că se întunecă ori de cîte ori i se întîmpla așa ceva.

La drept vorbind, arareori primea ghionturi. Îi era de ajuns glasul stăpînului. Și după glasul lui, Colț Alb afla dacă făcuse bine sau rău. Cu ajutorul lui își îndrepta purtarea și își potrivea faptele. Glasul acesta era pentru el busola după care se călăuzea și cu ajutorul căreia învăța să deprindă obiceiurile vieții și ale ținutului acestuia nou.

În Nord, singurul animal domestic era cîinele. Toate celelalte animale trăiau în wild, și dacă nu se arătau prea cumplite, atunci deveneau prada care i se cuvenea cîinelui, în toată viața lui de pînă atunci, Colț Alb nu făcuse altceva decît să dea iama printre celelalte viețuitoare în căutarea hranei. Și nu-i putea intra în cap că în Sud era altfel. Dar acest lucru avea să-l învețe curînd, în timpul șederii la Santa Clara Valley. Într-o dimineață, devreme, pe cînd hoinărea, o coti pe după colțul casei dînd peste un pui de găină care scăpase din curtea păsărilor. Impulsul lui natural îl împinse să-l mănînce. Cîteva salturi, o fulgerare a colților, un țipăt de spaimă, și pasărea care o pornise prin lume fu înghițită! Era un pui de fermă, gras și ademenitor; Colț Alb își linse buzele, găsind că hrana fusese bună.

Mai tîrziu, în aceeași zi, dădu peste un alt pui, rătăcit pe lîngă grajduri. Unul din argați sări să-l scape. Nu-i cunoștea felul lui Colț Alb, așa că luă ca armă un bici ușor de la șaretă. La primă lovitură de bici, Colț Alb lăsă puiul și se năpusti asupra omului. O bîță l-ar fi putut opri, dar un bici... Fără să scoată un sunet și fără să clipească, mai

primi din viteză încă o lovitură. Și pe cînd se năpusti asupra argatului, acesta scoase un strigăt de spaimă - „Doamne!” și se dădu înapoi. Lăsă biciul să-i cadă din mîină, apărîndu-și gîtul și brațele. Se alese cu antebrațul sfîșiat pînă la os.

O spaimă de moarte îl cuprinse pe argat. II cutremură nu atît cruzimea lui Colț Alb, cît tăcerea lui. Continuînd să-și apere gîtul cu brațul sfîșiat și sîngerînd, încercă să se retragă spre șură. Și nu i- ar fi mers prea bine dacă Collie nu și-ar fi făcut apariția la locul luptei. Așa cum îl scăpase cu viață pe Dick, îl scăpă și pe argat. Se năpusti asupra lui Colț Alb cuprinsă de o furie nebună. Avusese ea dreptate de la început. Știuse mai bine decît zeii cei nechibzuiți. Toate bănuielile ei se adevereau. Aveau de-a face cu un vechi tîlhar, gata să-și reia șiretlicurile lui din totdeauna.

Argatul se refugie în grajd, iar Colț Alb dădu înapoi din fața colților cățelei, întorcîndu-se cu grumazul spre ei și dînd tîrcoale. Collie însă nu se lăsă, așa cum îi era obiceiul, după ce trecea vremea convenită pedepsei. Dimpotrivă, se aprinse și se mînie tot mai tare, și în cele din urmă, Colț Alb, uitîndu-și de mîndrie, fugi de ea peste cîmp.

- O să se deprindă el să dea pace puilor - zise stăpînul. Dar nu pot să-l învăț asta pînă nu-l prind asupra faptului.

După două nopți se petrecu și faptul, dar pe o scară mult mai mare decît își închipuise stăpînul. Colț Alb observase îndeaproape curtea păsărilor și obiceiurile puilor. Noaptea, după ce intrară în coteț, el se cațără pe o stivă de scînduri aduse de curînd. De acolo se urcă pe acoperișul unui coteț și sări în curtea găinilor. O clipă mai tîrziu se afla în coteț și măcelul începu.

Dimineața, cînd stăpînul ieși în tindă, cincizeci de găini albe din rasa Leghom, așezate la rînd la picioarele argatului, îi atraseră atenția. Fluieră a pagubă ca pentru sine, la început cu surprindere, dar mai apoi cu admirație. Se uită și la Colț Alb, dar acesta nu arăta că i-ar fi rușine sau că s-ar simți vinovat. Ședea mîndru, ca și cum ar fi făcut într-adevăr o faptă de ispravă și demnă de laudă. Nu-și putea închipui că ar fi săvîrșit vreun păcat. Buzele stăpînului se strînseră cînd văzu isprava nelegiuită. Apoi îi vorbi cu asprime vinovatului fără voie și în glasul lui nu era decît mînia de zeu. Îl împinse cu botul spre găinile ucise și în același timp îl înghionti zdravăn.

Colț Alb nu mai dădu nici o raită pe la curtea găinilor. Era ceva împotriva legii și acum învățase aceasta. Apoi, stăpînul îl luă în curtea găinilor. Imboldul lui natural cînd văzu hrana vie bătînd din aripi în juru-i, chiar sub nasul lui, îl împingea să sară la ele. Dădu ascultare acestui impuls, dar glasul stăpînului îl opri. Își continuă timp de o jumătate de oră plimbarea prin curte. Din cînd în cînd, Colț Alb simțea din nou imboldul, dar de fiecare dată cînd îi dădea urmare, glasul stăpînului îl oprea. Astfel cunoscuse legea, și înainte de a fi părăsit curtea găinilor învățase să uite că acestea existau.

- Un ucigaș de găini nu poate fi niciodată vindecat. Judecătorul Scott clătină din cap cu tristețe în timpul prînzului, cînd fiul lui îi povesti lecția pe care i-o dăduse lui Colț Alb. O dată ce a luat obiceiul și a prins gustul sîngelui... - și dădu din nou din cap cu tristețe.

Weedon Scott nu era însă de aceeași părere cu tatăl său.

- Să vezi ce am să fac - îl înfruntă el în cele din urmă. Am să-l încui toată după-amiaza cu găinile.

- Dar gîndește-te la găini - se împotrivi judecătorul.

- Ba mai mult chiar - continuă fiul - pentru fiecare găină ucisă am să-ți dau un dolar-aur canadian.

- Dar și tata trebuie să pună ceva în rămașagul ăsta -interveni Beth.

Cealaltă soră se alătură și ea lui Beth și un cor aprobator se ridică în jurul mesei. Judecătorul Scott căzu la învoială, înclinînd din cap.

- Bine, cumpăni o clipă Weedon Scott. Dacă pînă seara Colț Alb nu face rău nici unei găini, pentru fiecare zece minute pe care le-a petrecut în curtea lor va trebui să spui cu toată seriozitatea și convingerea, ca și cum ai fi la tribunal și ai pronunța o sentință: „Colț Alb, ești mai bun decît mi- am putut închipui!"

Familia urmărea de sus, fără să fie văzută, ceea ce se petrecea. Nu se întîmplă însă nimic. Încuiat în țarc și părăsit de stăpînul lui, Colț Alb se culcă și adormi. La un moment dat se ridică și merse pînă la jgheab să bea apă. Pe găini nici nu le luă în seamă. Nici nu existau pentru el. La ora patru făcu un salt din plină viteză, atinse acoperișul cotețului și ajunse pe pămînt de partea cealaltă, după care o luă agale spre casă. Învățase legea. După aceea, pe terasă, înaintea întregii familii care făcea haz, judecătorul Scott rosti încet și solemn, de șaisprezece ori, în fața lui Colț Alb: „Colț Alb, ești mai bun decît îmi închipuiam".

Legile atît de numeroase îl zăpăceau însă pe Colț Alb și adesea îl făceau să se dea de rușine.

Trebuia să învețe că nu avea voie să se atingă nici de puii altor zei. Apoi erau pisicile, iepurii de casă și curcanii; pe toți trebuia să-i lase în pace. După ce învăță cîteva din aceste legi, i se păru că trebuie să lase în pace toate vietățile. Afară, pe pășunea din spate, prepelițele puteau să-i zboare pe sub nas nevătămate. Și oricît ar fi fost el de încordat, tremurînd de nerăbdare și poftă, își stăpînea instinctul și stătea locului. Dădea ascultare voinței zeilor.

Apoi, într-o zi, venind din nou pe pășunea dinapoia casei, îl văzu pe Dick care băgase în sperieți un iepure și gonia după el. Stăpînul privea fără să se amestece. Ba chiar îl încuraja pe Colț Alb să se alăture vînătoarei. Și așa învăță el că iepurii nu sunt tabu. În cele din urmă învăță legea în întregime. Între el și toate celelalte animale domestice nu trebuia să existe dușmănie. Dacă nu era cu putință să fie prietenie, trebuia să existe cel puțin neutralitate. Celelalte animale însă - veverițele, prepelițele și iepurii - erau creaturi ale wildului, care nu s-au supus niciodată omului. Erau pradă legiuită a oricărui cîine. Zeii apărau numai animalele domestice și nu-i era îngăduit să se repeadă la ele. Zeii aveau drept de viață și de moarte asupra supușilor lor și erau geloși de puterea lor.

Viața de la Santa Clara Valley era complicată în comparație cu existența simplă din Nord. Și principalul lucru pe care îl impunea acest labirint al civilizației era controlul, constrângerea - un echilibru interior, tot atât de delicat ca o urzeală de păianjen care unduiește în suflarea vîntului, dar în același timp e tare ca oțelul. Viața avea mii de aspecte, la care Colț Alb trebuia să se adapteze - așa de pildă era mersul la oraș, la San-Jose, gonind în spatele trăsorii sau hoinărind pe străzi cînd trăsura se oprea. Viața luneca pe lîngă el, profundă, vastă și variată, biciuindu-i simțurile, cerîndu-i fără încetare să se deprindă și să facă față imediat, silindu-l aproape totdeauna să-și înăbușe pornirile firești.

Erau măcelării unde carnea atîrna îmbietoare. Nu avea voie să se atingă de această carne. În casele pe care stăpînul le vizita existau pisici cărora trebuia să le dea pace, și pretutindeni se aflau și cîini care mîrîiau la el și pe care nu-i era îngăduit să-i atace. Apoi, pe trotuarele aglomerate umblau nenumărați oameni, cărora prezența lui le atrăgea atenția. Se opreau, îl priveau arătîndu-și-l, îl cercetau, îi vorbeau și, mai rău ca orice, îl băteau ușor cu palma. Și el trebuia să îndure contactul plin de primejdii al tuturor acestor mîini străine. Izbuti să îndure toate acestea. Mai mult chiar, izbuti să-și înfrîngă stîngăcia și sfiala. Acceptă cu semeție atențiile mulțimii de zei străini. Respectului lor le răspundea și el cu respect. Pe de altă parte, era ceva în el care împiedica crearea unei prea mari familiarități. Îl băteau ușor și treceau mai departe, încîntați de îndrăzneala lor.

Nu toate aceste lucruri erau însă ușoare pentru Colț Alb. Cînd alerga înapoia trăsorii, pe la periferia orașului San-Jose, se întîmpla să dea peste niște băiețași care luaseră obiceiul să arunce cu pietre după el. Știa totuși că nu-i era îngăduit să se ia după ei și să-i facă una cu pămîntul. În aceste împrejurări era silit să treacă peste instinctul lui de conservare, ceea ce și făcea, pentru că se domesticea pregătindu-se să facă și el parte din lumea civilizată.

Totuși Colț Alb nu era pe deplin mulțumit de această rînduială. El nu avea noțiuni abstracte despre dreptate și despre lupta cinstită. Există însă în viață o anume urmă de dreptate și tocmai aceasta îl făcea să urască nedreptatea că nu-i era îngăduit să se apere de cei ce azvîrleau cu pietre în el. Uita că în înțelegerea dintre el și zei, aceștia trebuiau să aibă grijă de el și să-l apere. Într-una din zile însă, stăpînul lui sări din trăsură cu biciul în mînă și le dădu o lecție zdravănă celor care aruncau cu pietre. După aceea nu mai aruncară cu pietre în el, iar Colț Alb pricepu acest lucru și se arătă foarte mulțumit.

Și mai avu parte de o experiență asemănătoare. Pe drumul spre oraș, dînd tîrcoale crîșmei de la răscruce, trei cîini își făcură un obicei de a se năpusti asupra lui ori de cîte ori trecea pe acolo. Cum îi cunoștea felul lui de luptă, ucigaș, stăpînul nu încetă să-l învețe legea că nu trebuie să se bată. Urmarea fu că, după ce învățase bine legea, se găsea la mare strîmtoare ori de cîte ori trecea prin fața crîșmei de la răscruce. După primul atac, mîrîitul lui îi ținea de fiecare dată la distanță pe cei trei cîini; ei însă se luau după Colț Alb, urlînd, sîcîindu-l și supărîndu-l. O vreme îndură și aceasta. Oamenii din cîrciumă îi ațîțau pe cei trei cîini să-l atace. Într-o zi îi asmuțiră chiar fățiș. Stăpînul opri trăsura.

- Pe ei! îl îndemnă pe Colț Alb.

Lui Colț Alb nu-i venea să-și creadă urechilor. Se uită la stăpînul lui, apoi la cei trei cîini. Își întoarse din nou privirile spre stăpîn, plin de nerăbdare și întrebător.

Stăpînul dădu din cap:

- Pe ei, bătrîne! Înghite-i!

Colț Alb nu mai așteptă. Se întoarse și făcu un salt, fără să mîrîie, printre dușmanii lui. Îi înfruntă pe toți trei deodată. Se auziră mîrîituri grozave, clănțănit de dinți; era o învălmășeală grozavă. Praful din drum se ridică în văzduh ca un nor, ascunzînd bătălia. După cîteva minute, doi dintre cîini se zvîrcoleau în praf, iar al treilea o lua la sănătoasa. Sări peste un șanț, se strecură printr-un grilaj de fier și o tuli peste cîmp. Colț Alb îl urmări, alunecînd deasupra pămîntului ca un lup, ca o săgeată și fără să facă zgomot. În plin cîmp își doborî dușmanul și-l ucise.

O dată cu acest triplu asasinat, principalele lui necazuri cu cîinii încetară. Se dusesse zvonul prin întreaga vale și oamenii începură să aibă grijă ca nu cumva cîinii lor să-l supere pe lupul cel bătauș.

Capitolul 4

CHEMAREA SEMINȚIEI

Lunile treceau. În Sud, hrana era destulă și de lucru nimic, iar Colț Alb se îngrășase, îi mergea bine și se simțea fericit. Nu trăia numai în marginea de sud a lumii, ci și în marginea existenței lui. Bunătatea omenească era ca un soare care strălucea deasupra lui, iar el înflorea ca o plantă semănată în pămînt roditor.

Și totuși se deosebea întrucîtva de ceilalți cîini. Cunoștea mai bine legea decît cîinii care nu duseseră o altă viață, și o respecta mai strict; dar mai era în el o urmă de cruzime ascunsă, ca și cum wildul ar mai fi dăinuit în el, iar lupul din el ar fi fost doar adormit.

Nu se întovărășea niciodată cu ceilalți cîini. Trăise singur printre cei de o rasă cu el și așa își ducea traiul și de-acum înainte. Față de cîini avea o pornire de care nu se putea dezbăra și pe care o căpătase încă pe vremea cînd era pui, înfruntînd persecuția lui Lip-Lip și a haitei de căței, precum și zilele de înțeleștare cu Smith Frumosu. Cursul normal al vieții lui suferise o schimbare. Și părăsindu-i pe ai săi, se alăturase omului.

Pe lîngă aceasta, orice cîine din Țara de Jos îl privea cu neîncredere. Trezea în el frica instinctivă de wild și îl primea întotdeauna cu mîrîituri și cu o ură războinică. Colț Alb învățase însă că nu era nevoie să folosească colții împotriva-le. Ajungea să-și arate colții sau să-și încrețească buzele și arareori se întîmpla să nu izbutească să-l facă pe cîinele care lătrase și se repezise la el să se ghemuiască de frică.

Dar Colț Alb trebuia să mai îndure încă o încercare. Collie, căteaua aceasta, nu-i dădea pace o singură clipă. Nu era atît de supusă legii ca el. Ea zădărnicea toate eforturile stăpînului de a o face să se împrietenească cu Colț Alb. Tot timpul îi răsună

În urechi mîrîitul ei ascuțit și nervos. Collie nu-i iertase întîmplarea cu uciderea puilor de găină și era convinsă că intențiile lui nu puteau fi decît rele. Așa că-l găsea vinovat încă înainte de a fi făcut ceva și îl trata ca atare. Ajunsese o adevărată ciumă pentru el, era ca un polițist care îl urmărea pe după gard și în jurul moșiei, și dacă ar fi aruncat măcar o privire curioasă unui porumbel sau unui pui de găină, ea ar fi izbucnit într-un urlet de indignare și mînie. Felul preferat de a-i arăta că nu o ia în seamă era să stea întins cu capul pe labelle dinainte, prefăcîndu-se că doarme. Lucrul acesta îi închidea întotdeauna gura și o făcea să se liniștească.

În afară de necazurile cu Collie, lui Colț Alb totul îi mergea bine. Învățase să se controleze și să fie cumpănit și cunoștea rînduiala. Ajunsese serios, calm și însuflețit de o toleranță filozofică. Nu mai trăia într-un mediu dușmănos. Pericolul, suferința și moartea nu-l mai pîndeau la tot pasul. Cu timpul, necunoscutul încetă să mai reprezinte pentru el o spaimă și o amenințare neconținută.

Viața era plăcută și ușoară. Se scurgea lin și nu-l pîndeau nici spaima și nici dușmanii.

Fără să-și dea seama, îi lipsea zăpada.

„O vară necuvenit de lungă” - ar fi gîndit el dacă ar fi putut să judece acest lucru, dar așa îi lipsea zăpada doar într-un fel vag, inconștient. Tot astfel simțea o urmă de dor pentru Nord, mai ales cînd în arșița verii suferea din pricina soarelui. Singurul efect al dorului era că-l făcea să simtă o neliniște, tulburare, fără să știe de ce.

Colț Alb nu fusese niciodată prea zburdalnic. În afară de alintat și de geamătul pe care-l scotea și care se prefăcea într-un mîrîit de dragoste, nu avea nici o altă cale de a-și exprima dragostea. Și iată că-i fu dat să descopere a treia cale. Îl supărase întotdeauna rîsul zeilor. Rîsul acesta îl înnebunea, îl făcea să turbeze. Dar nu se putea supăra pe dascălul iubirii, și cînd zeul, bine dispus și glumeț, hotărî să rîdă de el, Colț Alb rămase uluit. Simțea arsura și înțepătura mîniei lui de altădată, care încerca să-și facă loc și să biruie dragostea.

Nu putea fi mîniat, totuși trebuia să facă ceva. La început se arătă plin de demnitate și stăpînul se porni să rîdă și mai tare. După aceea încercă să fie mai solemn, și stăpînul rîse și mai cu poftă decît înainte. În cele din urmă stăpînul rîse pînă ce-l făcu să-și uite de demnitate. Fălcile i se desfăcură ușor, buzele i se ridicară puțin și o expresie veselă, care era mai aproape de dragoste decît de glumă, îi licări în ochi. Învățase să rîdă.

Și tot așa învăță el să zburde cu stăpînul, să se lase bușit la pămînt și dat peste cap, să i se joace nenumărate feste neplăcute. La rîndul lui se prefăcea că e supărat, zbîrlindu-se, mîrîind fioros și clămpănind din dinți ca și cînd ar fi fost gata să ucidă. Nu-și dădea însă frîu liber niciodată. Mușcăturile erau doar hăpăituri în gol. După o asemenea hîrjoneală, cu ghionturi și lovituri, hăpăiturile și mîrîiturile aprinse și furioase se întrerupeau din senin și, stînd la cîteva picioare distanță unul de altul, se priveau. Apoi, tot atît de brusc ca soarele care răsare pe o mare furtunoasă, începeau să rîdă. Și aceasta se termina întotdeauna cu o încolăcire a brațului stăpînului în jurul gîtului și umerilor lui Colț Alb, care scîncea mîrîindu-și cîntecul lui de dragoste.

Nimeni însă nu se mai putea juca cu Colț Alb. N-ar fi îngăduit el. Își păstra demnitatea, și dacă cineva încerca așa ceva, mîriitul lui amenințător și coama zbîrlită numai la joacă nu îndemneau. Faptul că-i îngăduia stăpînului acest lucru nu însemna că trebuia să ajungă aidoma unui cîine oarecare, risipindu-și dragostea în dreapta și în stînga să fie la cheremul oricui, ca să se hîrjonească și să se distreze cu el. El iubea sincer și refuza să-și piardă demnitatea sau să-și împartă dragostea. Stăpînul lui mergea adesea călare, și pentru Colț Alb una din principalele îndatoriri era să-l însoțească. În Nord își arătase credința ostenind la ham; în Sud însă nu erau sâinii, iar cîinii nu cărau poveri în spate. Așa că își arată credința într-un fel nou, gonind pe lîngă calul stăpînului. Oricît de lungă ar fi fost ziua, Colț Alb nu se sătura. Avea mersul lui de lup, lin, neostenit și firesc, iar după cincizeci de mile de alergare ajungea mîndru înaintea calului.

În legătură cu călăritul, Colț Alb învăță încă un grai - și acesta cu atît mai remarcabil cu cît nu-l folosi în viață decît de două ori. Prima oară se întîmplă într-una din zile, cînd stăpînul încercă să învețe un pur sînge, plin de foc, cum să deschidă și să închidă poarta fără ca stăpînul, care era călare, să coboare. O dată și încă o dată, acesta mîină calul în dreptul porții, încercînd să-l facă s-o deschidă, dar de fiecare dată calul se speria și sărea înapoi. Cu fiecare clipă devenea tot mai nervos și mai iritat. Cînd se cabra, stăpînul îl împunea cu pîntenii, făcîndu-l să se lase pe picioarele de dinainte, după care calul începea să azvîrle cu picioarele de dinapoi. Colț Alb urmărea ceea ce se întîmpla cu o nerăbdare crescîndă, pînă ce nu se mai putu stăpîni și, sărind înaintea calului, începu să latre sălbatic și amenințător.

După aceea, deși mai încercă adesea să latre și deși stăpînul îl îndemna, nu mai izbuti decît o singură dată, și atunci în lipsa stăpînului. O goană peste pășune, un iepure care țîșnise printre picioarele calului, o cotitură bruscă, un pas greșit, o cădere la pămînt și un picior rupt al stăpînului - acestea fuseseră cauza. Colț Alb se năpusti furios la gîtul calului vinovat, dar glasul stăpînului îl opri.

- Acasă! Du-te acasă! îi porunci stăpînul cînd își dădu seama că e rănit.

Lui Colț Alb nici prin cap nu-i trecea să-l părăsească. Stăpînul ar fi vrut să scrie un bilet, dar căută zadarnic prin buzunare creion și hîrtie. Așa că-i porunci din nou lui Colț Alb să meargă acasă.

Acesta îl privi cu părere de rău, o porni din loc, apoi se întoarse și gemu înfundat. Stăpînul îi vorbi blînd, dar serios, iar Colț Alb își ciuli urechile, ascultînd cu o încordare dureroasă.

- Așa, bătrîne, du-te acasă - continuă el - du-te acasă și spune-le ce mi s-a întîmplat. Du-te acasă, lupule. Acasă!

Colț Alb știa ce înseamnă „acasă” și, deși nu pricepea celelalte cuvinte ale stăpînului, înțelese că voia să se ducă acasă. Se întoarse și plecă în silă. Apoi se opri nehotărît și privi în urmă, peste umăr.

- Acasă! se auzi porunca tăioasă, și de astă dată Colț Alb ascultă.

Cînd sosi Colț Alb, familia stătea pe terasă, bucurîndu-se de răcoarea după-amiezii. Se vîrî printre ei, răsuflînd din greu, plin de praf.

- S-a întors Weedon - exclamă bătrîna doamnă Scott.

Copiii îl primiră pe Colț Alb cu strigăte de bucurie și alergară în întîmpinarea lui. Colț Alb se feri însă și se îndreptă spre terasă, dar ei îl înghesuiră între scaunul leagăn și balustradă. Mîrîi și începu să fugă dintre ei. Mama copiilor îi privea cu îngrijorare.

- Mărturisesc că sunt neliniștită ori de cîte ori îl văd printre copii - făcu ea. Mi-e teamă că într-o zi o să se repeadă la ei pe neașteptate.

Mîrîind sălbatic, Colț Alb sări din locul în care fusese înghesuit, răsturnîndu-i pe băiat și pe fată. Mama îi chemă la ea, liniștindu-i și povătuindu-i să nu-l sîcîie pe Colț Alb.

- Lupul rămîne lup - observă judecătorul Scott. Nu poți avea încredere în el.

- Dar el nu e lup - interveni Beth care îi ținea parte fratelui ei, în lipsa acestuia.

- Numai Weedon e de părerea asta - continuă judecătorul. El presupune doar că există vreo urmă de cîine în Colț Alb, dar, așa cum mărturisește el însuși, nu știe nimic precis despre asta. Cît despre înfățișarea lui...

Nu-și termină fraza. Colț Alb stătea dinaintea lui, mîrîind fioros.

- Cară-te de aici! Culcat! porunci judecătorul Scott.

Colț Alb se întoarse către soția dascălului iubirii. Aceasta scoase un strigăt de spaimă cînd văzu că o apucă cu dinții de rochie, trăgînd de ea pînă ce sfîșie țesătura fragilă. Colț Alb deveni centrul atenției tuturor celor din jur. Nu mai mîrîia, ci privea în față, cu capul ridicat. Gîtlejul i se încorda spasmodic, dar nu putu scoate nici un sunet și făcea eforturi din tot trupul, cuprins de convulsii din pricina eforturilor de a se elibera de acel lucru pe care nu-l putea grăi și care se zbătea să iasă la lumină.

- Sper că nu turbează - zise bătrîna doamnă Scott. I-am spus eu lui Weedon că clima asta caldă nu se potrivește unui animal din Nord.

- Parcă ar vrea să vorbească - observă Beth.

În aceeași clipă, Colț Alb căpătă glas izbucnind într-un lătrat puternic.

- Să știi că i s-a întîmplat ceva lui Weedon - conchise soția acestuia.

Săriră cu toții în picioare, iar Colț Alb o luă la goană pe scări, privind înapoi să vadă dacă-l urmează cineva. Lătrase pentru a doua și ultima oară în viața lui și se făcuse înțeles.

După această întîmplare, oamenii din Sierra Vista îl priviră cu mai multă căldură și chiar argatul al cărui braț îl sfîrtecuse încuviință că era un cîine deștept, chiar dacă

era lup. Judecătorul nu-și schimbă însă părerea, aducînd argumente, spre nemulțumirea tuturor, prin măsurătorile și descrierile luate din enciclopedie sau din diferite lucrări de științele naturii.

Zilele treceau una după alta, scaldînd neconținut în soare Santa Clara Valley. Dar pe măsură ce se micșorau și cea de a doua iarnă a lui Colț Alb în Sud se apropia, făcu o descoperire ciudată.

Dinții lui Collie nu mai erau atît de ascuțiți. Mușcăturile ei erau jucăușe și blînde și nu-l mai făceau să sufere. Colț Alb uită că ea îi făcuse viața amară și, ori de cîte ori zburda pe lîngă el, răspundea cu seriozitate, încercînd să fie și el zburdalnic, dar neizbutind să fie decît caraghios.

Într-una din zile, Collie îl porni într-o goană nesfîrșită prin pășunea din spate și prin pădure. Era într-o după-amiază în care stăpînul pleca călare, lucru pe care Colț Alb îl știa. Calul aștepta înșeuat în fața ușii. Colț Alb șovăi. Se petrecea însă în el ceva mai adînc decît legea pe care o învățase, decît obiceiurile care îl plămădiseră, decît dragostea pentru stăpînul lui, decît însăși dorința lui de viață: și în clipa în care, deși încă nehotărît, Collie îl prinse ușor cu dinții, tulind-o apoi încolo, el se întoarse și îi luă urma.

În acea zi stăpînul călări singur, iar în pădure, grumaz lîngă grumaz, Colț Alb goni alături de Collie, tot așa cum mama lui, Kiche, și bătrînul chior goniseră, cu mulți ani în urmă, în codrii tăcutului linut de la Nord.

Capitolul 5

LUPUL ADORMIT

Pe vremea aceea, ziarele erau pline de știri despre îndrăzneată evadare a unui condamnat din închisoarea San Quentin. Era un om fioros și nici nu fusese ajutat de mîinile societății care îl modelaseră. Mîinile societății sunt aspre și omul acesta era o mostră izbitoare a operei societății. Era o bestie - o bestie, umană, e adevărat, dar o bestie atît de îngrozitoare, încît putea fi foarte bine socotit drept un carnivor.

La închisoarea din San Quentin se dovedise incorigibil. Pedepsa nu-i putea înfrînge puterea.

Ar fi fost în stare să moară cu gura încleștată, luptînd pînă la ultima suflare, dar nu putea să îndure să fie bătut, înfrînt. Cu cît se lupta mai sălbatic, cu atît societatea se purta mai aspru cu el și singura urmă pe care asprimea o lăsa era că îl făcea și mai fioros. Cămașa de forță, foamea, bătaile și ciomăgeala erau un tratament greșit pentru Jim Hall, dar acesta era tratamentul care i se aplica totuși. Era tratamentul pe care îl primise încă de pe vremea cînd era un băiețandru zvelt, dintr-o mahala din San-Francisco - lut moale în mîinile societății, gata să primească orice formă.

Cînd fu închis pentru a treia oară, Jim Hall dădu peste un gardian care era o bestie aproape tot atît de cumplită ca și el. Gardianul se purta cu el ca un netrebnic, îl pîra pe nedrept directorului, îl vorbea de rău și îl persecuta. Deosebirea dintre ei era că

gardianul purta o legătură de chei și un revolver. Jim Hall nu avea decît mîinile goale și dinții. Dar într-una din zile sări la gardian și îi înfipse dinții în gît, ca un animal din junglă.

După această întîmplare, lui Jim Hall i se aplică regimul de carceră severă. Trăi trei ani astfel. Acolo totul era de fier - podeaua, pereții și tavanul. În tot acest timp nu văzu nici cerul și nici lumina soarelui. Ziua era ca o penumbră, iar noaptea ca o liniște întunecată. Se afla într-un mormînt de fier, îngropat de viu. Nu vedea față omenească și nici nu putea vorbi vreunei ființe omenești. Cînd mîncarea îi era împinsă înăuntru, mîrîia ca un animal sălbatic. Ura pe toată lumea. Zile și nopți de-a rîndul își urlă turbarea, adresînd-o întregului univers. Apoi, săptămîni și luni de- a rîndul nu scoase un sunet, frămîntîndu-se în liniștea neagră. Era un monstru, o ființă atît de înspăimîntătoare, cum doar în vedeniile unui creier smintit putea să apară.

Și apoi, într-o noapte, evadă. Directorul nu putea să creadă că așa ceva fusese cu putință, totuși celula era goală; trupul unui gardian ucis zăcea jumătate înăuntru, jumătate afară. Alți doi gardieni uciși marcau calea prin închisoare, spre zidurile dinafară. Îi ucisese cu mîinile ca să nu facă zgomot.

Avea asupra lui armele gardienilor - un arsenal viu care gonea peste dealuri, urmărit de forța organizată a societății. Se pusese preț greu, în aur, pe capul lui. Fermierii zgîrciți îl pîndeau cu puștile. Sîngele lui putea să achite o ipotecă sau să îngăduie trimiterea unui fiu la universitate. Cetățenii devotați binelui obștesc își luară armele și porniră în urmărirea lui. O haită de copoi adulmeca urma picioarelor lui sîngerînde. Iar copoii legii, animalele de bătaie, plătiți de societate, cu telefon, telegraf și trenuri speciale se ținură pe urmele lui zi și noapte.

Uneori, oamenii dădeau peste el și îl înfruntau eroic, trecînd prin garduri de sîrmă ghimpată, spre plăcerea publicului care citea reportajul la gustarea de dimineață. După asemenea întîlniri, morții și răniții erau transportați înapoi în oraș, iar locul le era luat de alții însetați de vînătoarea de oameni.

În cele din urmă Jim Hall dispăru. În zadar căutară copoii urma pierdută. Fermierii pașnici, de prin văi îndepărtate, erau opriți de oameni înarmați și siliți să se legitimeze. Și în acest timp, urme de-ale lui Jim Hall fură descoperite pe nenumărate povîrnișuri de către pretendenții lacomi de bani - prețul singelui.

În acest timp, la Sierra Vista ziarele erau citite nu atît cu interes, cît mai ales cu teamă. Femeile erau speriate. Judecătorul Scott rîdea cu nepăsare, dar nu pe bună dreptate, deoarece într-una din ultimele lui zile ca magistrat, se întîmplase ca Jim Hall să apară în fața lui și să fie condamnat. Și în plină sală de ședință, în fața tuturor, Jim Hall spusese că va veni ziua în care se va răzbuna pe judecătorul care îl condamnase.

Pentru prima oară Jim Hall avusese și el dreptate. Nu era vinovat de crima pentru care primise să ispășească pedeapsa. Era vorba de un „țap ispășitor", cum spun hoții și polițiștii pe limba lor, și Jim Hall fusese făcut „țap ispășitor" pentru o crimă pe care nu o săvîrșise. Din cauza celor două condamnări mai vechi, judecătorul Scott îi dăduse cincizeci de ani închisoare.

Judecătorul Scott nu era atotștiutor și nu știa că se făcuse părtaș la o conspirație a poliției, că mărturiile fuseseră aranjate și false, că Jim Hall nu era vinovat de crima care i se punea în seamă. Iar Jim Hall nu știa că judecătorul Scott nu știa nimic de toate acestea. El credea că judecătorul știe tot și că merge mînă în mînă cu poliția în săvîrșirea acelei groaznice nedreptăți. Și astfel, cînd judecătorul Scott pronunță sentința de cincizeci de ani de moarte vie, Jim Hall, cuprins de ură față de toate ființele societății care se purtaseră netrebnic cu el, se ridică și urlă în sala de ședință, pînă ce fu tîrît afară de o jumătate de duzină de dușmani, îmbrăcați în uniforme albastre. Pentru el, judecătorul Scott era principalul vinovat, și asupra judecătorului Scott își vărsa el ura, aruncînd amenințări fără de sfîrșit, că răzbunarea lui va veni. Apoi, Jim Hall păși spre moartea vie... și evadă.

Colț Alb nu știa nimic de toate acestea. Dar între el și Alice, soția stăpînului, dăinuia o taină. În fiecare seară după ce locuitorii din Sierra Vista mergeau la culcare, ea se scula și îi dădea drumul lui Colț Alb să doarmă în sala cea mare. Colț Alb nu era un cîine de casă și nici nu îi era îngăduit să doarmă înăuntru, așa că în fiecare dimineață, la revărsatul zorilor, Alice se strecura jos și îi dădea drumul afară, înainte ca familia să se fi trezit din somn.

Într-o astfel de noapte, pe cînd toată casa dormea, Colț Alb se trezi, rămînînd încordat în tăcerea nopții. Adulmecă văzduhul neînfiorat, deslușind mesajul pe care îl purta pe undele lui și care îi spunea că pe undeva prin împrejurime se afla un zeu. Îi ajunseră la urechi zgomotele pe care zeul le făcea cînd se mișca. Colț Alb nu scoase nici un strigăt furios. Nu era obiceiul lui să facă așa ceva. Zeul cel străin pășea ușor, dar Colț Alb pășea și mai ușor, deoarece el nu purta haine care să se frece de carnea trupului. Îl urmări în tăcere. Vînase el în wild vietăți care erau tare sperioase și știa ce înseamnă să cazi prin surprindere.

Zeul cel străin se opri la picioarele scării celei mari și ascultă, iar Colț Alb încremeni, pîndind și așteptînd, de-ai fi zis că e mort. Scara aceea ducea la dascălul iubirii și la cele mai scumpe bunuri ale lui. Colț Alb se zbîrli, dar așteptă. Zeul cel străin ridică un picior. Începu să urce scara.

Atunci lovi Colț Alb. Fără de veste și fără un mîrîit, porni la luptă. Trupul îi țîșni în sus într-o săritură care îl propti drept în spatele zeului cel străin. Se agăță cu labelle dinainte de umerii omului și în același timp își înfipse colții în ceafa acestuia. O clipă, o clipă destul de lungă, rămase

atîrnat de el, dar fu de ajuns ca să-l răstoarne pe zeu pe spate. Se izbiră amîndoi de podea. Colț Alb sări într-o parte și, în timp ce omul se lupta să se ridice, se năpusti din nou, sfîșiind cu colții.

Întreaga Sierra Vista se trezi alarmată. Hărmălaia de la parter părea făcută de vreo douăzeci de draci care se încăieraseră. Se auziră detunături de revolver. Apoi un glas de om scoase un urlet de groază și spaimă, urmat de mîrîituri înversunate, și peste toate aceste zgomote se auziră prăbușindu-se și sfărîmîndu-se mobile și sticle.

Dar larma se stinse tot atît de iute pe cît începuse. Bătălia nu durase mai mult de trei minute.

Familia înspăimântată se înghesui în capul scării. De jos, ca dintr-o prăpastie întunecată, se auzea un gîlgîit, de parcă aerul ar fi bolborosit în apă. Uneori, gîlgîitul se prefăcea într-un sîsîit, aproape un şuiert. Dar şi acesta se stinse încet, curmîndu-se cu desăvîrşire. Apoi, din bezna de nepătruns nu se mai auzi nimic afară de gîfîitul greu al unei vietăţi care se zbătea dureros pentru aer.

Weedon Scott învîrte butonul. Scara şi holul de jos fură inundate de lumină. Apoi, cu revolverul în mînă, el şi judecătorul Scott coborîră cu grijă. Dar nu mai era nevoie de nici o măsură de precauţie. Colţ Alb îşi făcuse datoria. În mijlocul mobilelor sfărîmate şi răsturnate, zăcînd pe o parte, cu faţa acoperită de un braţ, se afla un om. Weedon Scott se aplecă deasupra lui, îi luă arma şi-l întoarse cu faţa în sus. O rană căscată în gît arăta felul în care murise.

- Jim Hall - zise judecătorul Scott. Tată şi fiu se priviră cu înţeles.

Apoi se întoarseră spre Colţ Alb. Zăcea şi el pe o parte. Ochii îi erau închişi, dar pleoapele i se ridicară uşor. Colţ Alb începu săi privească pe cei din jur cînd se aplecară asupra lui. Făcu o sforţare să dea din coadă, dar nu izbuti decît să o mişte puţin. Weedon Scott îl bătu uşor cu palma şi din gîtlejul lui Colţ Alb se auzi un mîrîit care însemna că înţelesese. Nu era însă decît un mîrîit slab, care se stinse pe dată. Pleoapele îi căzură închizîndu-se şi trupul păru că se destinde, lăţindu- se pe podea.

- E pe ducă, săracul - murmură stăpînul.

- O să vedem noi - zise judecătorul - îndreptîndu-se spre telefon.

- Cred că n-are decît o şansă la o mie - declară chirurgul după ce se străduise o oră şi jumătate cu Colţ Alb.

Zorile pătrundeau prin ferestre, făcînd ca lumina becurilor să pălească. În afară de copii, întreaga familie se strînsese în jurul chirurgului să afle sentinţa.

- Un picior dinapoi îi e rupt - urmă el. Trei coaste frînte, dintre care cel puţin una i-a perforat

plămînii. Şi-a pierdut aproape tot sîngele din trup. E foarte probabil să aibă leziuni interne. Pesemne că a făcut vreo săritură. Şi asta ca să nu mai pomenesc de cele trei gloanţe care l-au găurit. O şansă la o mie e într-adevăr ceva optimist. N-are nici o şansă la zece mii.

- Dar nu trebuie pierdută nici o şansă care i-ar putea fi de ajutor - exclamă judecătorul Scott. N- are nici o importanţă cît costă. Du-l la raze X sau la orice altceva. Weedon, telegrafiază imediat doctorului Nichols din San Francisco. Doctore, te rog, nu vreau să te simţi prost, dar mă înţelegi, trebuie să facem tot ce este cu putinţă.

Chirurgul zîmbi cu bunăvoinţă.

- Sigur că înțeleg, merită să se facă totul pentru el. Trebuie îngrijit așa cum ați îngrijit o ființă omenească, un copil bolnav. Și nu uitați ce v-am spus de temperatură. Mă întorc la zece.

Și Colț Alb fu îngrijit. Propunerea judecătorului Scott de a se aduce o soră fu respinsă cu indignare de către fete, care își asumară acest rol. Iar Colț Alb câștigă singura șansă la zece mii pe care chirurgul i-o refuzase.

Medicul nu era însă vinovat că judecase greșit. Toată viața lui nu îngrijise și nu operase decât oameni delicați, crescuți în lumea civilizată, care trăiau la adăpost și care aveau înapoia lor multe generații ce trăiseră și ele la adăpost. În comparație cu Colț Alb, aceștia erau gingași și lipsiți de vlagă, agățându-se de viață cu degete neputincioase. Colț Alb venise de-a dreptul din wild, unde cel slab pierde curînd și unde nimeni nu are parte de adăpost. Slăbiciunea nu sălășluise nici în tatăl, nici în mama lui și nici în generațiile trecute. Colț Alb moștenise o constituție de fier și vitalitatea wildului, iar toată făptura lui, sufletul și carnea trupului lui, totul se agăța de viață cu acea îndărătnicie pe care odinioară toate vietățile o aveau.

Tinut captiv, fără să poată face vreo mișcare din pricina bandajelor și ghipsului, Colț Alb lîncezi așa săptămîni și săptămîni. Dormea ceasuri întregi și în tot acest timp avu nenumărate vise; prin mintea lui defilară cortegii nesfîrșite de năluciri de prin țara Nordului. Toate fantomele trecutului se treziseră și veniseră lîngă el. Și așa, trăi din nou alături de Kiche în vizuină, se tîrî tremurînd la picioarele lui Castor Cenușiu ca să i se supună, ca să-și poată scăpa viața, goni dinaintea lui Lip- Lip și a haitei de căței care-l lătrau ca apucați.

Umblă din nou străbătînd tăcerea, vîînd hrană vie în timpul lunilor de foamete; și apoi începu din nou să gonească în fruntea atelajului, iar biciul făcut din mațe, pe care îl mînuia Mit-sah sau Castor Cenușiu, pocni din nou în spatele lui și auzi iarăși glasurile strigînd „Raa! Raa!” cînd ajungeau la cîte o trecătoare îngustă, iar atelajul se strîngea ca un evantai ca să poată trece. Retrăi zilele de la Smith Frumosu și luptele pe care le dăduse atunci. În asemenea clipe chelălăia și mîrîia în somn, iar cei din jur ziceau că visează urît.

Exista însă un coșmar care îl făcea să sufere cel mai cumplit - monștrii electrici - tramvaiele care sunau din clopot și care îi apăreau ca niște rîși uriași, urlînd. Stătea pitulat pe după tufișuri, pîndind veverița pe care o aștepta să se încumete să coboare pe pămînt, îndeajuns de departe de adăpostul ei din copac. Apoi, cînd sărea la ea, aceasta se prefăcea într-un tramvai, amenințător și grozav, care se ridica înaintea lui ca un munte, scoțînd sunetele de clopot și împrôșcîndu-l cu limbi de foc. Și tot așa se întîmpla cînd îl provoca pe șoim să coboare din înălțimi. Acesta țîșnea în jos și din înalturile unde plutea, prăbușindu-se asupra lui și prefăcîndu-se tot în acel tramvai pe care îl întîlnea pretutindeni. Se mai făcea că se află din nou în țarcul lui Smith Frumosu. În jur se adunau oamenii, iar el știa că avea să urmeze o luptă. Pîndea poarta ca să-și vadă potrivnicul intrînd. Poarta se deschidea și, năpustindu-se asupra lui, intra tot înspăimîntătorul tramvai. Visele acelea reveniră de mii și mii de ori, și de fiecare dată groaza pe care i-o inspirau era mai teribilă ca niciodată.

Apoi veni ziua cînd îi fu scos ghipsul și ultimul bandaj. Fu o adevărată sărbătoare. Toată Sierra Vista era de față. Stăpînul îl scarpină după ureche, iar el își îngîna mîrîitul lui de dragoste. Soția stăpînului îl strigă „Lup binecuvîntat”, iar numele acesta fu primit cu urale și toate femeile strigară

„Lupul binecuvîntat”.

Încercă să se ridice în picioare dar, după cîteva încordări, căzu de slăbiciune. Zăcuse atît de mult, încît mușchii își pierduseră agilitatea și toată puterea se scursese din ei. Se simți puțin rușinat din pricina slăbiciunii, ca și cum într-adevăr nu și-ar fi făcut datoria față de zeii lui. De aceea începu să facă eforturi eroice să se ridice și în cele din urmă izbuti să stea pe cele patru picioare, șovăind și clătînîndu-se înainte și înapoi.

- Lupul binecuvîntat! exclamă în cor femeile. Judecătorul Scott îl privea triumfător.
- Gura voastră să-l boteze astfel - zise el. Tot așa cum m-am împotrivit eu odinioară. Nu există cîine care să fi putut face ceea ce a făcut el. E lup.
- Un lup binecuvîntat - îl îndreptă soția lui.
- Da, un lup binecuvîntat - încuviință judecătorul. Și așa am să-i zic de aici înainte.
- Va trebui să învețe din nou să meargă - zise chirurgul. Cred că ar putea foarte bine să înceapă chiar de acum. Sigur că n-o să-i pară rău. Luați-l afară.

Și Colț Alb ieși ca un rege, cu toată Sierra Vista în jurul lui, urmărindu-l cu privirea. Era tare slăbit și, cînd ajunse pe pajiște, se întinse să se odihnească puțin.

Apoi, procesiunea o porni mai departe. Simțea cum i se întăresc mușchii pe măsură ce-i puneă în mișcare și sîngele începea să-i curgă prin ei. Ajunseră la grajduri și acolo, în poartă, Collie stătea întinsă cu o jumătate de duzină de pui durdulii care se jucau în jurul ei, la soare.

Colț Alb privi mirat. Collie mîrîi la el amenințător, ceea ce îl făcu să se țină la distanță. Stăpînul împinse cu vîrfurile picioarelor un pui care se țîra spre el. Colț Alb se zbîrli bănuitor, dar stăpînul îi făcu semn că totul e în ordine. Collie, pe care una din femei o înlăntuise cu brațele, îl supraveghea geloasă și cu un mîrîit care spunea că nu e totul în ordine.

Cățelușul se țîra dinaintea lui. Colț Alb își ciuli urechile și îl urmări plin de curiozitate. Apoi, nasurile lor se atinseră și simți pe obraz limba mică și caldă a puiului. Fără să-și dea seama, Colț Alb scoase limba și îl linse pe bot.

Aplauzele și strigătele de bucurie ale zeilor salutară cele petrecute. Colț Alb era mirat și îi privi cu surprindere. Apoi începu să simtă o slăbiciune și se întinse pe jos, cu urechile ciulite, cu capul lăsat pe o parte, privind la pui. Ceilalți cățeluși se tîrîră și ei spre Colț Alb, spre marea neplăcere a lui Collie; iar el îi lăsa cu toată seriozitatea să se cațere și să se rostogolească peste el. La început, în mijlocul aplauzelor zeilor, se

mai simți ceva din sfiiciunea și stîngăcia lui de odinioară. Acestea se șterseră însă, pe măsură ce pui își continuă giumbușlucurile și înghionteala lor, iar el stătu mai departe întins, cu ochii întredeschiși, și calm, ațipind la soare.

